XXVIII. évfolyam, 20. szám. **Ára: 1,80 Ft** 1972. május 18.

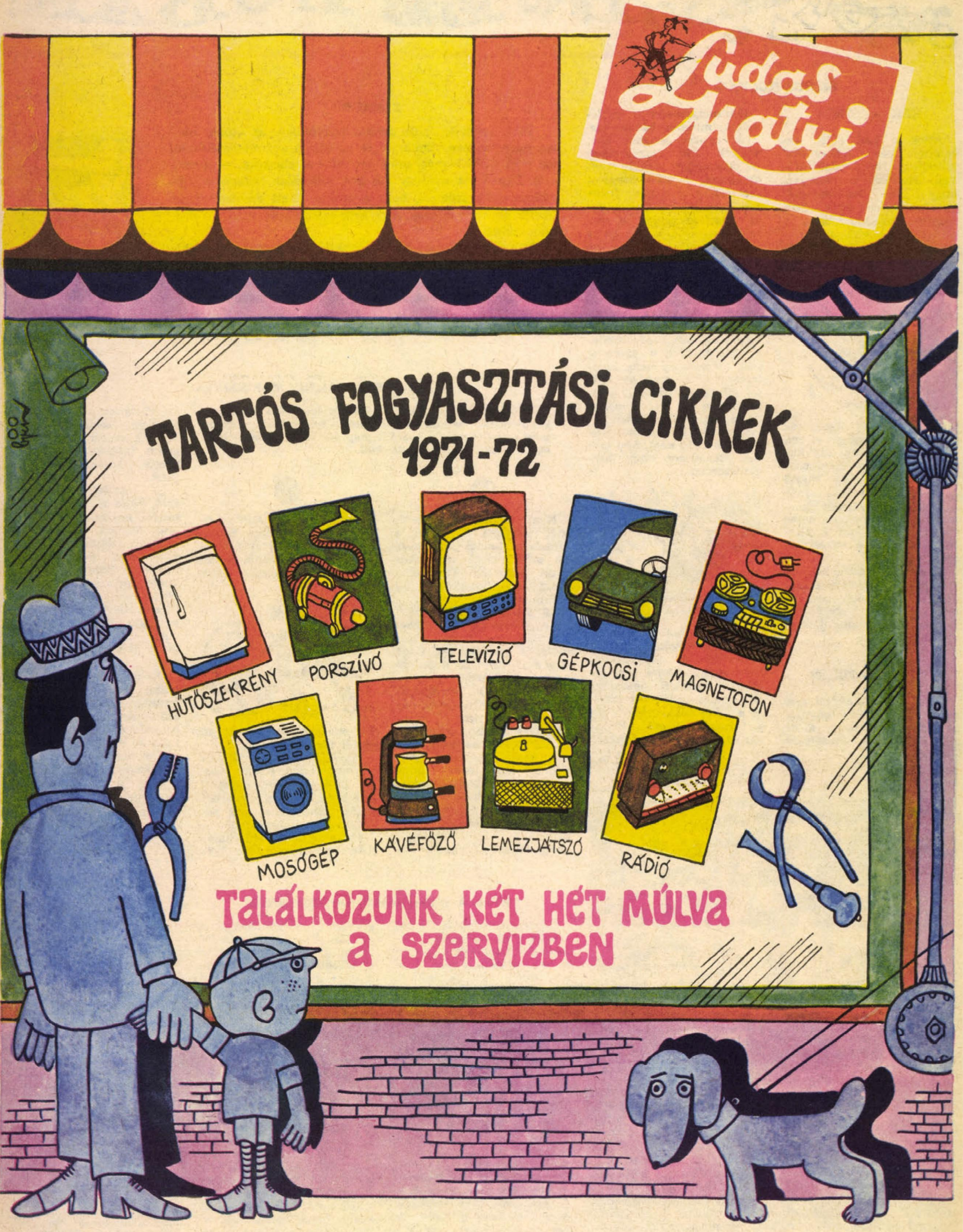
Ludas Matyi
TARTÓS FOGYASZTÁSI CIKKEK
1971-72
HŰTŐSZEKRÉNY
PORSZÍVÓ
TELEVÍZIÓ
GÉPKOCSI
MAGNETOFON
MOSÓGÉP
KÁVÉFŐZŐ
LEMEZJÁTSZÓ
RÁDIÓ
TALÁLKOZUNK KÉT HÉT MÚLVA A SZERVIZBEN

Balázs-Piri Balázs rajza

„ÉRETTSÉGI" TABLÓ

KEDVES LUDAS!

SZÍNES KOCKÁK

KÉK — VÖRÖS

Állok a kád előtt, kezemben két „Kék-vörös" márkájú fürdővíztablettával. Olvasom a papírján, hogy *„Ha szétnyomjuk, gyorsabban oldódik."* Szót fogadok, szétmorzsolom a tablettákat a vízben, s utána nézem a kezemet: uramfia, olyan kék lett, mint a kökény (recece!). Kézmosás szappannal, meleg vízzel, először: a kékség alig kopott valamit. Kézmosás szappannal, meleg vízzel másodszor: halványul már a kékség. Kézmosás harmadszor, szappannal, meleg vízzel, kefével: hurrá, sikerült levakarni a tenyeremről a festéket!

Most már értem, honnan ered a márka. Ettől a fürdősótól olyan kék lesz az ember tenyere, hogy vörösre kell utána sikálni, míg megtisztul.

FEKETE — FEHÉR

A Szőlő utcai lakótelepen minden konyhába gáztűzhelyet épített be a 43-as számú Állami Építőipari Vállalat. Garancialevelet is mellékeltek minden tűzhelyhez, csak éppen pecsétet nem ütöttek rája. Namármost: ha valamelyik tűzhely megbetegszik, a lakó hívja a szerelőt, s a végén, fizetség helyett, kezébe nyomja a garanciajegyet. A szerelő megcsóválja a fejét, s imigyen szól: „Kérem, ez nem érvényes, mert nincs rajta bélyegző." Mit csinál ilyenkor a lakó? A lustábbja int egyet a kezével, és zsebből kifizeti a javítás árát. Aki kevésbé kényelmes, szélsebesen eliramodik a Szél utcába, a 43-asokhoz, megmászik négy emeletet (miért pont az építőknek lenne liftjük), s ott megkapja a hőn óhajtott bélyegzőt. Feltéve, ha helyén találja a vállalati lordpecsétőrt. Ha nem, úgy mehet másodszor vagy harmadszor is.

Azért kell tehát jó néhány embernek a Szőlő utcából a Szél utcába mászkálnia, mert annak idején egy felületes vállalati ügyintéző elfelejtette rányomni azokra a fehér blankettákra azt a fekete bélyegzőt. Rendjén van ez így? Igen? Nem?

(r. b.)

A CÍMZETT VÁLASZOL

A lap április 20-i számában „Metsző kritika" címmel megjelent közleménnyel kapcsolatban közlöm, hogy a vállalatunk által gyártott „Tisza" metszőolló tartalék alkatrészét képező rugót, amelyből több ezer van raktárunkban, a kereskedelem nem igényli, ezért a hozzánk forduló vevőket esetenként magunk elégítjük ki és a levélíró részére is küldtünk díjtalan pótlásként két darabot.

Horváth Lajos
igazgató
Késziszerszámgyár

A Ludas Matyi március 9-i számában „Még megvan a dombocska Mátészalkán" címmel cikk jelent meg. Azóta a Városi Tanács költségvetési üzeme a szemetet elszállíttatta, a terepet rendezte. Köszönjük Kiss Bálint észrevételét és kérjük, amennyiben bárhol a város területén rendellenességet tapasztal, írásban vagy személyesen jelentse be a Városi Tanácsnak.

Nagy Bertalan
tanácselnök-helyettes
Mátészalka

Városi Tanácsunk műszaki osztálya a „Rendezik az utcánkat" című cikk nyomán Balatonfűzfőn, a Zombor utcában helyszíni szemlét tartott és megállapította, hogy a kiépítésre tervezett útszakaszból egy 100—120 méteres rész anyagi fedezet és kivitelező hiányában maradt el. Befejezése az év első felében várható.

Dr. Kucserka Lajos
vb-titkár
Veszprém Városi Tanács

ZÁRRUGÓ

Több évtizede épült családi házunkban, az utóbbi időben egymás után romlanak el az ajtózárak. Megjavításukhoz nem kellene más, mint egy filléres alkatrész — a zárrugó. Sajnos, ez mintegy két éve, állandóan hiánycikk. Érdeklődésemre kiderült, hogy a gyártó Elzett Fémlemezipari Művek úgyszólván alig, vagy nem szállít a kereskedelemnek ilyen cikket.

Mit tegyek? Vegyek darabonkint körülbelül 100 forintos áron új zárakat és ezekből szereljem ki a rugókat, vagy várjak türelemmel, amíg az Elzett profilja újra lehetővé teszi a magyar fogyasztók szerény zárrugó igényeinek kielégítését?

Rőczey Lipót
Bp. III., Királylaki út 46.

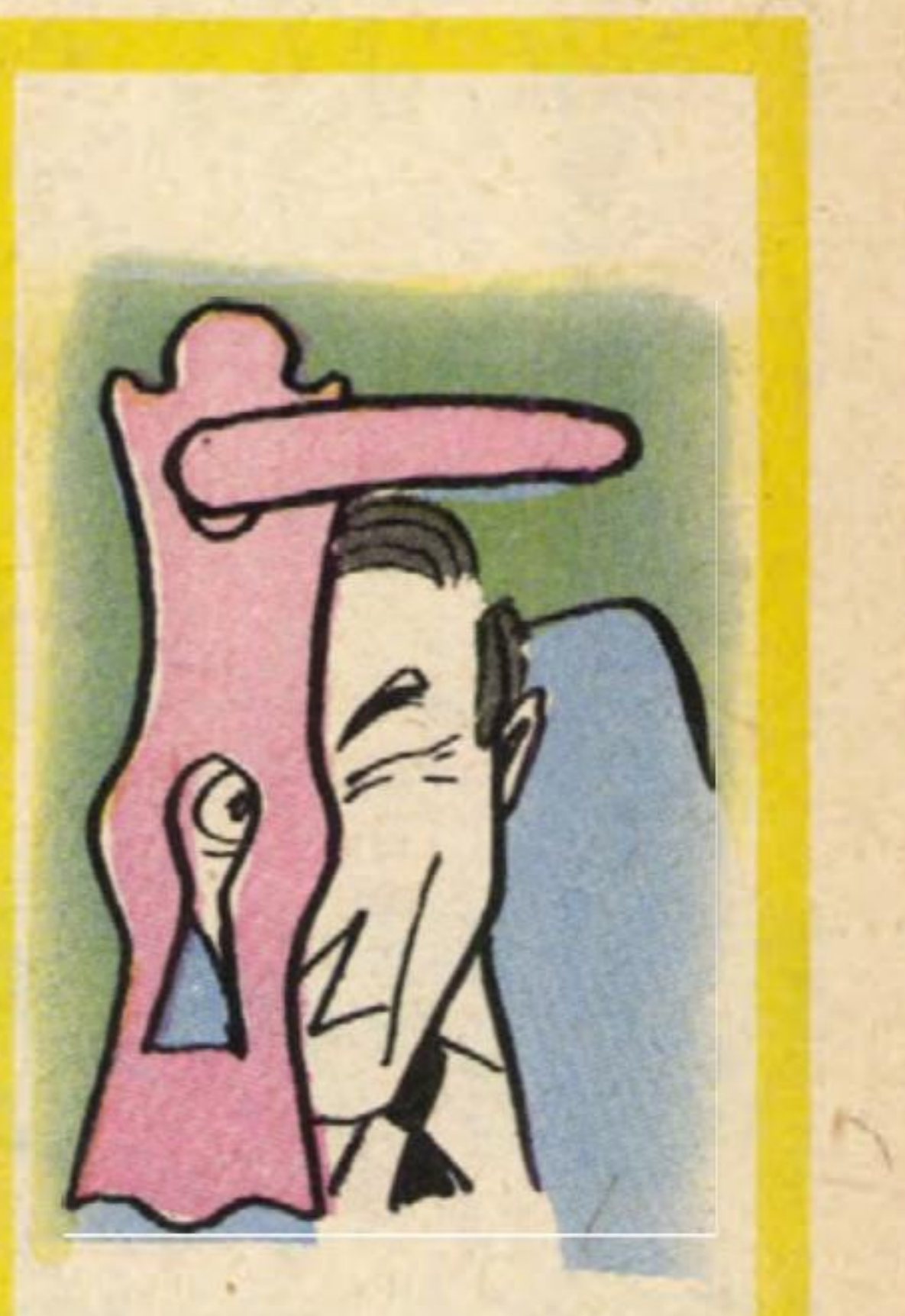

KÉT VÁLASZ MARGÓJÁRA

Ha a lapunkban közölt panaszos levelekre alapos és körültekintő válaszokat kapunk, örvendünk. Sajnos, nem minden válasz nyugtat meg minket. Sőt, van olyan is, amellyel vitatkoznunk kell.

①

Nem tudjuk megérteni, még kevésbé elfogadni a budakeszi tanács „Szemetes az erdő" című írásunkra adott válaszát. Tűnődésre késztettek bennünket az alábbi sorok:

„A közlemény helytálló, de egyértelműen nem lehet megállapítani, hogy a szemetet a budakesziek, vagy éppen a turisták dobálják szét az erdőben."

Nem tartjuk valószínűnek, hogy a kirándulók hátizsákjukban rozsdás kályhacsövet, zománcos fazekat, lyukas lavórt, villanykörtéket, tégladarabokat cipelnének, csak azért, hogy azokat a fák között elszórják. Az említett tárgyak ma is megtalálhatók az erdő szélén — rosszul elföldelve — az állítólagos „nagytakarítás" után.

②

Budapesten, a XIV., Lőcsei u. 7/a számú épület szolgálati lakásával két ízben is foglalkoztunk. A bedőléssel fenyegető falak ugyanis egy öttagú család életét veszélyeztetik.

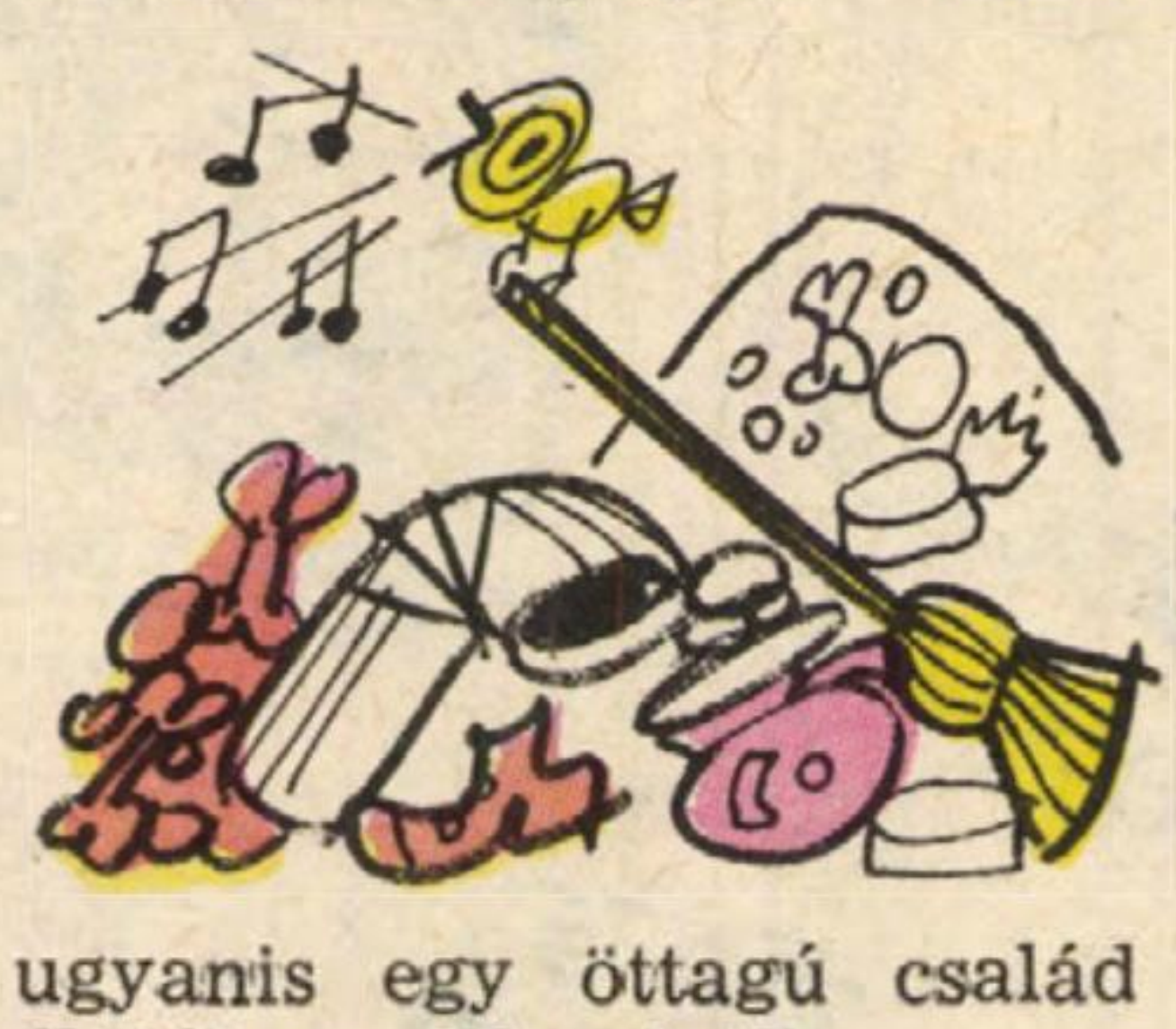

Az első cikk a múlt év novemberében jelent meg. Az IKV szakvéleményében kifejtette, hogy a szolgálati lakás három hónapnál tovább nem tartható fenn.

Megnyugtató előrehaladást nem tapasztalva, 1972 márciusában visszatértünk az ügyre. Reméltük, hogy a XIV. kerületi tanács sürgősen intézkedik. Ehelyett meglepő tájékoztatást kaptunk:

„A kerületi Ingatlankezelő Vállalat megkereste a tanács műszaki osztályát a fenti ügyben. Illetékes osztályunk azonban azt a felvilágosítást adta, hogy a Fővárosi Tanács a szanálandó épületek, lakások tekintetében új bejelentési, illetve eljárási formát vezet be. Tehát a jelen üggyel is majd csak ennek megtörténte után lehet foglalkozni."

Ha jól értem, a ház roskatag falai addig nem omolhatnak rá az öttagú családra, míg az új eljárást be nem vezetik. De ki vállalja a felelősséget, ha az épület, szabályszegő módon, mégiscsak bedőlne?!

Erre a kérdésre nem kaptunk választ. Pedig — csökkenő optimizmussal ugyan — de továbbra is várjuk!

(fenyvesi)

LEVÉL A PEDAGÓGUS BAKTEREKHEZ

Olvastam Átányi H. László levelét a Ludasban a „bakterkodó" nevelőkről és szeretnék vitatkozni vele. Meglep, hogy van hazánkban olyan diplomás, aki nem tudja munkaidejét hasznos tevékenységgel megtölteni, és ehelyett — úgymond — „bakterkodik". A szakközépiskolákban délután is van műhelyfoglalkozás, következésképpen délelőtt is tartózkodnak a kollégiumban diákok. (A betegekről nem is beszélve.) Ha csak egyetlen diák van a kollégiumban, a felelősséget a nevelőnek kell vállalnia érte; ha a tanár éppen abban a félórában nincs a helyén, amikor éppen szükség van rá, annak esetleg tragikus következményei is lehetnek.

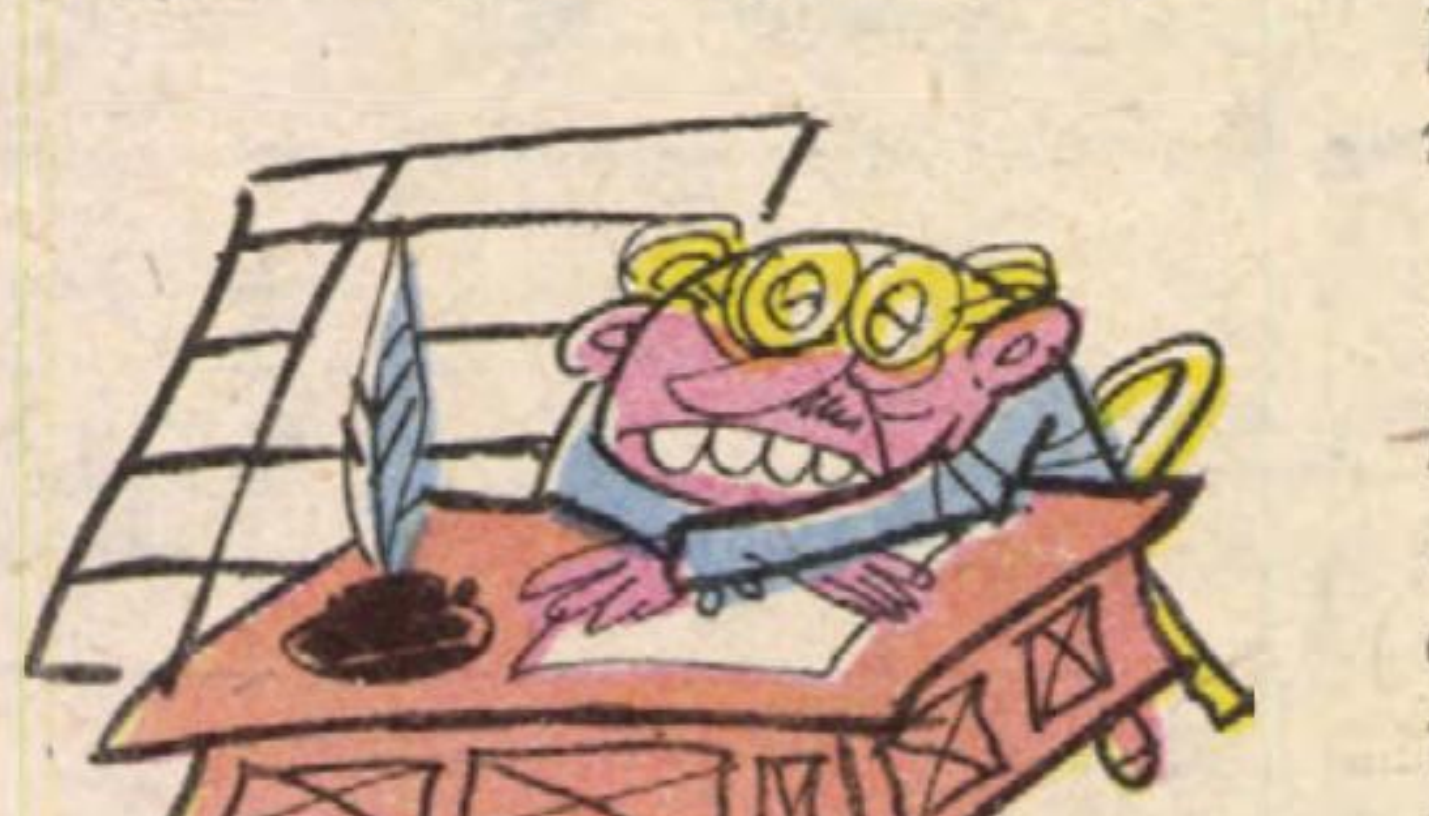

Javaslom a levél írójának, hogy „bakterkodás" helyett munkaidejét fordítsa például önképzésre — erre a pedagógusoknak kevés ideje marad —, vagy végezze el az éppen esedékes adminisztratív teendőit (mert ilyen is van). Ha még így is marad szabad ideje a délelőttből, tervezze meg következő heti pedagógiai ténykedését, vagy elemezze a közelmúlt foglalkozásait, hátha lehet (vagy kell is) valamit módosítani, javítani.

Masler Jenő
nevelőtanár
Esztergom

KIS ÜVEG — NAGY ÜVEG

Egy kis üveg ragasztót szerettem volna vásárolni városunk egyetlen reprezentatív papírboltjában. Kérésemre elém tettek egy 10 forintos üveget. Azt mondták, nincs kisebb. A fizetéskor vettem észre, hogy nincs elég pénz nálam.

Egy óra múlva visszatértem, addigra a másik műszak volt szolgálatban. Kérésemre bementek a raktárba, s előhoztak egy 5 forintos ragasztót, ami nekem tökéletesen meg is felelt.

Nem tartom valószínűnek azt, hogy a röpke óra alatt töltötték volna fel a raktárt, inkább csak némi lustaság lehetett az oka, hogy az előző műszak nem tudott kis üveg ragasztót adni. Talán szóvá sem tenném az egészet, ha nem találkoznánk szinte naponta hasonló esetekkel a boltokban.

Gyűszű László
Szekszárd

BŐSÉGSZARU

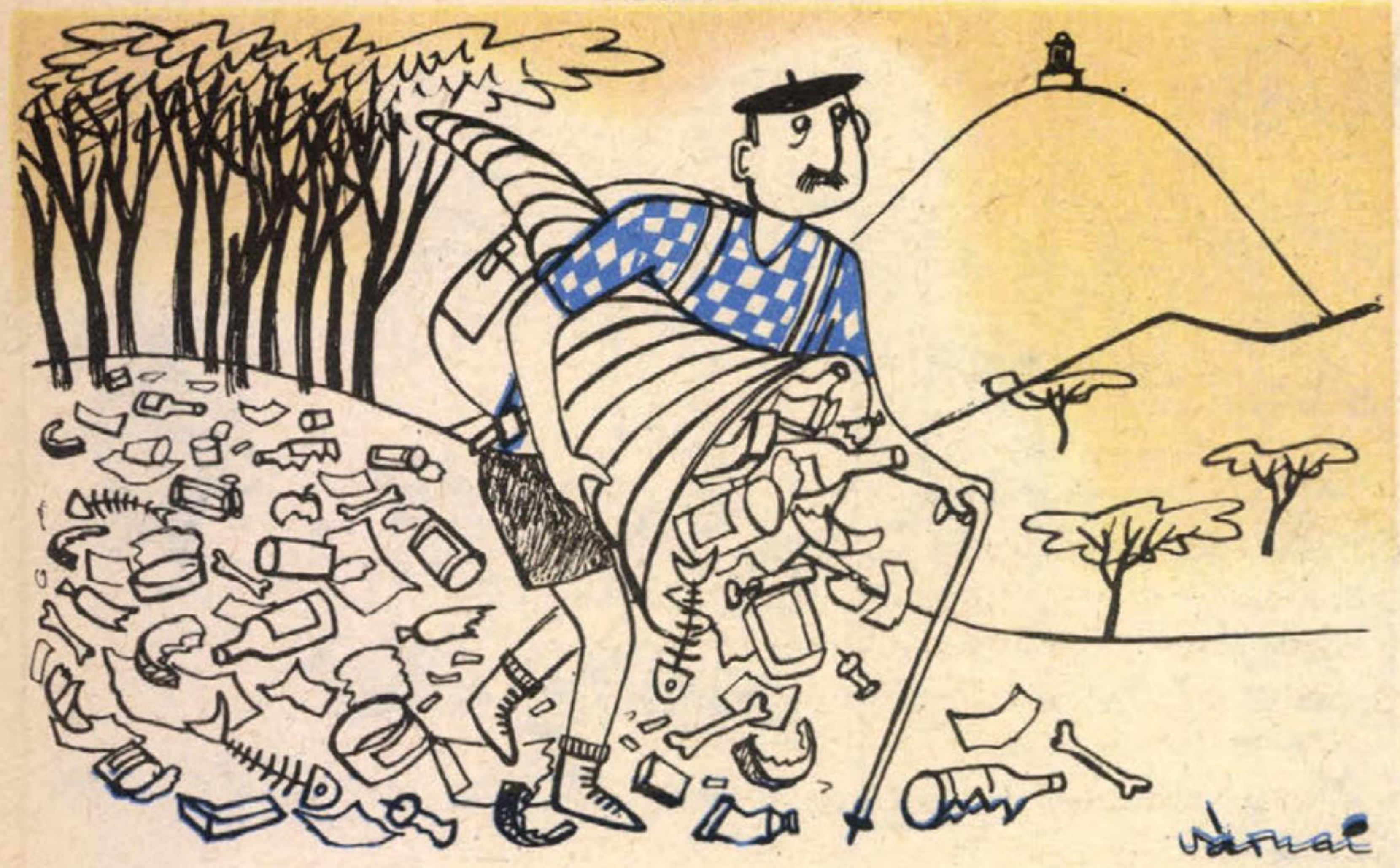

PREMIEREN

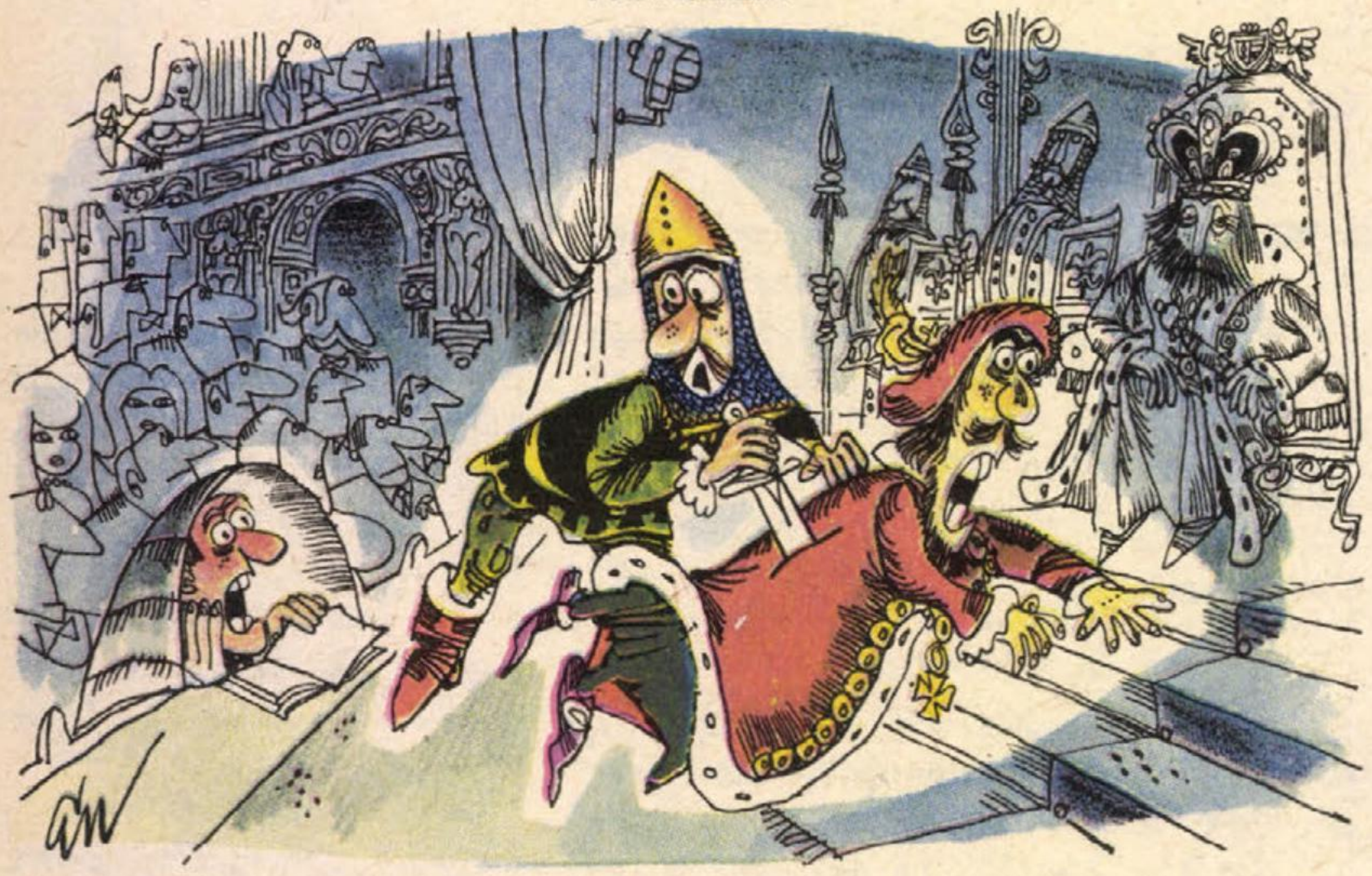

– Hányszor mondtam, te hülye, hogy most a királyt kell leszúrnod!...

ÉSZAK-VIETNAM FELETT

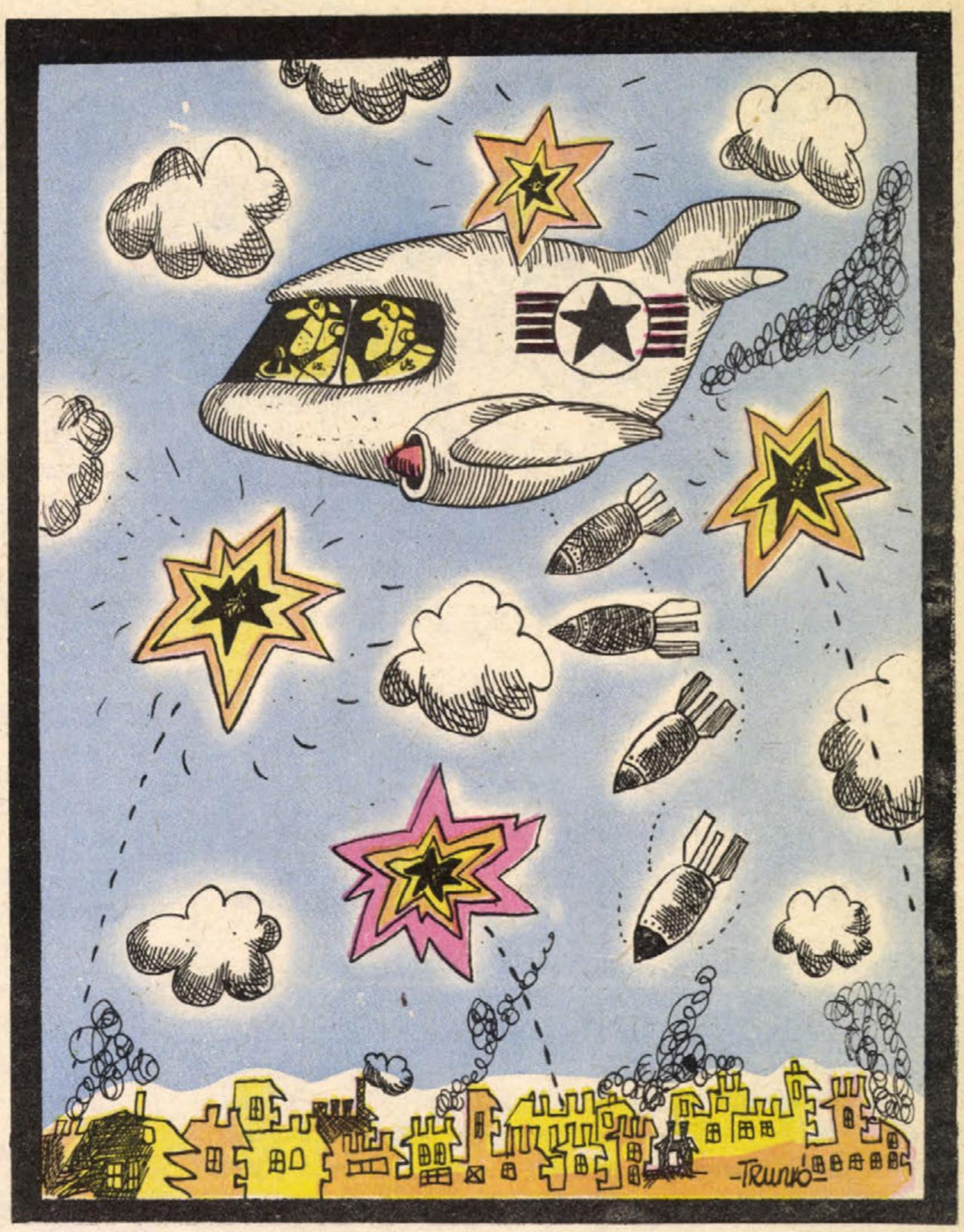

– Jim, ha megérjük az elnökválasztást, ismét Nixonra szavazunk?

IFJÚSÁGI TURIZMUS

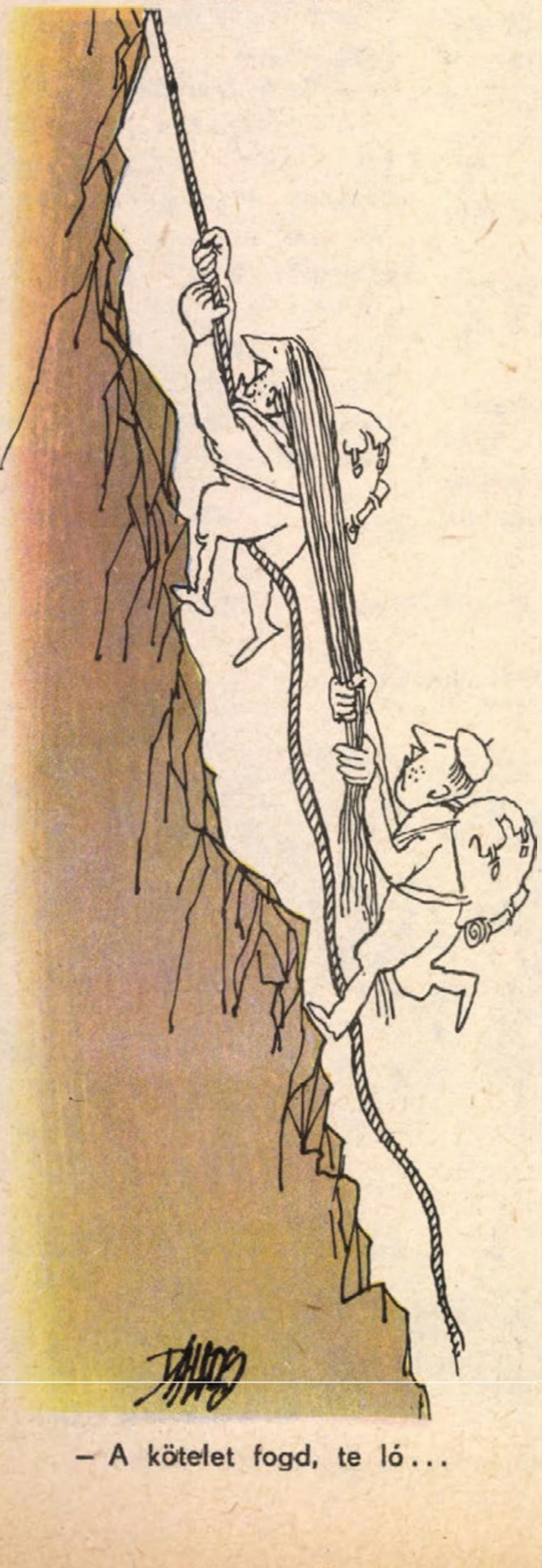

– A kötelet fogd, te ló...

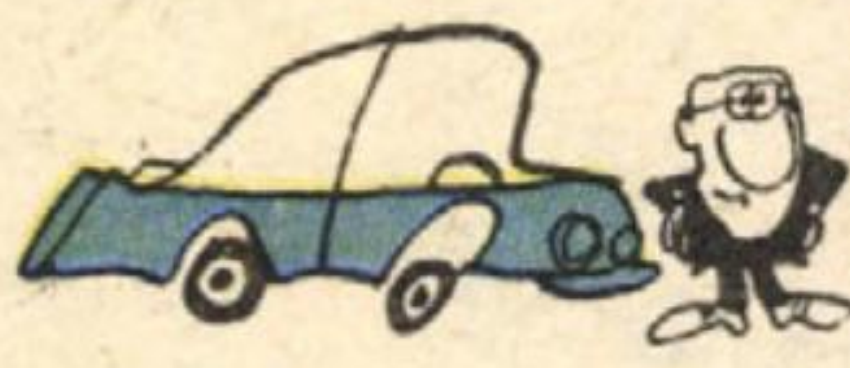

Emberek és módszerek

Gyorsan peregnek a naptár lapjai, közeleg a nagy próbatétel, az érdekeltek végsőkig fokozzák erőfeszítéseiket...
Félreértések elkerülése végett: riportunk nem a müncheni olimpiára való felkészüléssel foglalkozik. Arról ad helyzetképet, hogyan állnak a vállalati, hivatali személygépkocsik leadásának előmunkálatai.

FESTÉSZET

A „Titán" bútoripari kátéesz elnökére, Vanaki Béla kartársra az üzemi garázs félhomályos sarkában akadtam rá. Szorgos munkában volt, szép sárga betűket festett egy nagy, fekete autóra. A gépkocsi egyik oldalán már ott díszelgett a friss felirat: „Service", a másik oldalon épp elkészült a reklám-szöveg:

„Rossz a bútora netán?
Megjavítja a Titán!"

– Így la! – gusztálta elégedetten művét az elnök és formált még valamit pemzlijével a felkiáltójel pontján, hogy tökéletes legyen. – Ehhez mit szól? Javító-szerelő-propaganda kocsivá kozmetikáztam a Volgát, de ugyanúgy használom majd, mint eddig. Mindig lesz nálam pár darab szög, kalapács, némi enyv, alibinek, ellenőrzés esetére...

ÖRÖKBEFOGADÁS

– Van, aki átfesti a személyautót szerviz-kocsinak, van, aki teherautónak álcázza és overallban szándékozik utazni benne, ön hogyan próbálja majd kijátszani a rendeletet? – kérdeztem doktor Töpörőczy Gerzsontól, a Miamanót Tanulmányozó Kísérleti Intézet igazgatójától.

– Kijátszásról szó sincs! – tiltakozott erélyesen. – Olyannyira nincs, hogy a zöld Mercedest már el is adtuk.

– Ki vette meg?

– A volt gépkocsivezetőm.

– Mennyiért?

– Százharminckét forintért. Ez erősen leszállított ár, sajnos, a kocsi baloldali irányjelzője néha beragad, értékcsökkenést kellett megállapítanunk.

– És mit csinál a volt sofőr a volt személyi használatú gépkocsival?

– Hát ez nagyon megható história. Tudniillik Józsi bácsi épp most ment nyugdíjba. Én pedig örökbe fogadtam. Árva fiú szegény, apa, anya nélkül élt le hatvan évet, gondoltam, legalább nyugdíjazás után érezzen egy kis szülői szeretetet. Ő meg hálából reggelenként behoz engem ide a kocsiján, napközben elszállítgat ide-oda, ráér. Este hazavisz. Mondhatom, nem bántam meg, hogy örökbefogadtam. Jószívű, ragaszkodó, szolgálatkész gyerek, mindent megtesz a nevelőapjáért, önzetlenül. Megmutassam az örökbefogadási papírt?

SPÁRTAI JELLEM

A Főközponti Eztazt Előállító Vállalat vezérigazgatója, Kiskovácsy Mitiszláv, a tükör előtt forgolódott, vastag kék szövetből készült, szolíd szabású ruha feszült zömök alakján, azt nézegette, hogyan áll?

Mikor elmondtam neki, hogy mit tesznek a többiek s aztán érdeklődtem, hogy mik az ő tervei, nagyvonalúan legyintett.

– Sosem voltam a félmegoldások híve, világéletemben utáltam az ügyeskedést, a lavírozást. És álszent sem vagyok, amint kijött a rendelet, én bejelentettem nyiltan és őszintén, hogy nem tudok a türkizkék Porsche nélkül élni. Ha őt viszik, megyek vele én is! Jövő elsejétől már az egyik taxivállalat alkalmazottja leszek, taxizni fogok a drágámmal, sikerült elintézni ugyanis, hogy együtt maradjunk. Láthatja, már a sofőr-ruhám is elkészült, elhatározásom megmásíthatatlan!

Bevallom, roppant imponált nekem ez a karakán viselkedés!

– És a Főközponti Eztazt – kérdeztem –, a vállalatot ki vezérigazgatja majd jövő hó elsejétől?

– Hogyhogy ki?! Hát én! Mellékállásban. Nem olyan nagy dolog az, ha az ember kicsit oda figyel!

Kürti András

FENEGYEREKEK

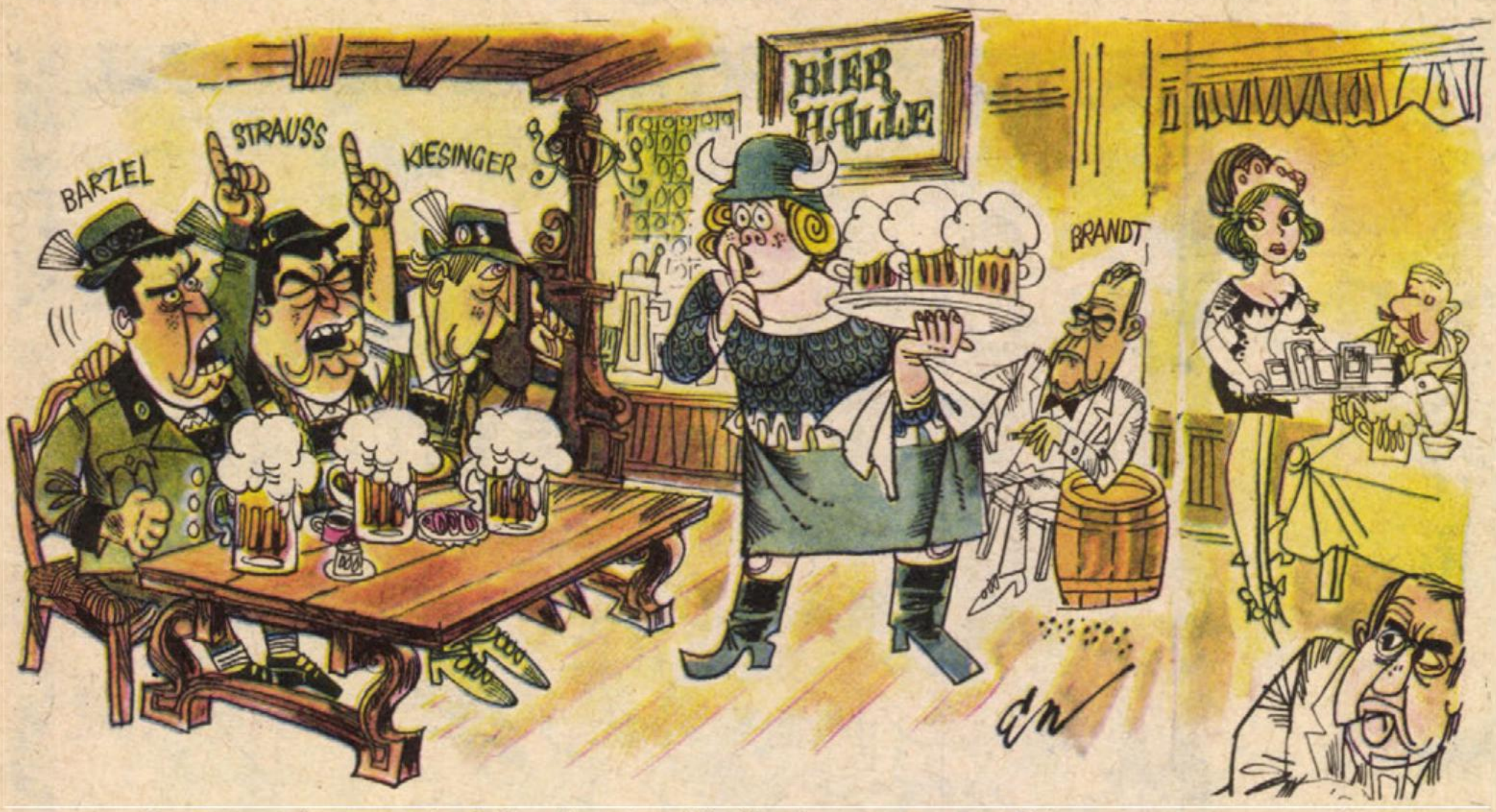

– Csendesebben, uraim! Azt üzeni a főnök, hogy erre a nótára mar nagyon rafizettunk.

MODERN HÁZ

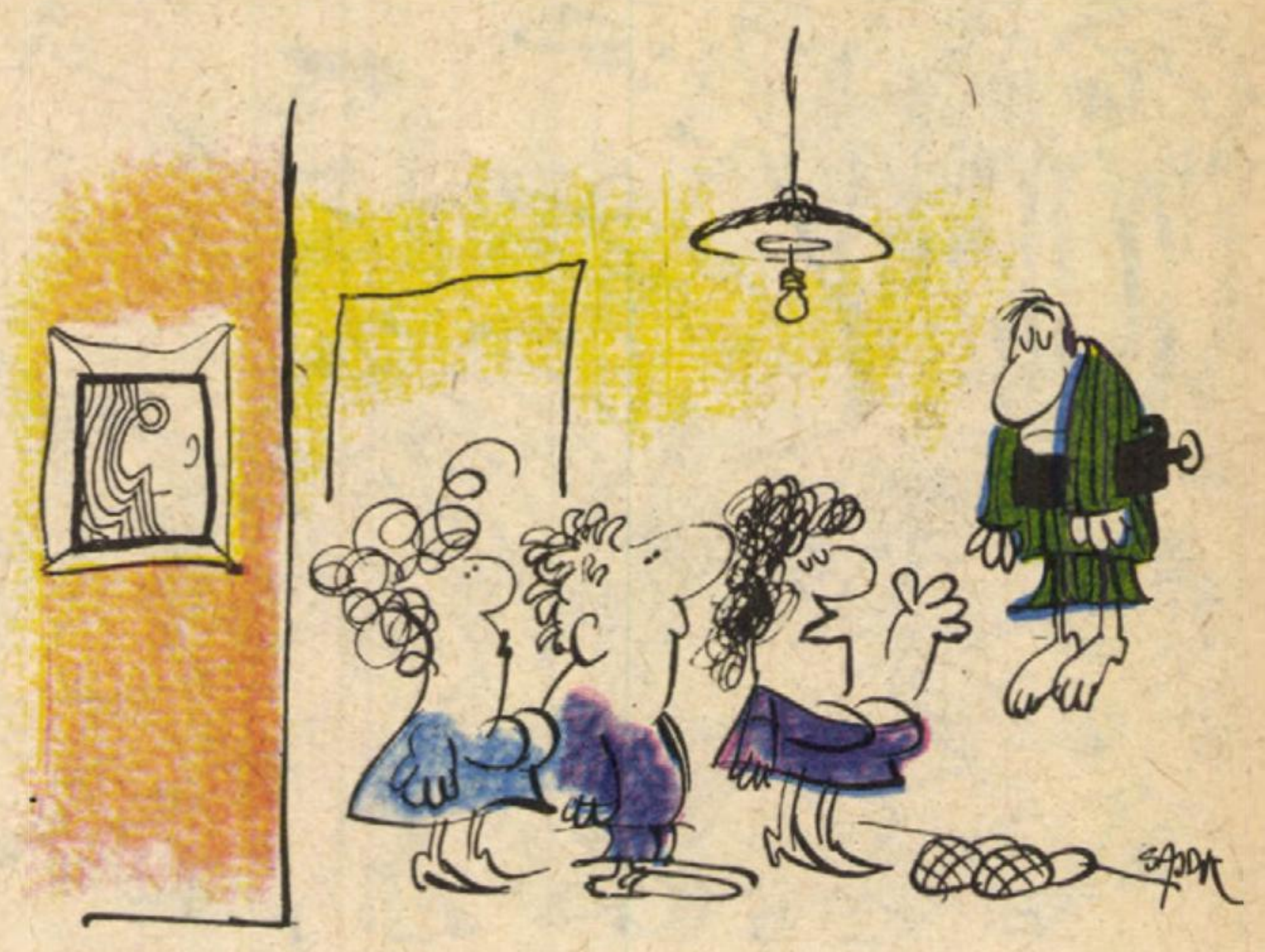

– A nagypapa itt szokott aludni, így kevesebb helyet foglal el...

HAJTANI KELL!

Tizenöt évvel ezelőtt Csemetke Kázmér, elektromérnök, harminckét éves volt, és háromezerkétszáz forintot keresett havonta. A felesége, Aliz huszonkét éves volt, és kétezerkétszázzal honorálták „kétnyelvű" levelezői munkáját.

Fiatal házasok voltak, szépek, boldogok, sportoltak, szórakoztak, és terveket szőttek arról, hogy két-három csemetével gyarapítják majd a népes Csemetke családot.

Kázmért az uszodából ismertem, ahol törzsvendég volt. Nem hagyott ki egyetlen napot sem. Ha munkaidő előtt, vagy után nem sikerült jönnie, jött munkaidő alatt, de jött.

Ám egyszer csak elmaradt. Eltelt vagy másfél év, hogy nem láttam, pedig azelőtt uszodán kívül is találkoztam vele színházban, moziban, hangversenyen, vagy az utcán, amint andalgott szép, karcsú feleségével; és tűrték, hogy megforduljanak utánuk az emberek.

Azután egy szép napon ott látom a házunk előtt. Épp a falhoz támasztotta a robogóját, s lekötözte a csomagtartóról nagy táskáját. Megörültem neki. Ő is nekem, mert legalább megmondtam, hol laknak Sulfamidék, akikhez jött televíziót javítani.

— Hiába, öregem — válaszolta kérdésemre —, másképp nem megy, hajtani kell. Alizkám gobelinezik az Artexnek, én ezt csinálom munkaidő után, de megéri. A garzonunkat már elcseréltük két szoba hallra, most a berendezésért hajtunk, aztán jöhetnek a srácok. Na, viszlát!

Beviharzott a házba. Hosszan néztem utána. Egy kicsit mintha soványabb és sápadtabb lett volna.

Jó két év múlva akadtam össze ismét Kázmérral egy vasárnap délután. A rózsadombi társasházból jött ki, és tartott a robogójához.

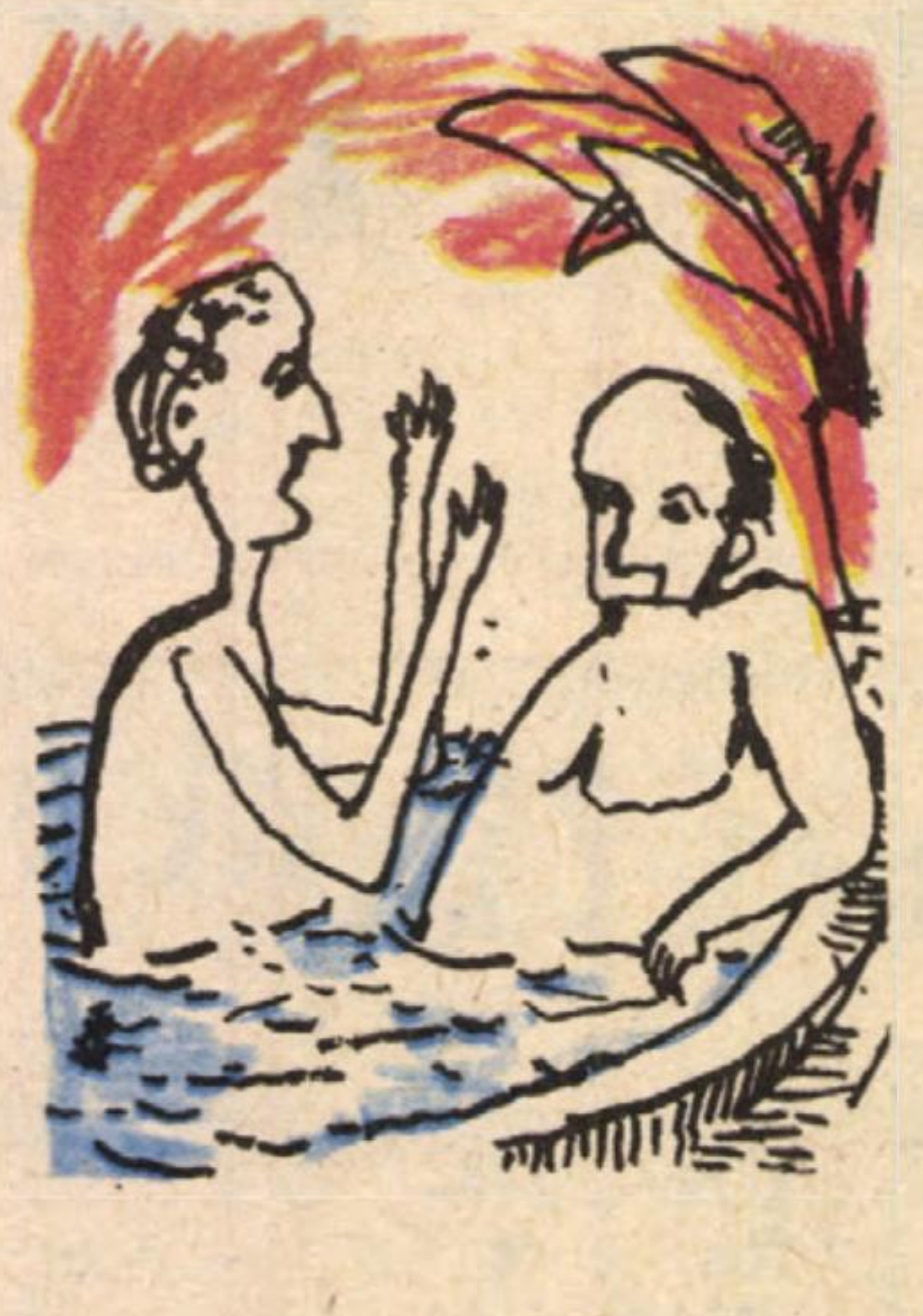

— Hiába, öregem — válaszolta kérdésemre —, másképp nem megy, hajtani kell. Ezt a lakást — mutatott a ház második emeletére — nem adták ingyen és azt a Rekordot sem, amit a nagynénikém küldött Bécsből — bökött nagy kacsintgatva a kerítés mögött álló, akkoriban még ritka kocsira.

Akartam kérdezni tőle, hogy van-e már kis Csemetke, de szavamba vágva köszönt, és elhajtott a robogón. Egy kicsit, mintha görnyedt lett volna, és a haja enyhén őszes. A második emeleti erkélyről egy gömbölyded, szemüveges asszony integetett utána.

A következő években is összeakadtam néhányszor Kázmér barátommal, de tíz találkozásunk alkalmával nem váltottunk öt szót sem. „Szervusz, viszlát, köszi jól", és hajtott tovább.

Tegnap azonban sikerült hosszabban elbeszélgetnünk. Ott volt az uszodában, mert azt mondta az orvos, hogy szívinfarktus után jót tesz az úszás.

— Hiába, öregem — mutatott remegő kézzel fehér hajára —, ezt nem adták ingyen, ezért hajtani kellett egy keveset. No, de az a fő, hogy egy percre nem adtam föl az állásomat, s kapom a táppénzt.

— A kedves feleséged...?

— Ó, ő sokkal jobban bírja az iramot. Ő még ma is gobelinezik munka után, mert tudod, öregem, a balatoni villa, meg a Trabant sok pénzbe kerül. A Mercinket ugyanis el kellett, hogy adjuk.

— És a gyerekek?

— Gyerekek? Arra mi már nem vállalkozunk, öregem, ahhoz mi már öregek vagyunk. — Keserűen elmosolyodott. — Más szórakozás után kell néznünk, hehe... Apropó, ajánlj valami jó darabot, amit érdemes megnézni. Tizenöt éve nem voltam színházban.

Sólyom László

BEOSZTÓ CSALÁD

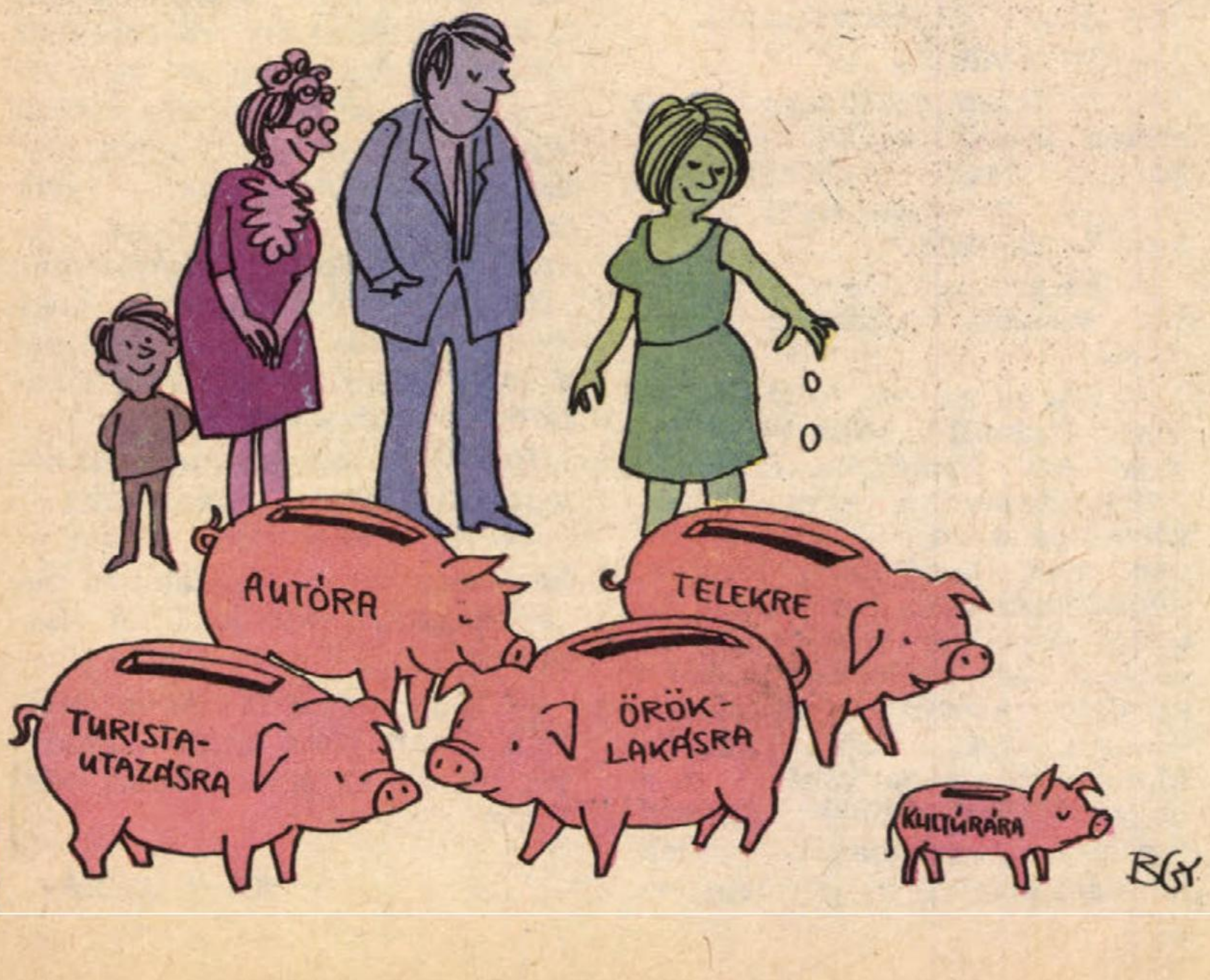

BARÁTI ÉRDEKLŐDÉS

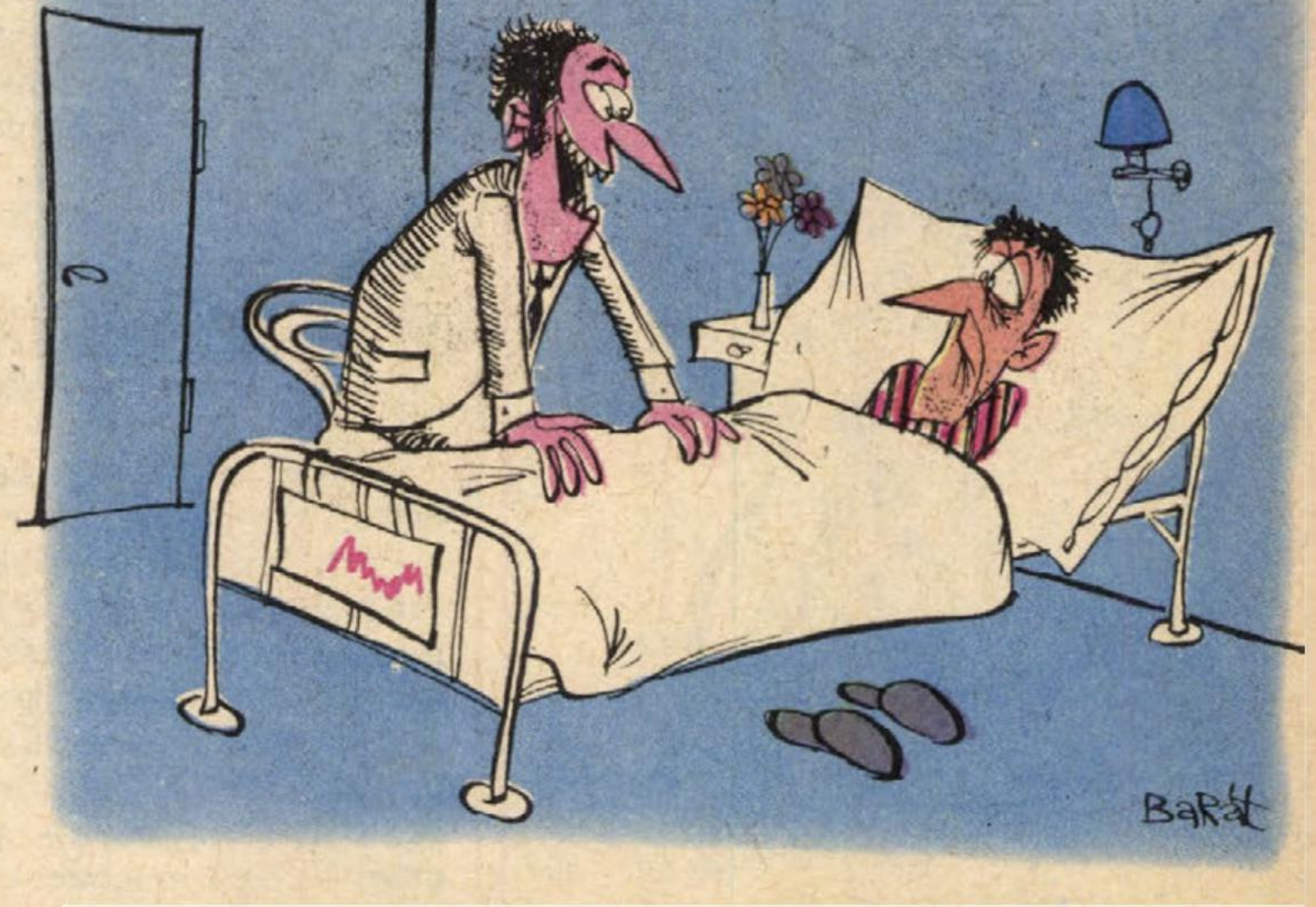

– Mikorra várható az operációd és a gépkocsikiutalásod?...

MUNKAMEGOSZTÁS

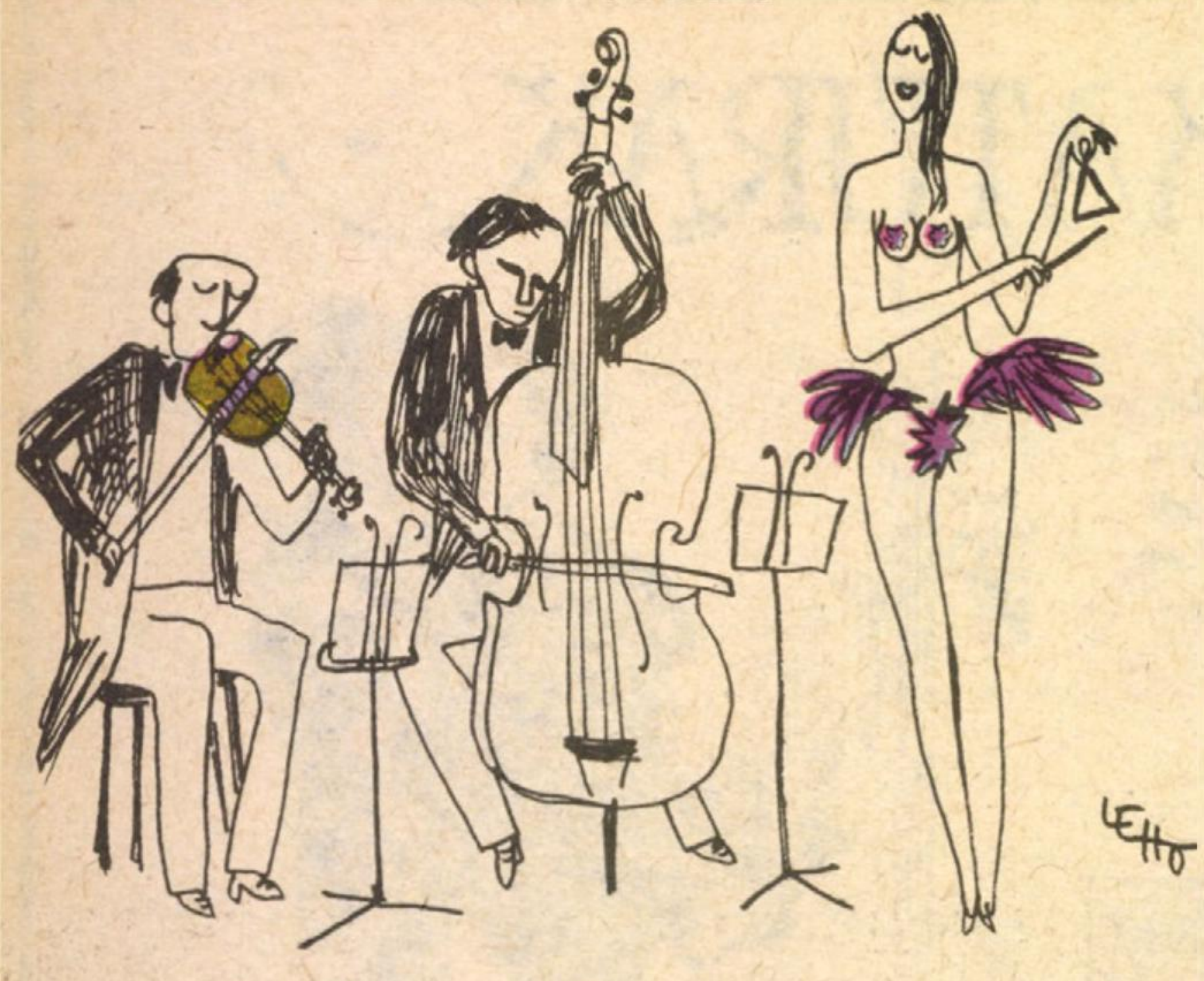

ÖRÖKRE KOMPROMITTÁLT PÁLYA

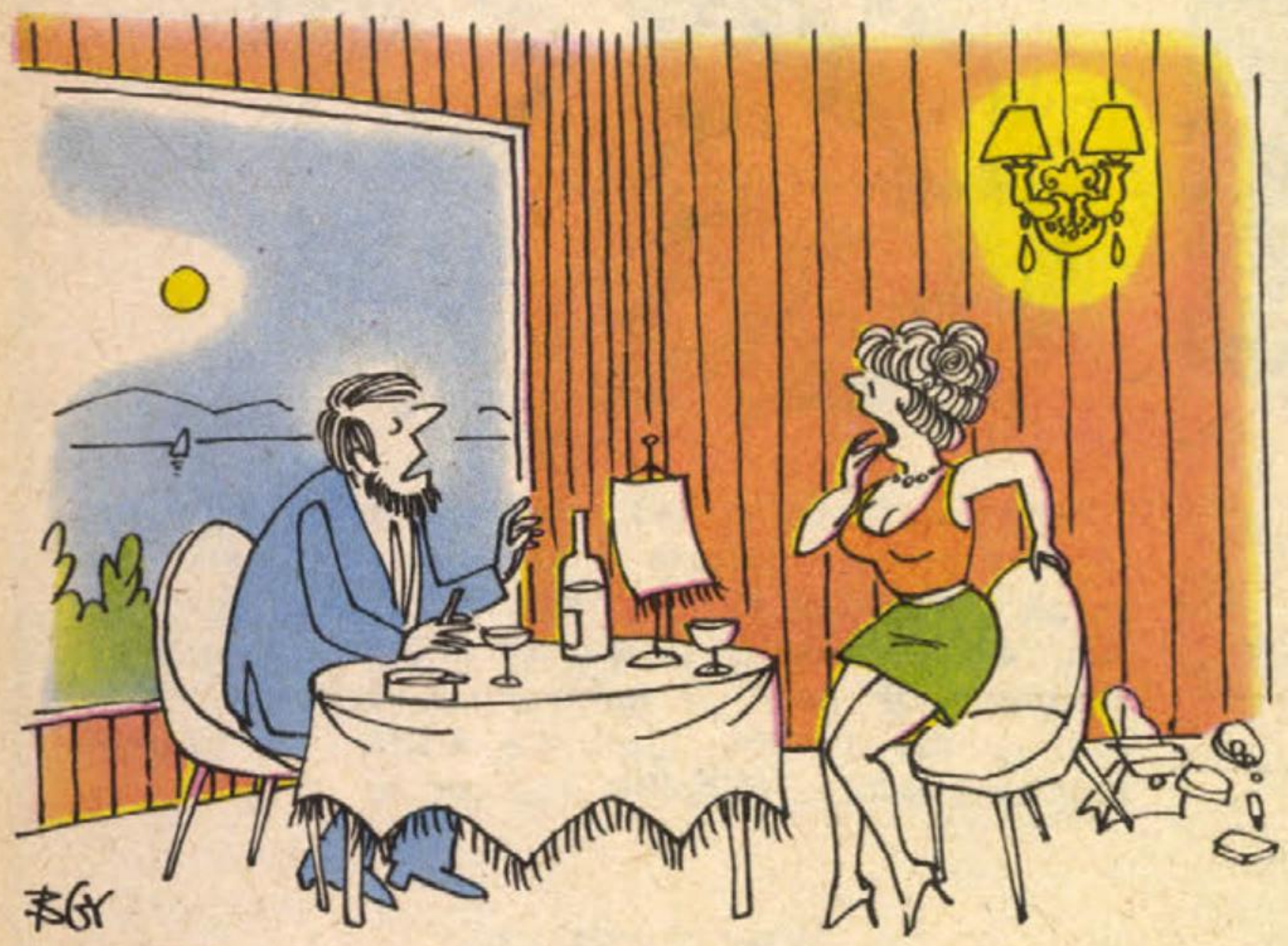

– Én lenni diplomat . . .

ELAKADÁST JELZŐ HÁROMSZÖG

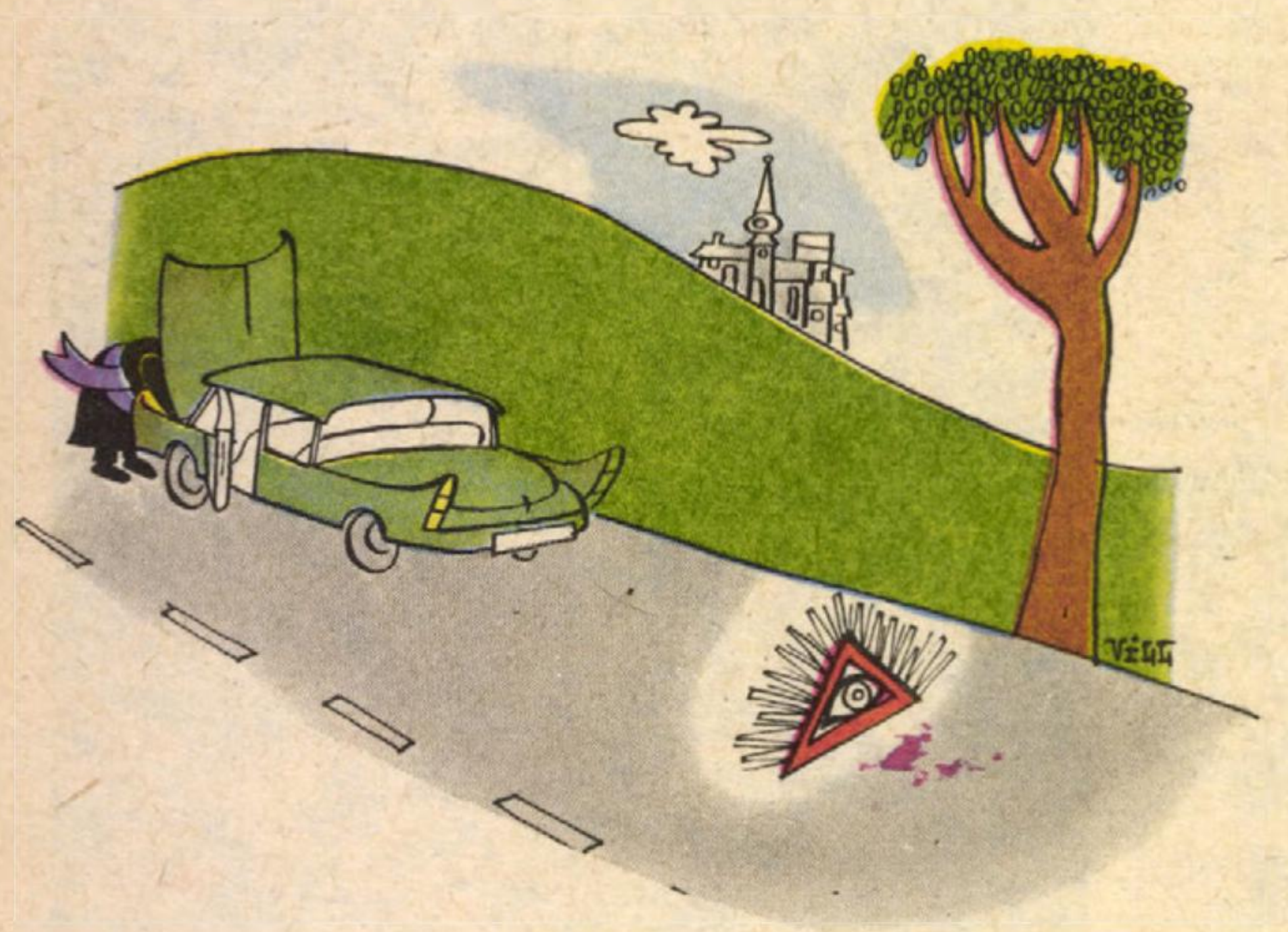

Hosszú szabadság

Nem kérkedni akarok vele, de szívemen viselem az emberiség sorsát, és ha öt perc szabad időm van, azt a népek boldogítására fordítom.

Most éppen volt öt percem . . .

Ez az idő elég volt egy korszakalkotó felfedezéshez. A téma most, a nyári szabadságok megkezdése előtt, roppant aktuális, mondhatnám, hogy a huszonnegyedik órában sietek embertársaim segítségére. Megfigyeltem, hogy az üdülésből visszatérő emberek kedvetlenek és ilyesmiket mondogatnak:

— Úgy elrepült ez a két hét, mint egy nap. Most kezdtem volna belejönni, amikor haza kellett jönnöm . . .

Ez a hangulat persze meg is látszik az emberek munkáján. Heteken át fáradtan dolgoznak és az élményeiket mesélik, feltartva ezzel a munkatársaikat.

Nem sokat értek a fizikához, de a jelenség okát Einstein relativitáselméletében kell keresni! A kellemesen töltött napok viharszárnyon repülnek, az unalmasan, szürkén átélt idő viszont ólomlábakon vánszorog. Ezért érzi az ember egy napnak a kétheti üdülést.

Namármost! Ha gondoskodunk arról, hogy a szabadságunk telve legyen bosszúsággal, akkor alig várjuk, hogy visszatérjünk munkahelyünkre. Ez esetben a két hét — szerény számítás szerint is — két hónapnak tűnik, ami már egészen szép szabadság, még akkor is, ha pocsék.

Ezért nyújtom be tervezetemet a relatíve hosszú szabadság módszerére.

Első változat: Szabadság, üdülőben.

Hatágyas szobák. Mindegyikbe kerüljön egy horkoló vendég és egy mesélő, aki — amíg a többiek aludni szeretnének — ifjúkori hőstetteiről beszél. Reggel szigorú ébresztő, hideg kávé, száraz kenyér, reggeli krónika. Az üdülő felett műfelhők, melyekből, szürke eső permetez. A társalgó szűk, a beutaltak fele a fal mellett ácsorog és úgy hallgatják a környék történelmi nevezetességeiről szóló ismeretterjesztő előadást. A szobákba felmenni tilos, mert a kulcsot elvitték a takarítónők, hogy megfelelő mennyiségű szemetet szórjanak el a szobákban, ha ezt az üdülők még nem tették meg. Az ebéd olyan, hogy a vendégkoszorú kórusban visszasírja azt az üzemi kosztot, melyért az egykori étkezde vezető éppen tartós szabadságvesztését tölti. Délután művészfilmek, bevezető előadással, este televízió. A műsorellátásról központilag történik gondoskodás.

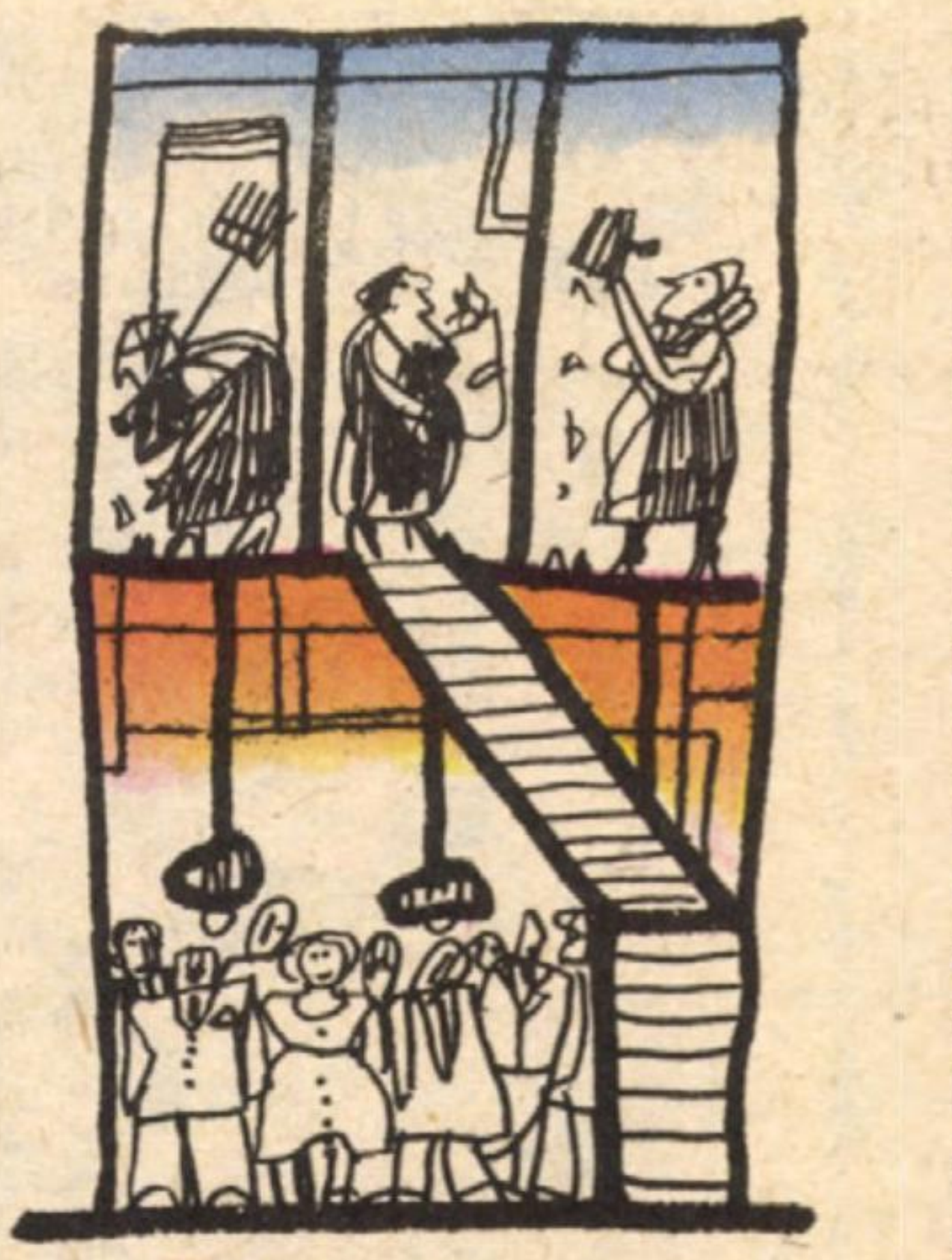

Az első hét végén többen szökést kísérelnek meg, de az állomásról az üdülő rendészete visszatoloncolja őket, ahol nevelő célzatú ismeretterjesztő előadásokon kell részt venniük.

Második változat: Szabadság, otthon.

Ébresztő a szokásosnál fél órával korábban. Ez esetben nem lehet művi úton rossz időt csinálni, mert elrontanánk azok örömét, akik boldogan dolgoznak. Ezért jó idő esetén csúcsforgalomban meg kell közelíteni a strandot, másfél órát sorba állni egy kabinért, ami persze nincs, csak fogas, ahol ronggyá gyűrik a ruhát. A víz hideg és piszkos, de ezt csak mesélik, mert nem lehet beleférni. A strandfürdőben hideg kávé, meleg sör, de délre az is elfogy. A sorban állók csak blokkot kapnak, melyért újabb félórás sorban állás után visszakapják a pénzüket, levonva belőle a blokk és a személyzet bérének költségeit. A szabadság idejére ütemezendő a téli tüzelőszállítás is. A szabadságos három napon át kémleli a kocsit, de az csak az ötödiken jön. A fa tocsog a víztől, a lehordók részegek és még a tavalyról maradt száraz fát is visszahordják a kocsira. Emiatt három napig az illetékes panaszirodába kell járni, majd az SZTK idegosztályára. A szabadságos minden második napon a tanács e célra szervezett osztályán köteles igazoltatni, hogy megtekintett modern drámát és minden tévéműsort.

Lám, ilyen egyszerű az egész. Az ilyen szabadságról örömmel térnek vissza az emberek és boldogan vetik be magukat a munkahely vidám, könnyű pezsgésébe.

Találmányomat most viszem szabadalmaztatni, mert egyes üdülőkben már ösztönösen próbálkoznak ezzel a módszerrel. Persze, csak erkölcsi elismerést várok, mert felfedezésemben nem vezet önös érdek. Ennek igazolására előadom, hogy én a hagyományos módon nyaralok, nehogy azt mondják ellenségeim, hogy magam miatt csináltam az egészet . . .

Ősz Ferenc

LÁTOGATÁS ELŐTT

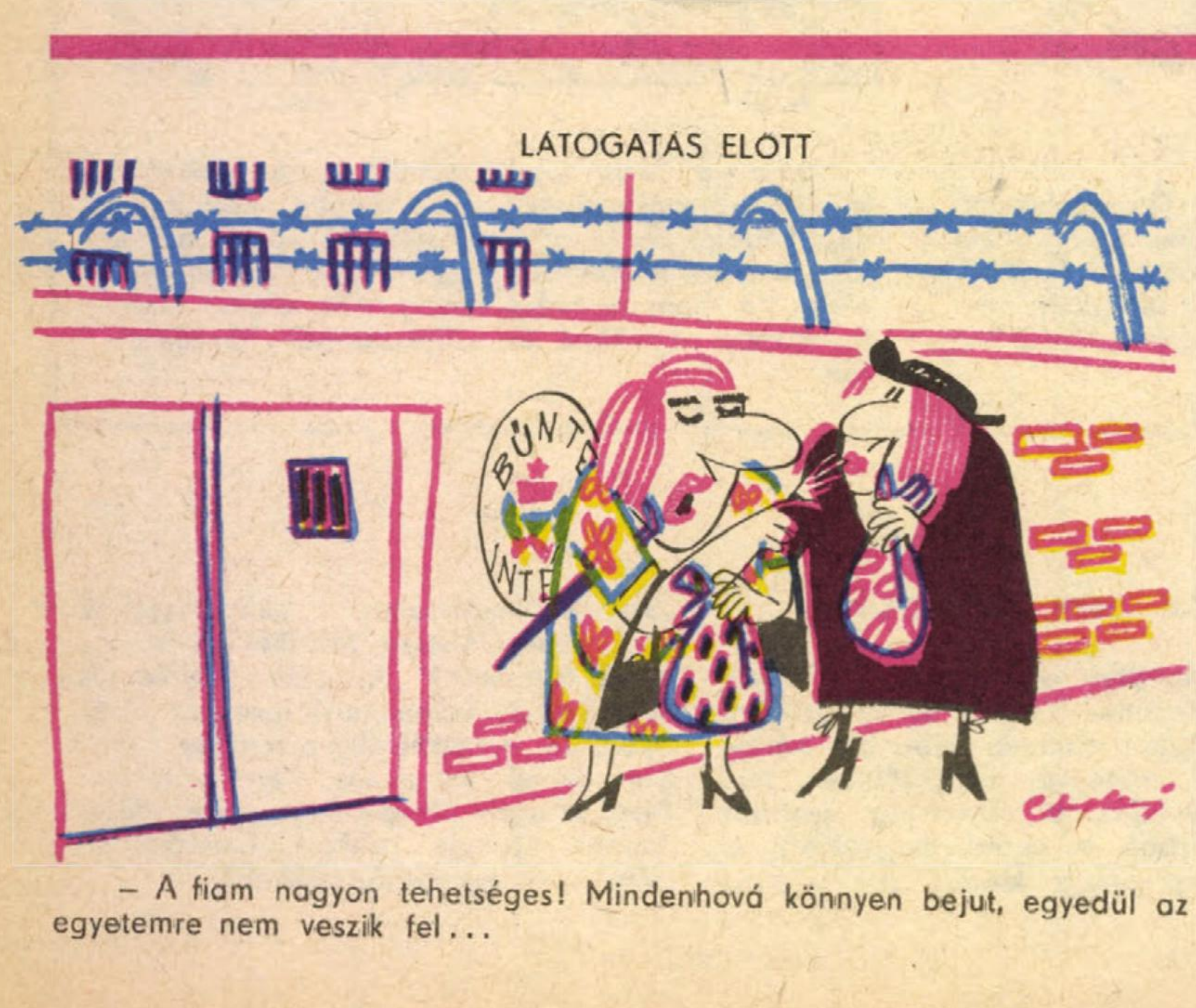

– A fiam nagyon tehetséges! Mindenhová könnyen bejut, egyedül az egyetemre nem veszik fel . . .

ÉRDEKVÉDELEM

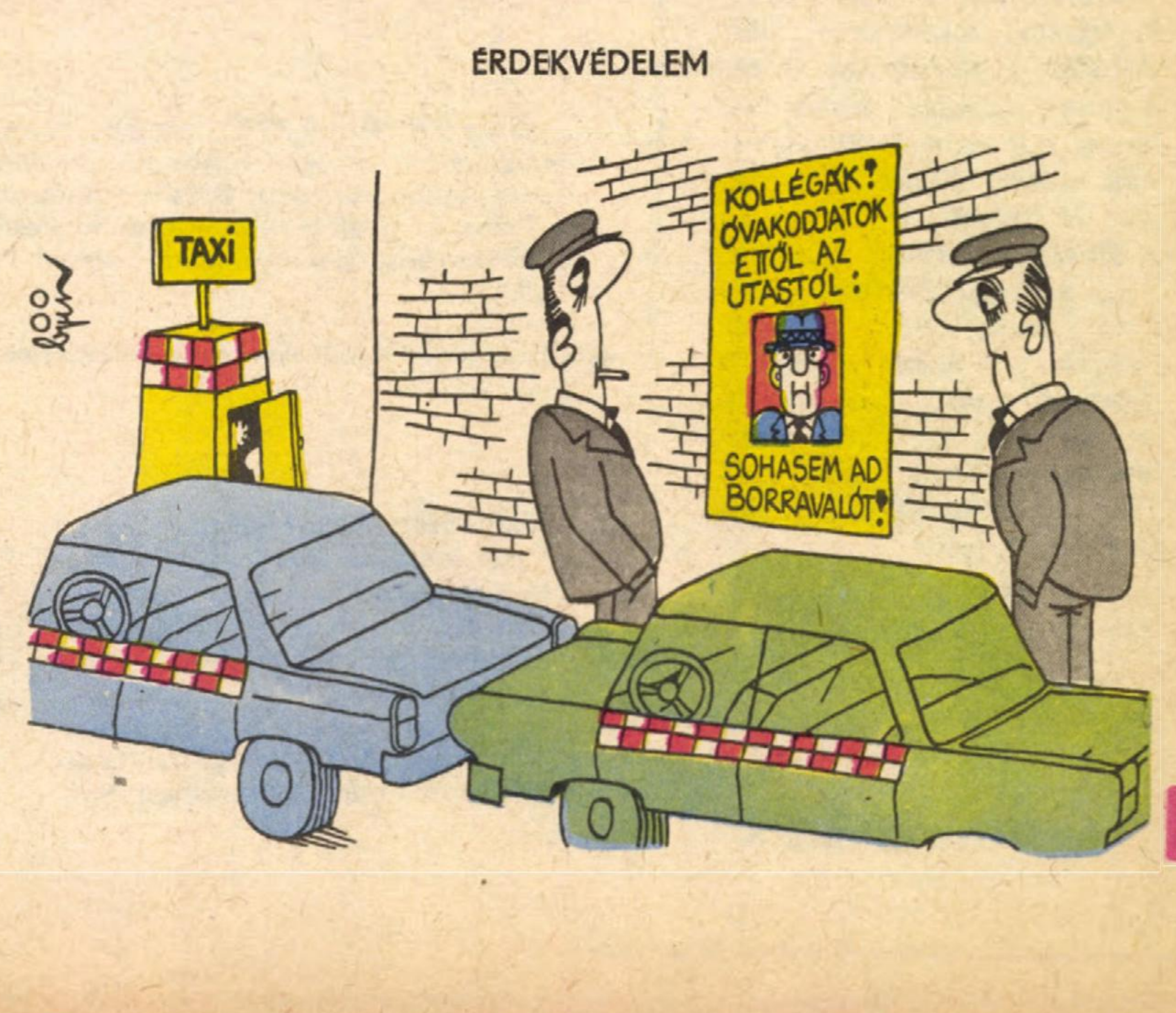
TAXI
KOLLÉGÁK! ÓVAKODJATOK ETTŐL AZ UTASTÓL:
SOHASEM AD BORRAVALÓT!

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

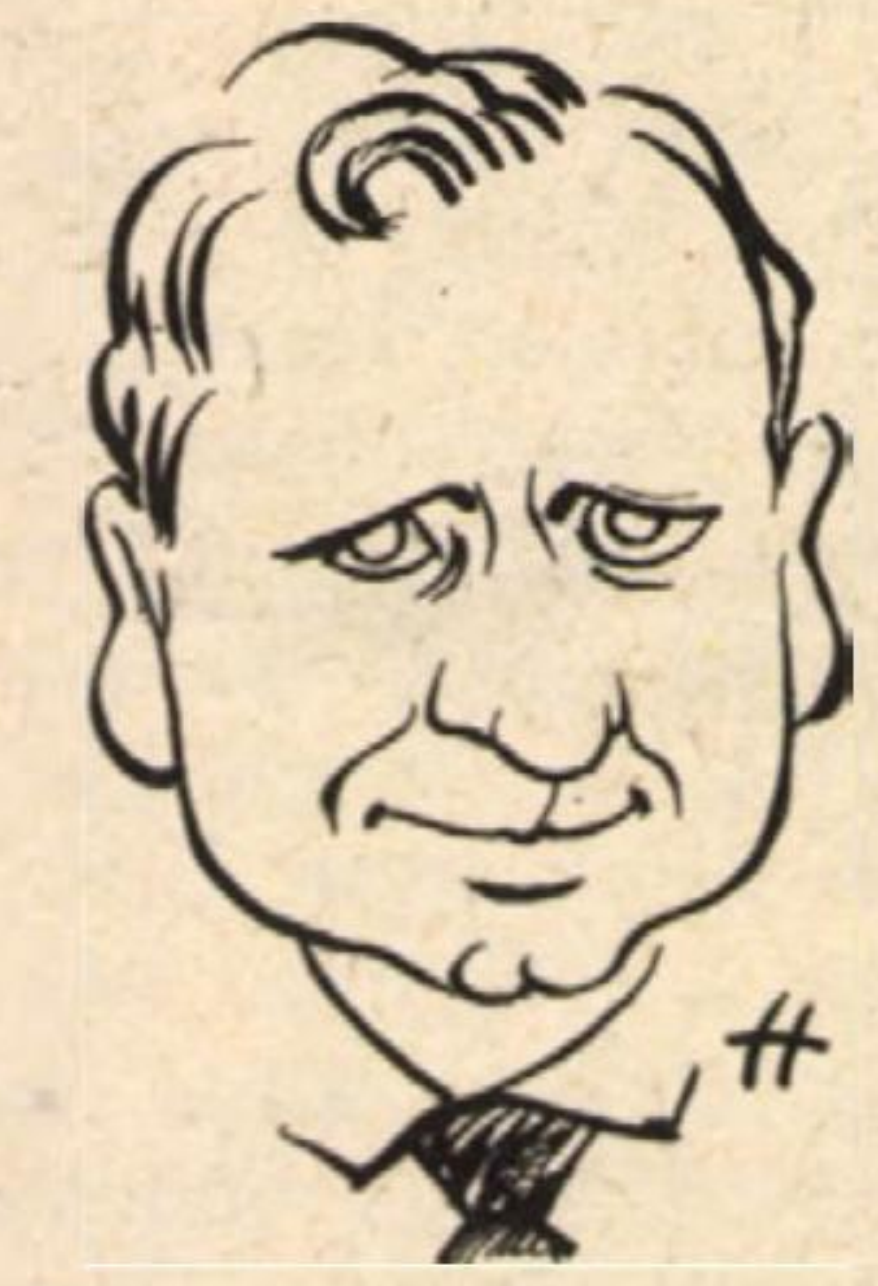

Egyszer Klemperer Budapesten a Szöktetést vezényelte, amelyben én Pedrillo szerepét énekeltem. Azon az estén nem voltam valami jól diszponálva, ezért előadás előtt megkértem Klemperert, hogy a „Mindig az nyer, aki mer" áriánál engedje el nekem a magas H-t. Klemperer kijelentette, hogy úgy kell énekelnem, ahogy Mozart megírta. Az ária megcsonkítására legfeljebb Mozart adhatna engedélyt, ha még élne. Én viszont a dal szövegével ellentétben azt tartottam, hogy nem mindenki nyer, aki mer. Én például nem mertem. A közepéig jól ment az ária, de amikor a magas H-hoz közeledtem, féltem, hogy baj lesz, és hirtelen ötlettel a kritikus résznél — éneklés helyett — két ujjal hangosan csettintettem. A csettintés remekül sikerült, a közönség körében semmi feltűnést sem keltett, de Klemperer, aki erősen figyelt engem, a karmesteri pulpitus fölé hajolva jóízűen nevetni kezdett.

Ettől kezdve, valahányszor találkoztam vele, elmosolyodott és két ujjával felém csettintett. Egyszer bosszankodva jegyezte meg: „Nekem nem akar úgy sikerülni, mint magának."

Hallottam, hogy valahányszor Klemperer külföldön a Szöktetést vezényelte, mindig elmesélte, hogy mit csinált Budapesten a Herr Kishegui a magas H helyett.

Évekkel később Londonban a Royal Festival Hallban énekeltem. Kertész István, a kölni operaház főzeneigazgatója vezényelt. Szünetben Kertész megemlítette, hogy együtt volt Klempererrel és rólam beszélgetett vele.

— Csak nem a csettintésről? — kérdeztem.

— De bizony arról. Megjegyezte, hogy azóta is gyakorolja, de sehogysem sikerül...

Kishegyi Árpád

PETŐFI KARIKATÚRÁK

A Petőfi-karikatúrák túlnyomó többsége nem Petőfit karikírozza, hanem személyiségének, alkotásainak tükrében a maradiság, az értetlenség, a bitorló epigonizmus és a reakció torzképeit villantja fel. Száz év terméséből négy képen mutatjuk be, hogyan ihlette erre a harcra Petőfi Sándor az egymást követő nemzedékek java rajzolóművészeit.

Az elkeseredett juhász.

(Petőfi után szabadon.)

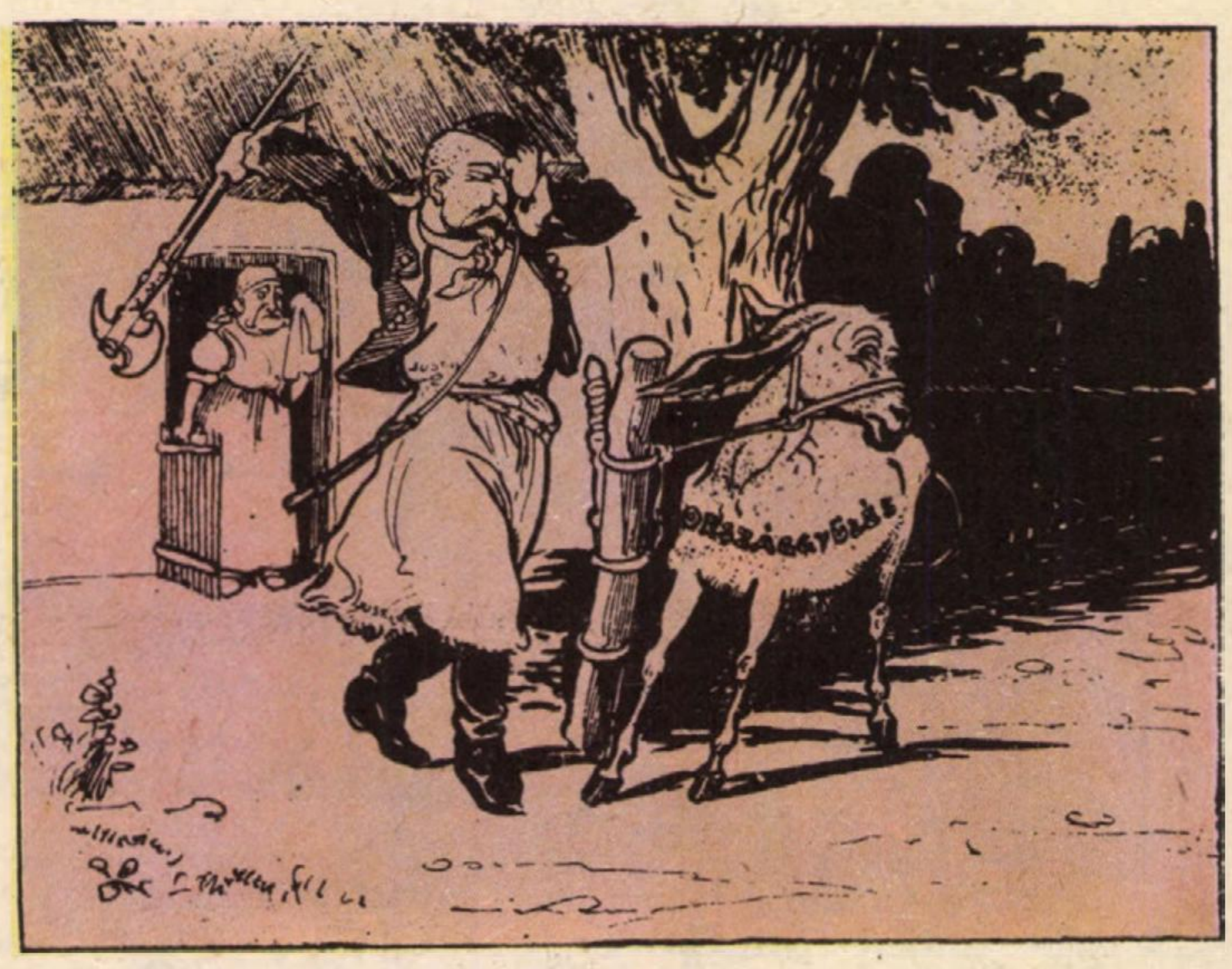

Elkeseredésében
Mi telhetett tőle?
Nagyot üt fokosával
A szamár fejére.

Bér Dezső 1909 őszén a Tisza István kényúri terrorja ellen baloldali összefogást szervező Justh Gyula és a demokratikus ellenzék küzdelmét – Petőfi versének idézésével jellemzi. A juhásznak ábrázolt Justh elkeseredésében nagyot üt a szamárként szimbolizált országgyűlés fejére.

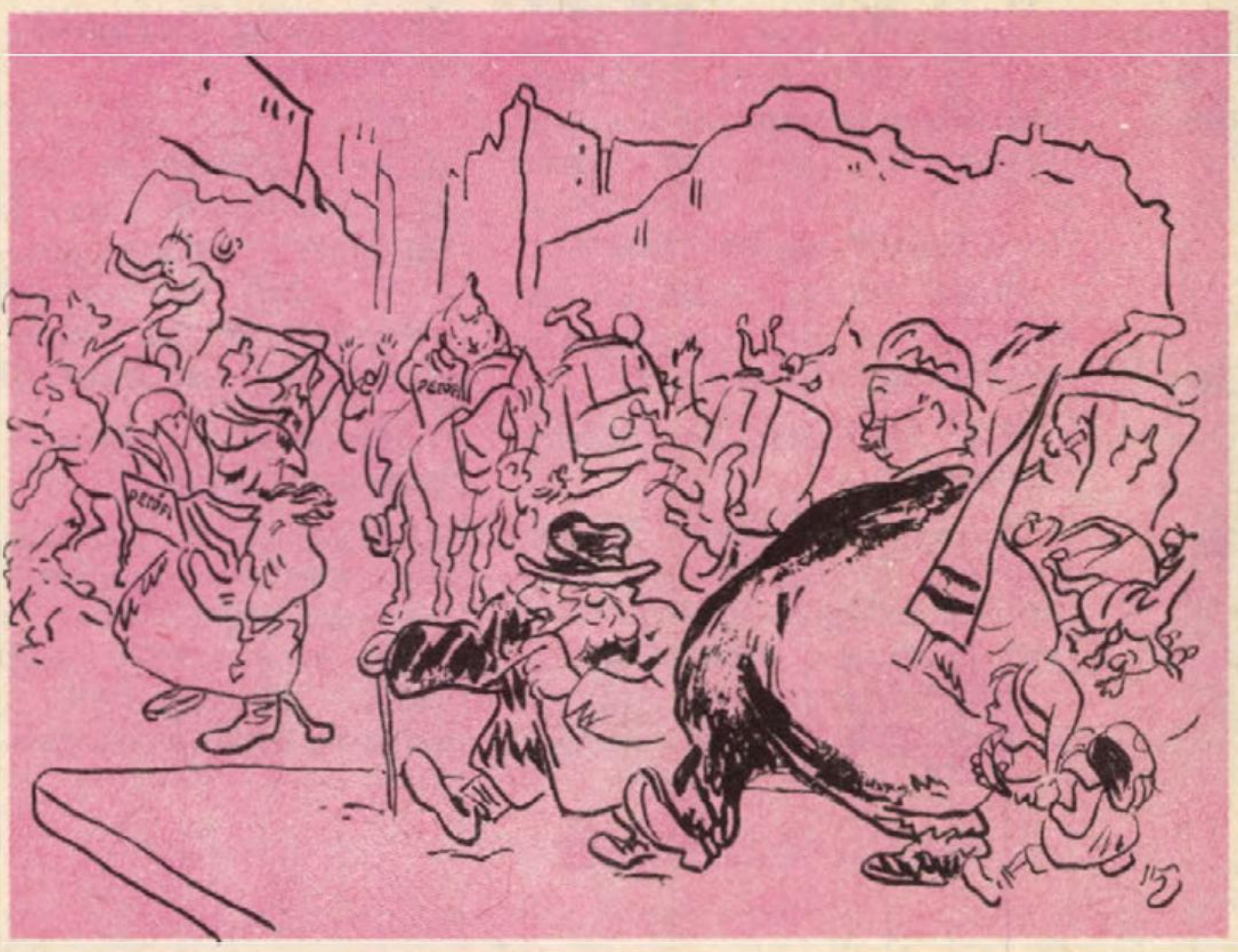

Gáspár Antal 1922 decemberében, Petőfi születésének centenáriumán az ellenforradalmi kormányzat félelmét figurázta ki. Az utcán zűrzavar, kocsik, villamosok egymásnak rohannak, a lovas és gyalog rendőrök mind Petőfi verseit biflázzák, mert a centenáris ünnepségeken szavalt Petőfi-verseket cenzúrázni kell.

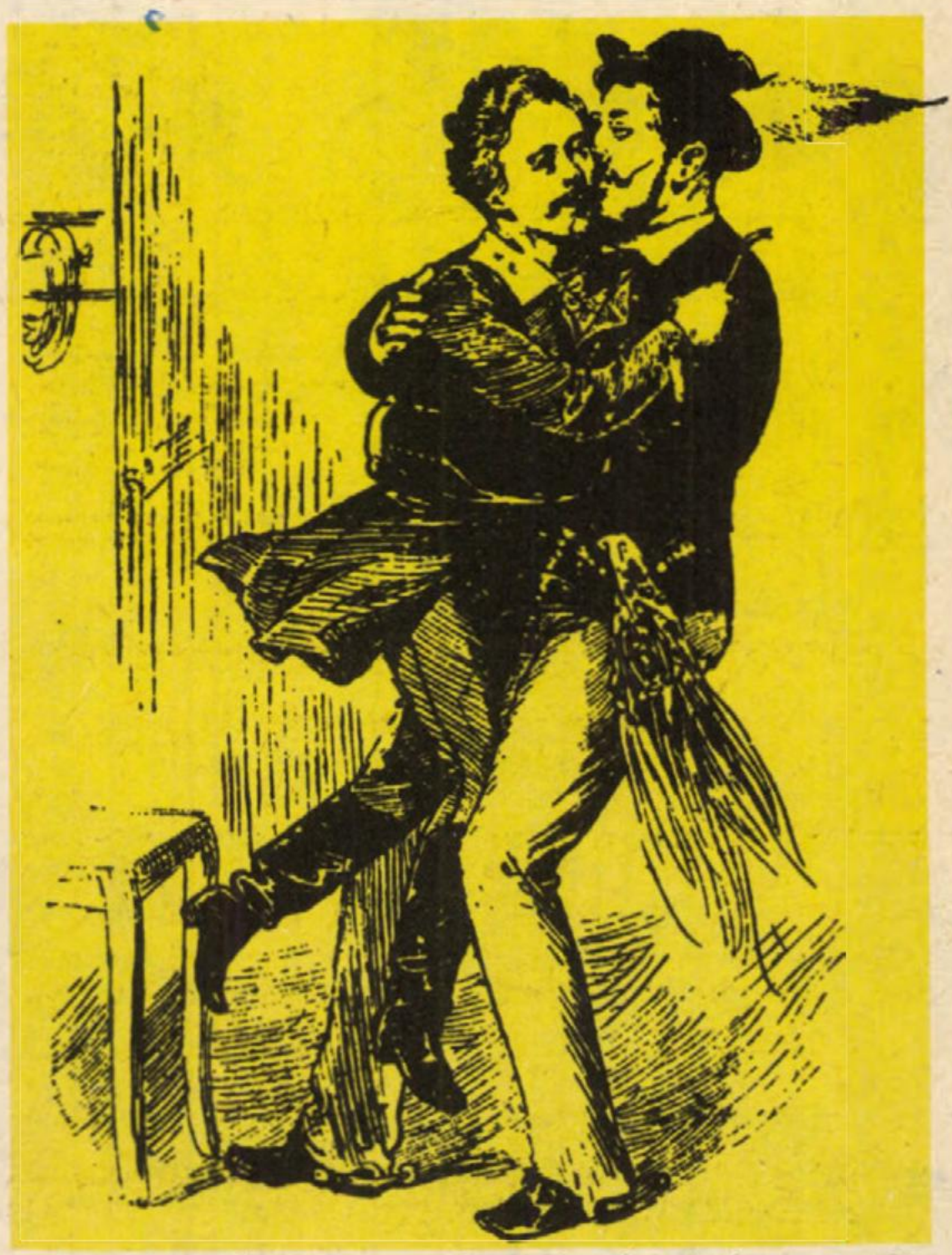

Jankó János a múlt század végén egy kis rajzsorozatban figurázta ki a Bangó Pistának nevezett tiszafüredi kurtanemest, aki Pestre látogatván, elkeveredik a Pilvax kávéházba, s amikor megmutatják neki „a természet vadvirágát": Petőfit, elébe perdül, levegőbe kapja, és amúgy magyarmiskásan félholtra ropogtatja.

ERKÖLCSEINK

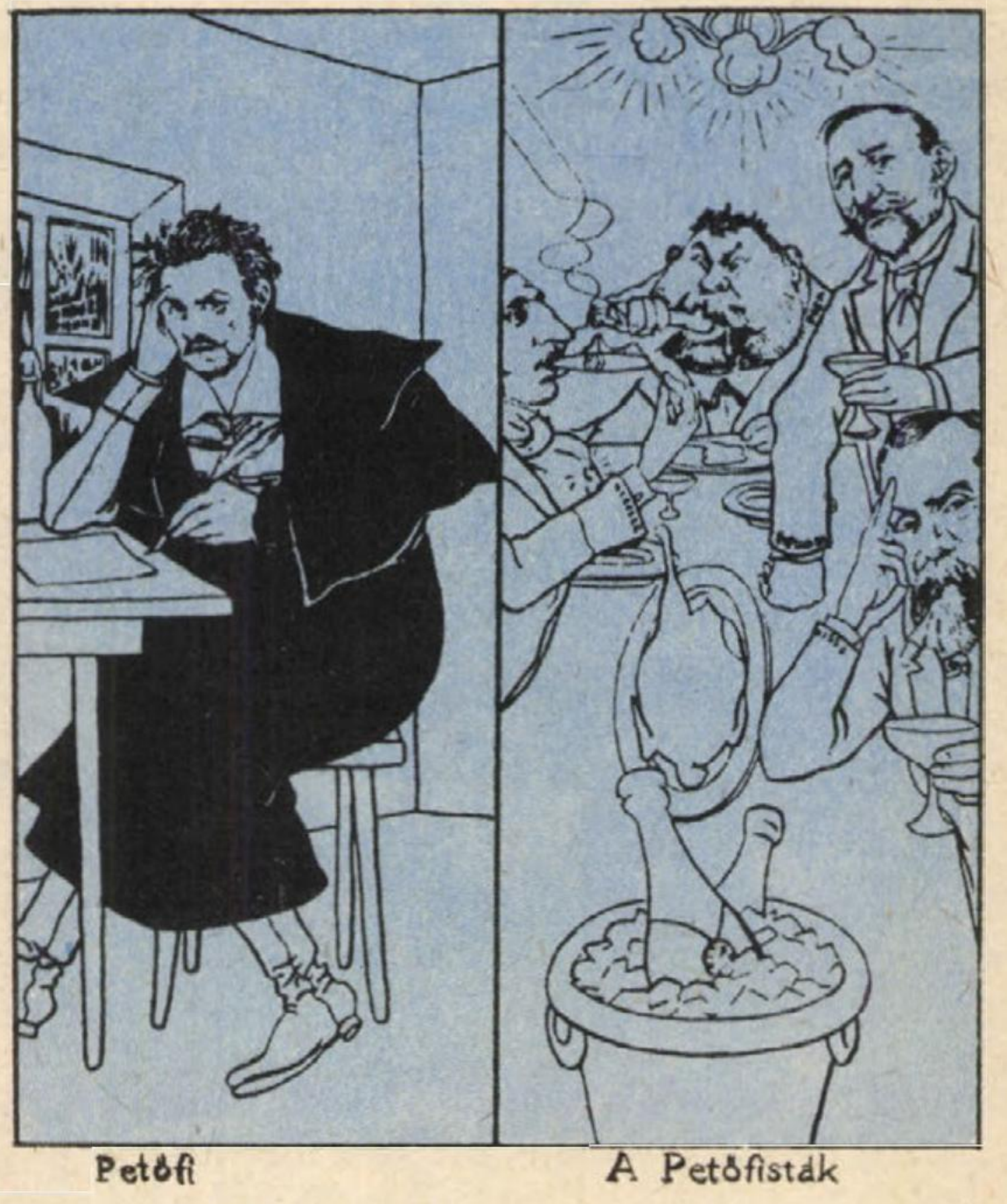

Faragó Géza „Erkölcseink" című szatirikus levelezőlap-sorozatának egyik képén Petőfit, a nép költőjét és a módos Petőfisták körét: a Petőfi Társaságot szembesíti egymással. A tízes évek elején a haladó közvélemény már élesen szétválasztotta a költőt és költészetének félredicsérőit.

KÖRÖZNEK EGY NYULAT

A bűnüldözés történetében valószínűleg páratlan az a körözés, amelyet Nagy-Britanniában egy nyuszi ellen adtak ki. A rövid előzmény: Robert Williams úr, birminghami lakos európai üdüléséről tért vissza, s többek között egy nyuszit hozott magával gépkocsiján. A southamptoni vámvizsgálat során minden rendben volt, továbbengedték a kocsit, s az egyik vámőrnek csak később jutott eszébe, hogy minden nyúlnak előbb hat hónapot kell vesztegzár alatt töltenie, mielőtt feloldják a veszettség gyanúja alól. Közben a nyuszi megszökött, a rendőrség pedig kiadta a körözést, „személy"-leírással: „középtermetű nyúl, fehér, hosszú fülekkel és rózsaszínű szemekkel". Rengeteg bejelentés érkezett, de valamennyi tévesnek bizonyult. Egyre csekélyebb a remény a szóban forgó tapsifüles kézrekerítésére. Mint az egyik újság megjegyezte: előbb fognak el egy gyilkost Amerikában, mint ezt a nyuszit Angliában!

OLCSÓ SZÓRAKOZÁS

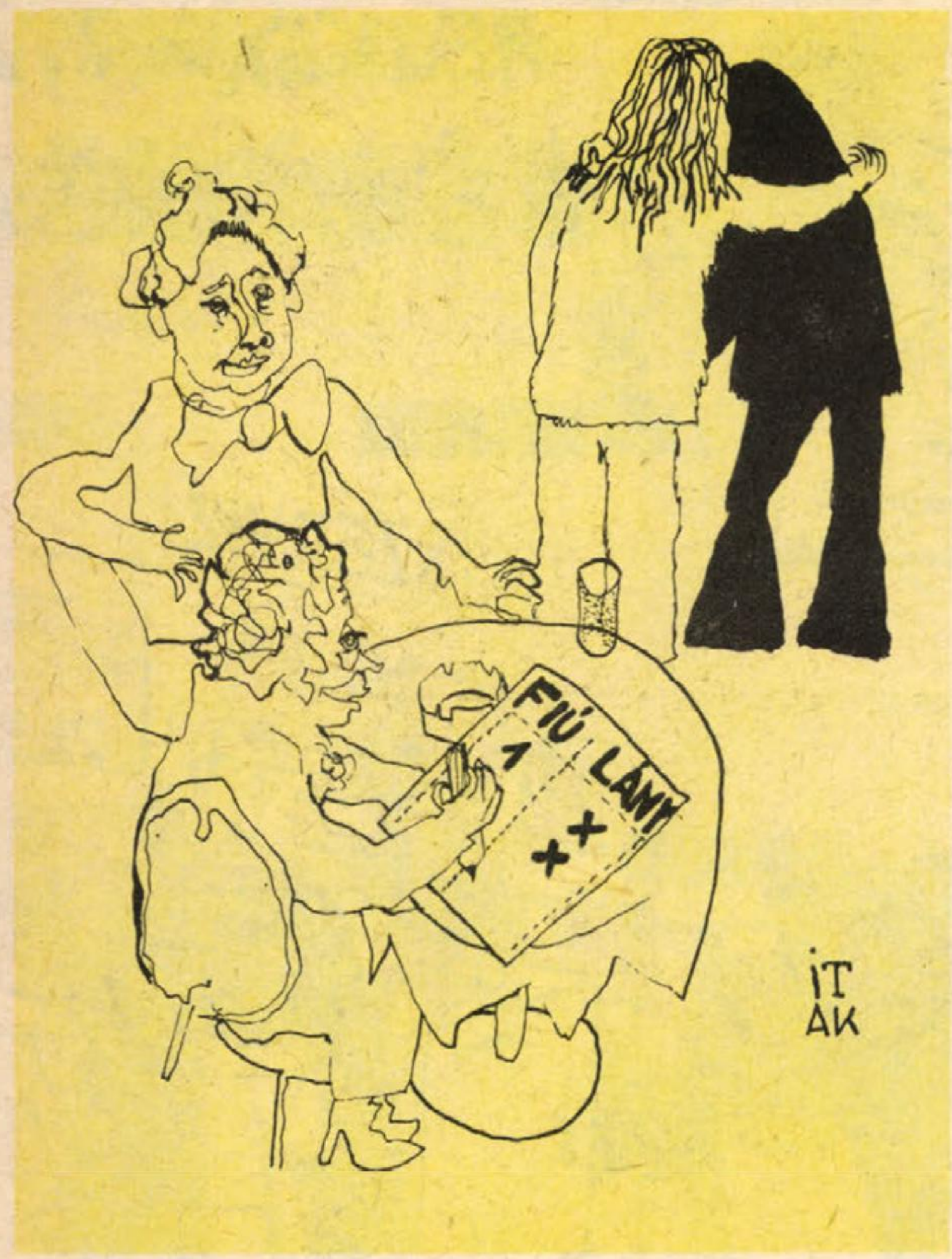

VIETNAMBAN

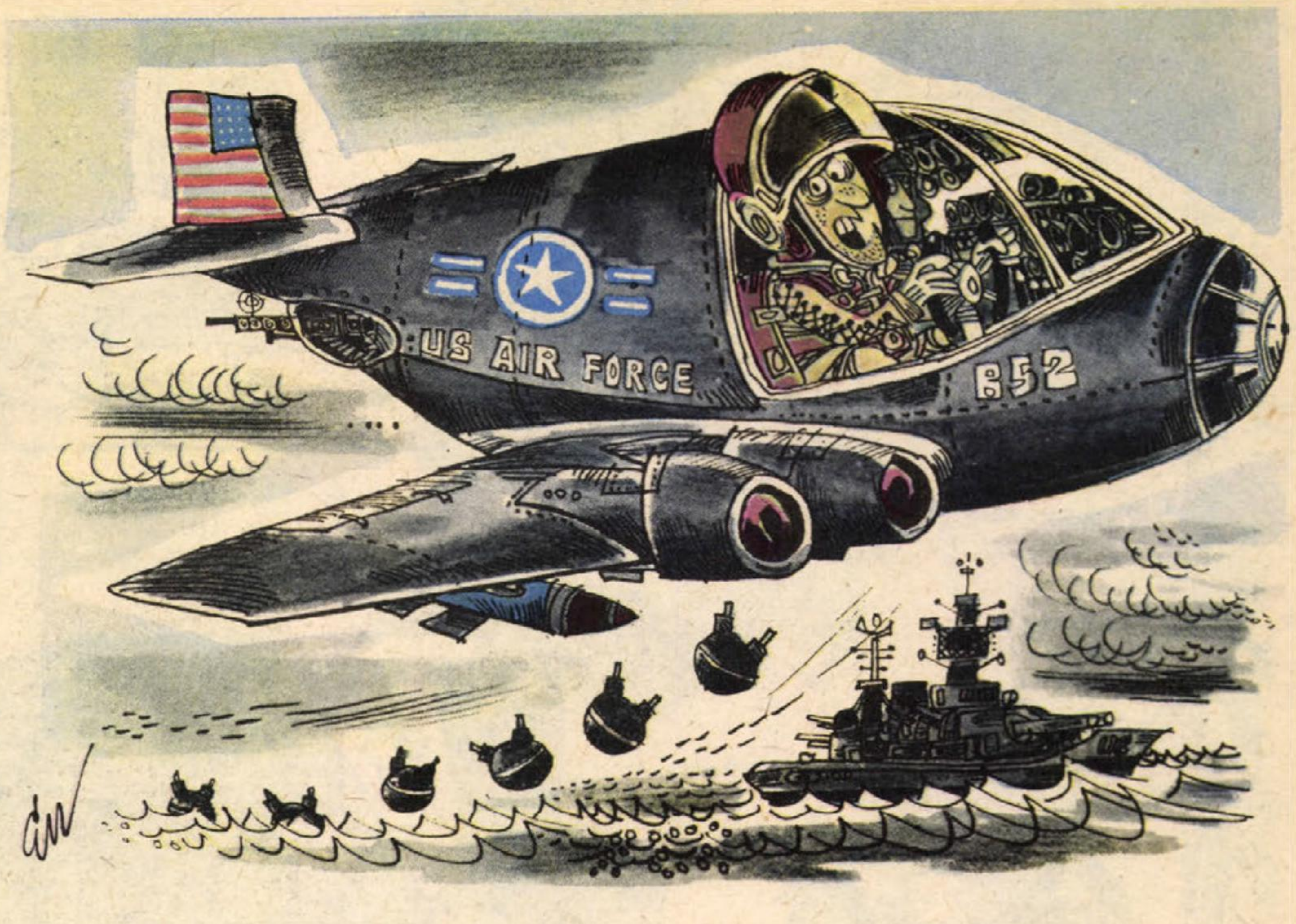

– Remélem ezzel sikerül a békéhez vezető utat is aláaknázni . . .

TOP-LISTA

Manapság egy lap, ha csak egy kicsit is ad magára, nem lehet meg anélkül, hogy ne közölje időnként a legnépszerűbb lemezek top-listáját. Lassan a Ludas lesz az egyetlen, amely még nem közölt ilyen listát. Ezt a mulasztást pótlandó, saját köz- és önvélemény kutató intézetem útján összegyűjtöttem azoknak a „lemezeknek" a jegyzékét, amelyeket a Ludas olvasói a leggyakrabban hallgatnak:

1. *Kégli-dal,* a kerületi tanács lakásosztályának előadásában. („Jogos lakásigényét, az ismert nehézségek miatt, ez évi kiutalási keretünkből, sajnos, ismét nem tudjuk kielégíteni.")

2. *Mammy blue, avagy az én szomorú anyám . . .* Főként ifjabb olvasóink körében igen sokszor hallgatott lemez. Játsszák mindenütt, családi hangszerelésben. („Én igazán nem tudom mire viszed így, gyermekem, mi lesz belőled, hogyan fogsz boldogulni. Bezzeg, amikor én voltam 14—15—16—17—18 éves . . .")

3. *Nem vagyok teljesen őrült . . .* Értekezleteken gyakran forgatott lemez. („Bíráljanak csak, kartársak, bátran, szabadon, személyekre való tekintet nélkül . . .")

4. *Mezitláb a főúton . . .* A cipőipar százezres szériákban eladott aranylemeze. („Korszerű cipőipari termékeinkkel kíméletesen kell bánni, óvni kell minden strapától . . .")

5—6. *Hideg van . . .* A téli hónapok slágere. („Jól felkészült a vendéglátóipar: lesz elég sör, üdítőital és szóda nyáron a Balatonnál.") Ugyanennek a lemeznek a másik oldala:

Nyáridő . . . („A vendéglátóipar az idén sem készült fel gondosan: nincs elég sör, üdítő ital és szóda a Balatonnál.")

7. *Ócska láda . . .* Korongra kerül minden este, minden családban, úgy kilenc óra tájban. („Kapcsold ki, fiacskám, jobb ha alszunk egy jót. Hagyd egy picit mégis, hadd nézzem, hátha kialakul a végére valami . .")

8. *Sárika egy kissé butácska . . .* Az év elején még nagyon a slágerlista végén állt ez a lemez, most, a tanév végének közeledtével, egyre előkelőbb helyre rukkol előre. („Sajnálom, kedves anyuka, hiába könyörög, akkor sem adhatom meg a kislányának a hármast, ha ettől függ a középiskolai felvétele! Tanult volna szorgalmasabban . . .")

9. *Micsoda igények! . . .* A belkereskedelem agyonkoptatott lemeze. („Harisnyanadrágot, bébielemet, hokedlit, viharlámpát, tréningruhát, gázpalackot, motorkerékpár alkatrészt szeretne a kedves vevő? Kacagnom kell, már megbocsásson . . .")

10. *Most kéne abbahagyni! . . .* („Évről évre rohamos tempóban növekednek a reprezentációs kiadások . . .")

11. *Elvonult a vihar . . .* Külpolitikai kommentátorok kedvelt lemeze. („Az elmúlt napokban az . . . térségben kialakult feszültség felengedett, az élet visszatért a normális kerékvágásba . . .")

12. *Mit remélsz, mit remélsz . . .* Újságíró körökben gyakran hallgatott lemez. („A cikkeidtől, mégis, mit remélsz? Azt hiszed, megszűnnek a hibák, ha te folyton ostorozod őket? . . .")

Radványi Barna

HIRTELENSZŐKE

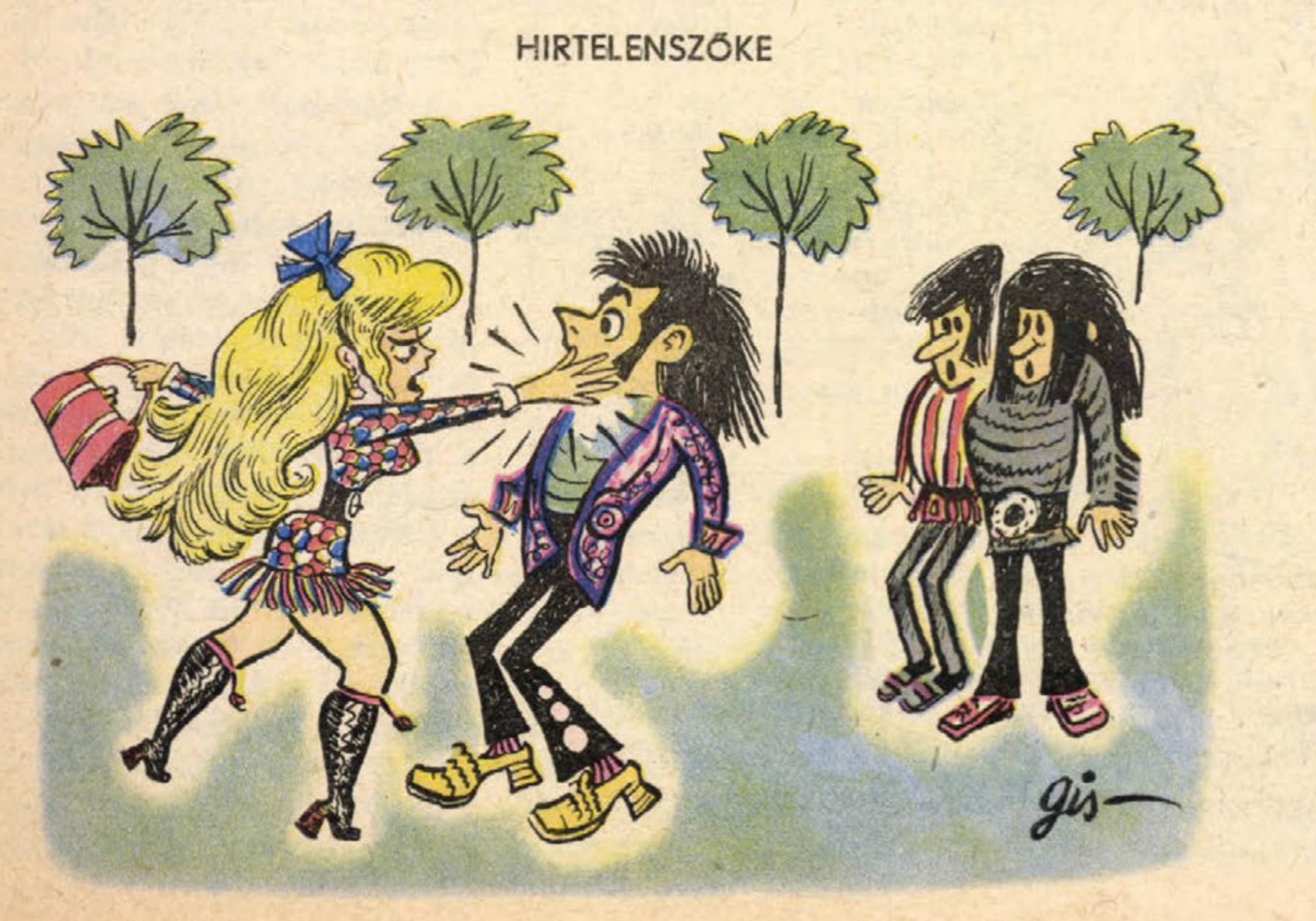

OBJEKTIVITÁS

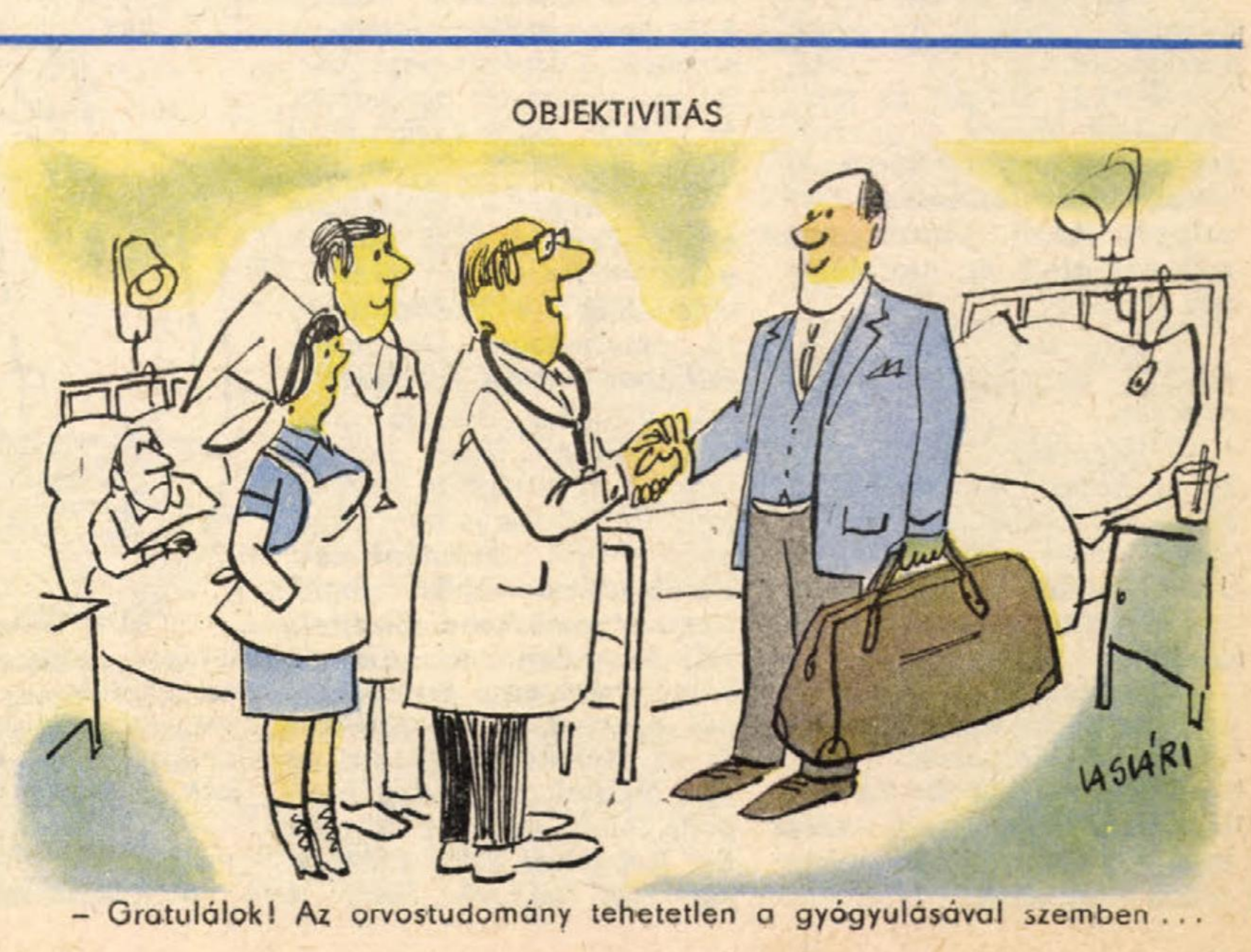

– Gratulálok! Az orvostudomány tehetetlen a gyógyulásával szemben . . .

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

Mi az ami nélkül nem tudnának élni?

Hegedűs István:

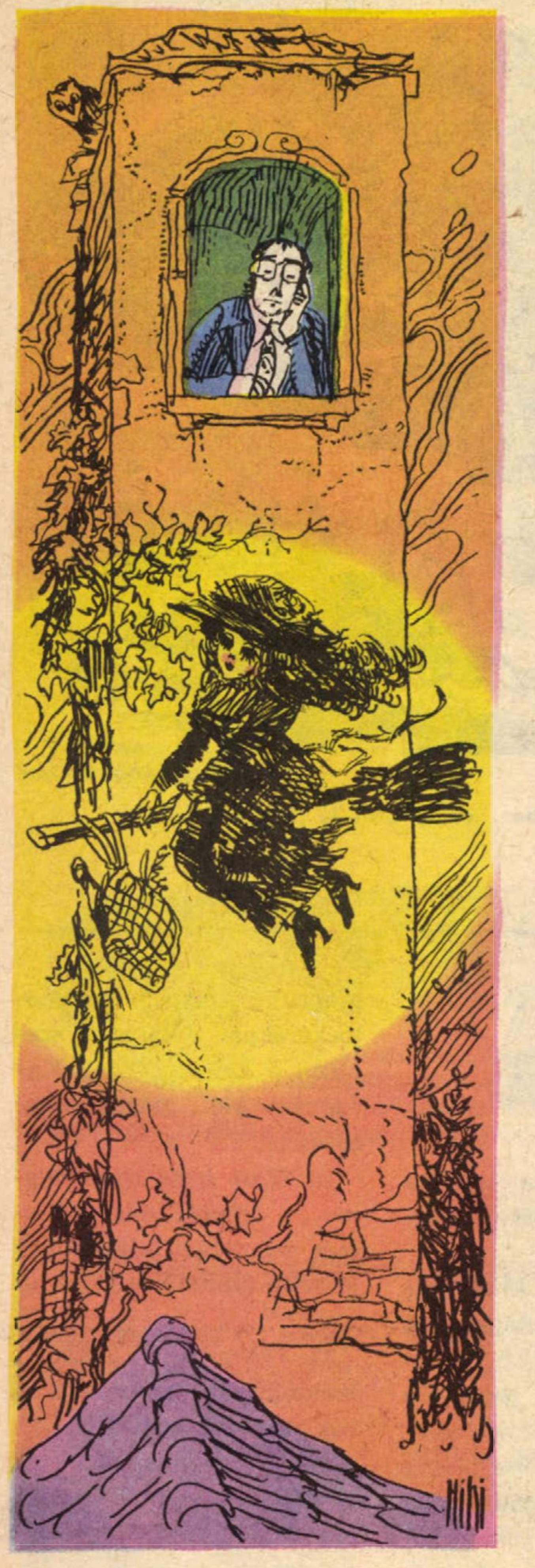

– Egy kis romantika nélkül...

Sajdik Ferenc:

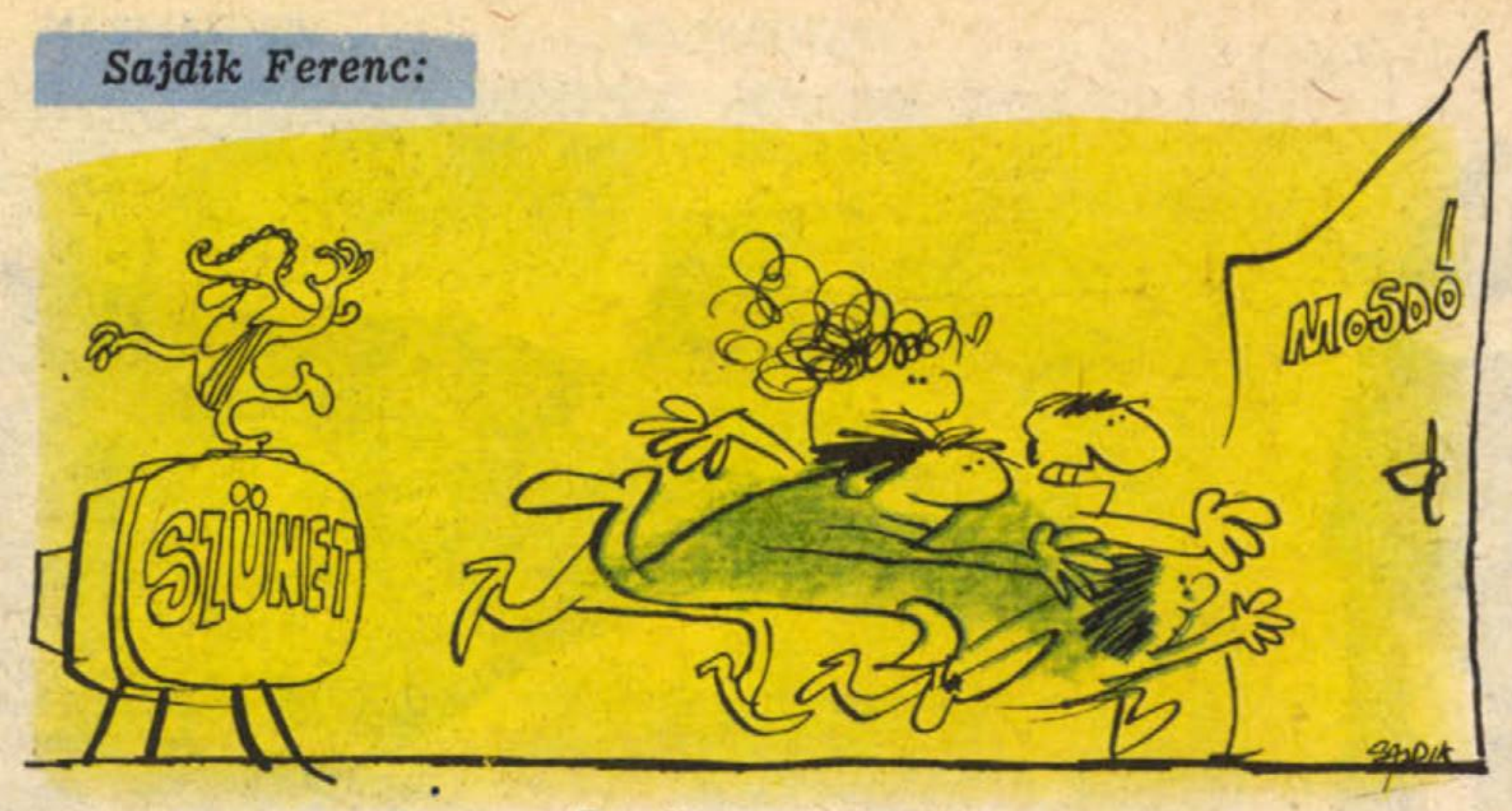

- Egy kis szünet nélkül.

Brenner György:

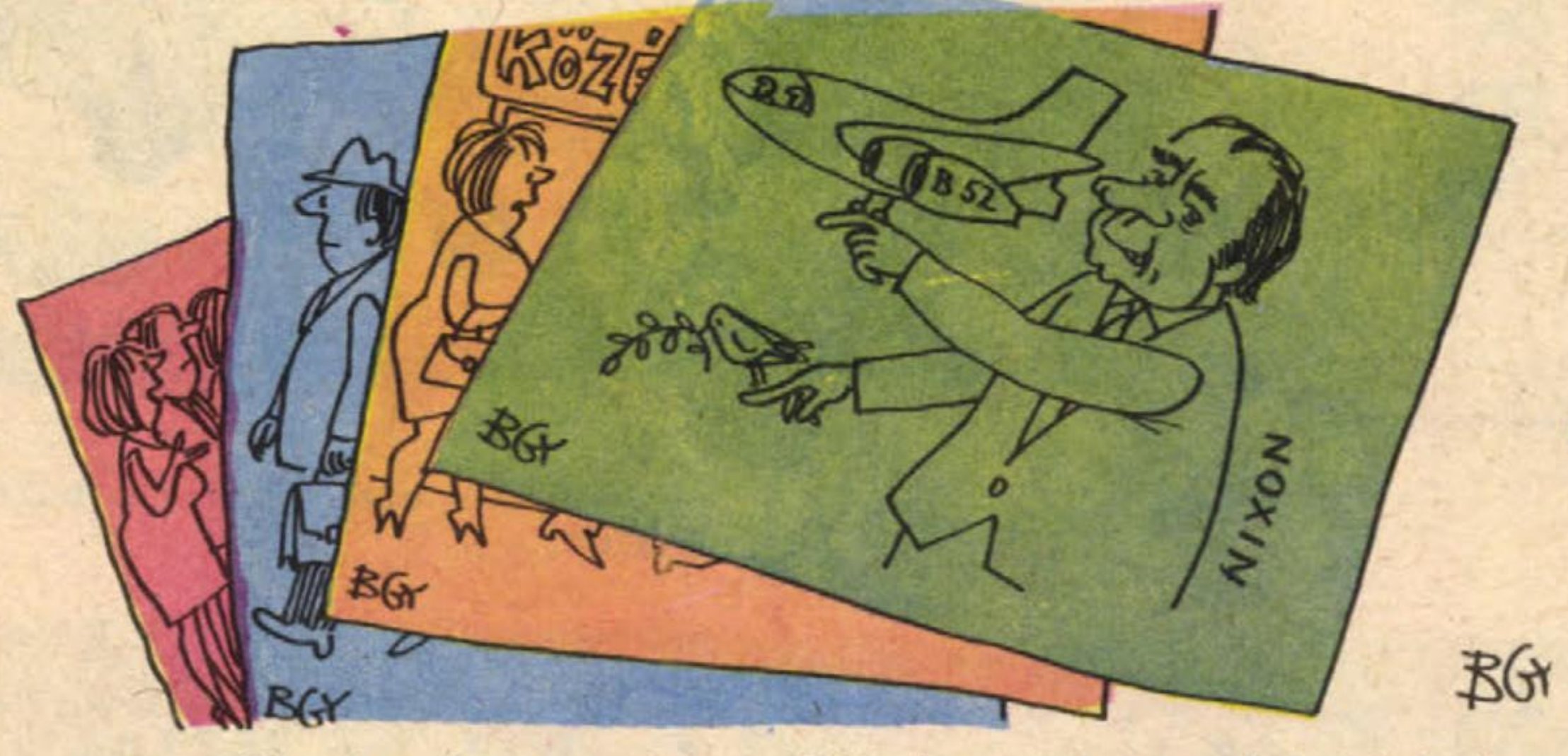

– Annak a biztos tudata nélkül, hogy rajzaimmal befolyásolom a kül- és belpolitikát.

Erdei Sándor:

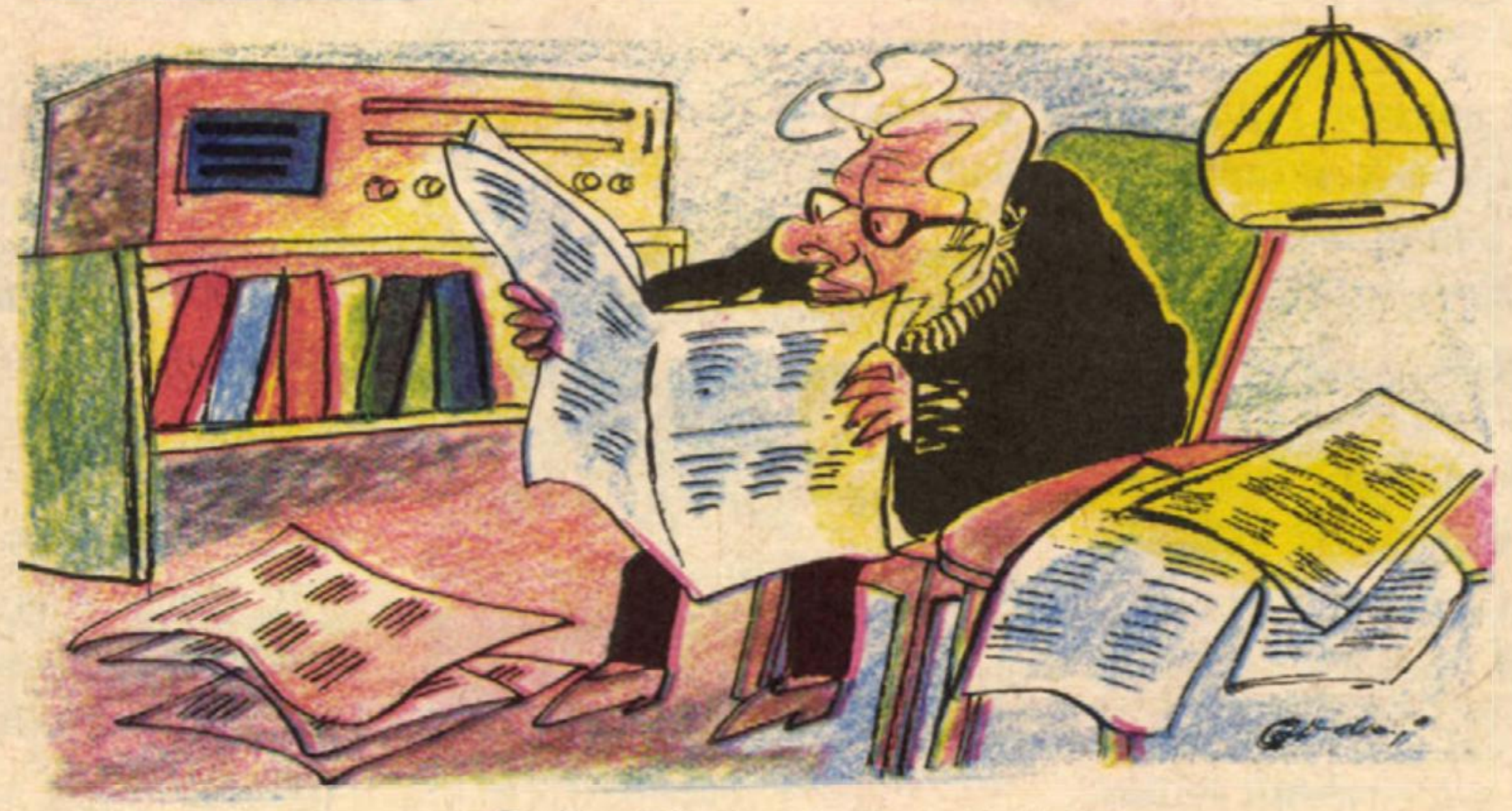

– Radioaktív izotópok nélkül...

Vasvári Anna:

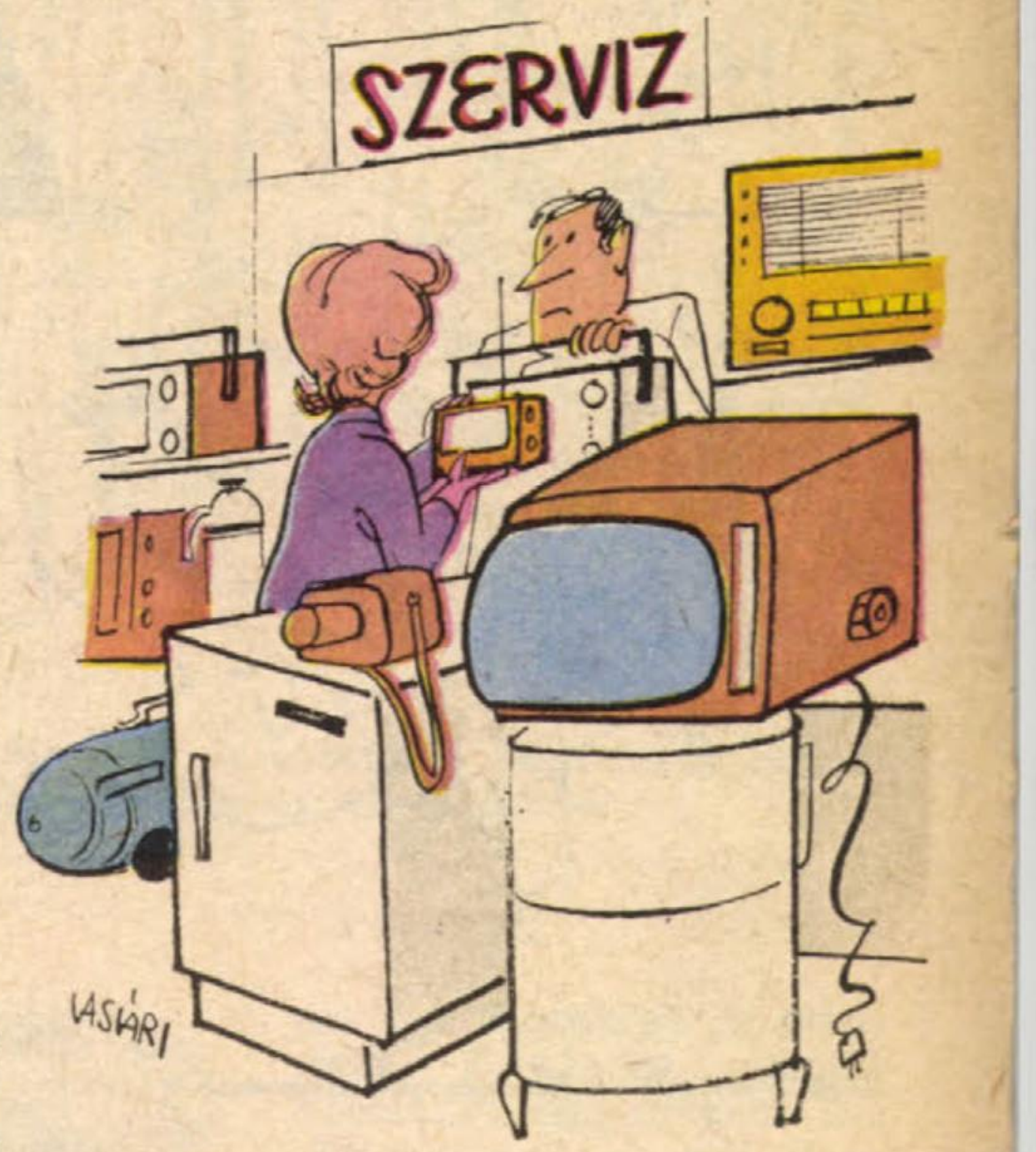

– A javító szerviz nélkül.

Takács Imre:

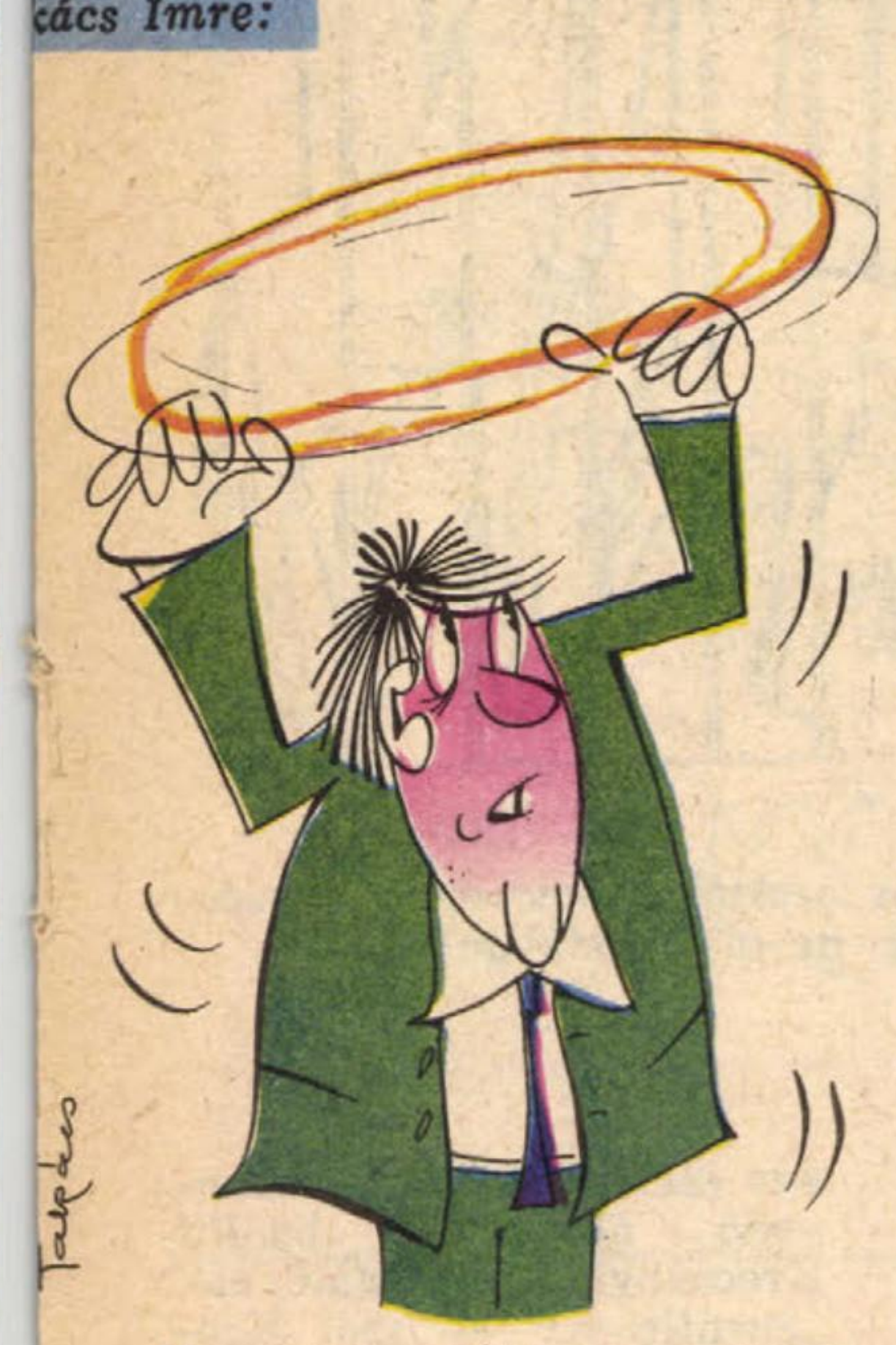

– Hogy ne szidjam a magyar focit!

Lehoczky István:

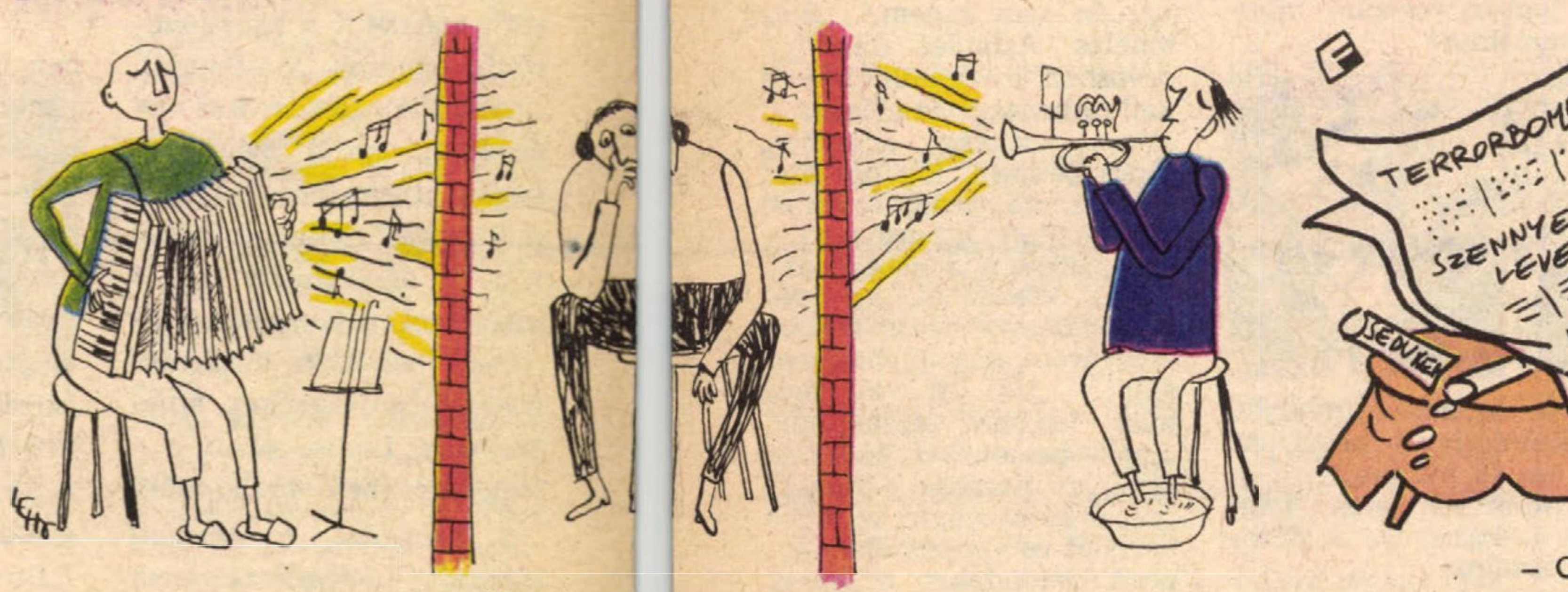

– Nem élhetek muzsikaszó nélkül!

Dallos Jenő:

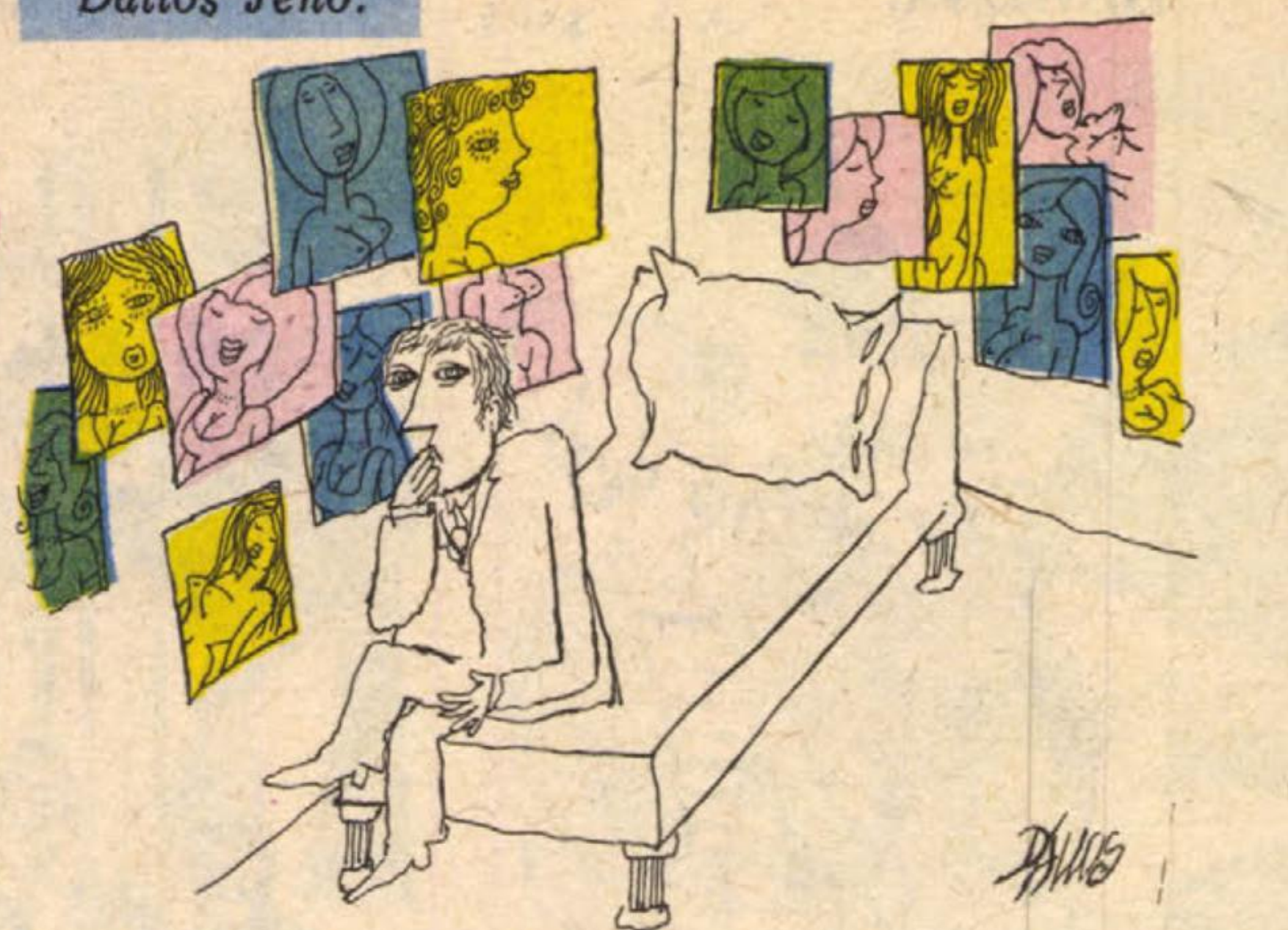

– Azt hiszem, most Jolika nélkül...

Tót Gyula:

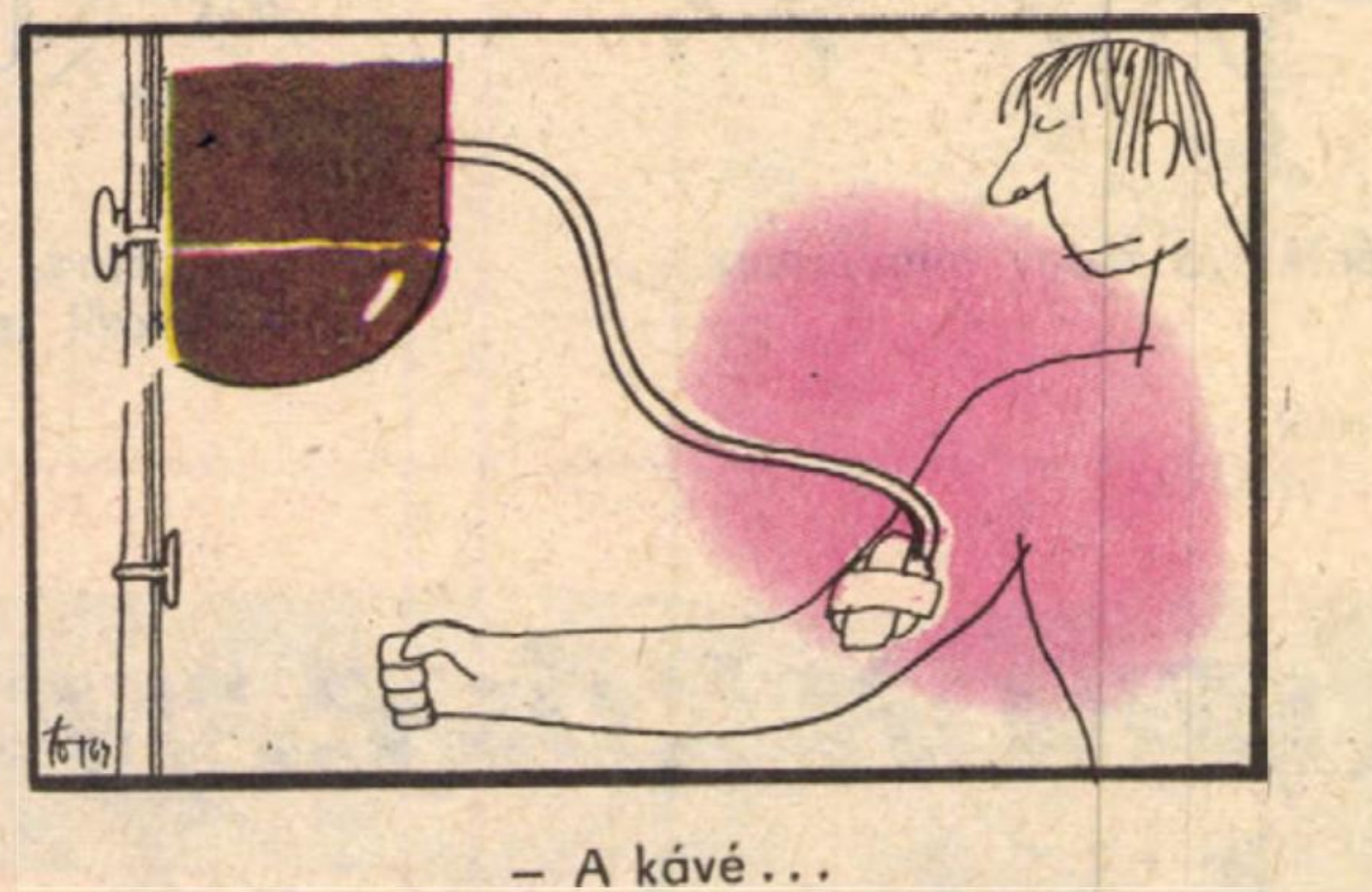

– A kávé...

Fülöp György:

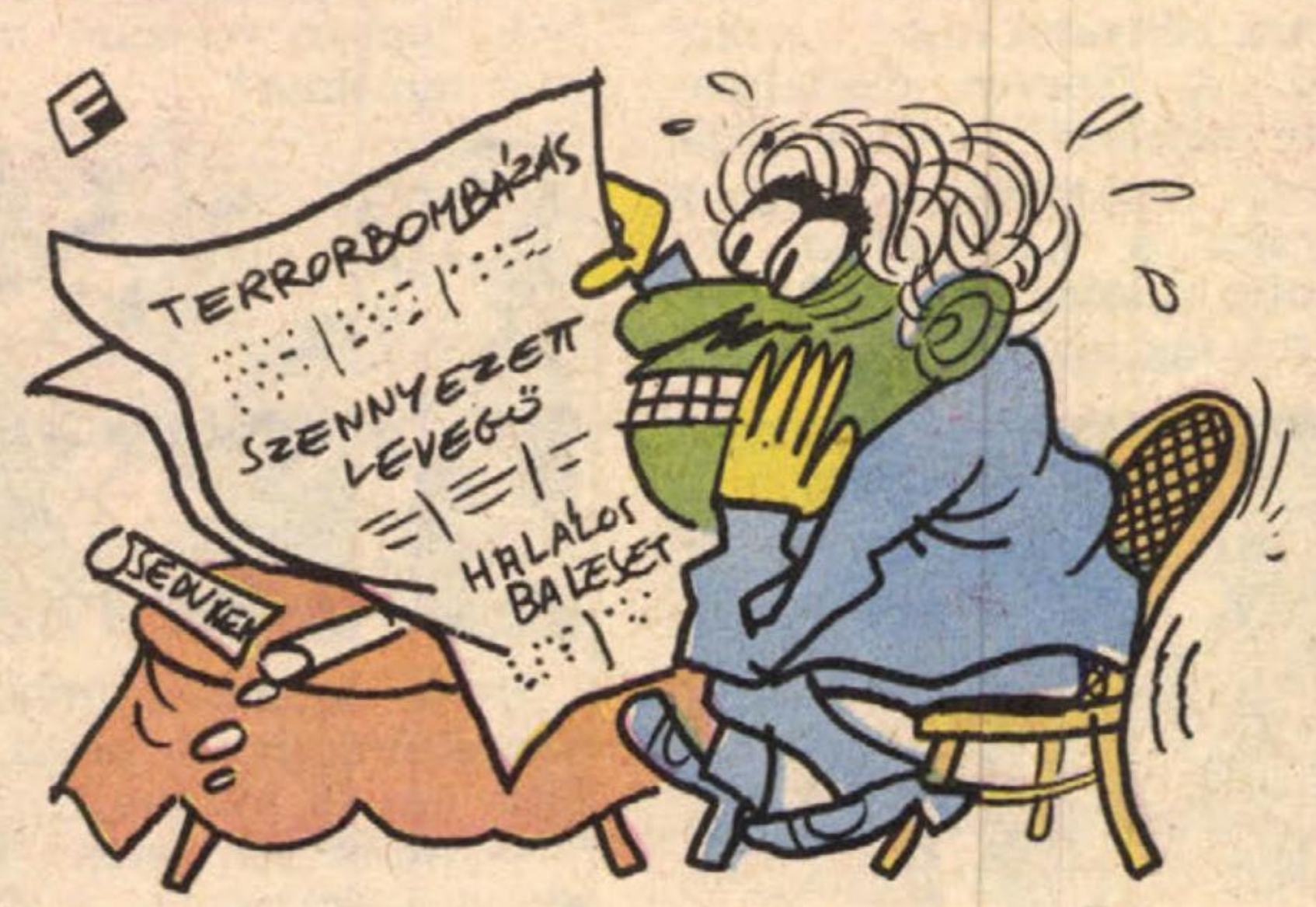

– Optimizmus nélkül.

Mészáros András:

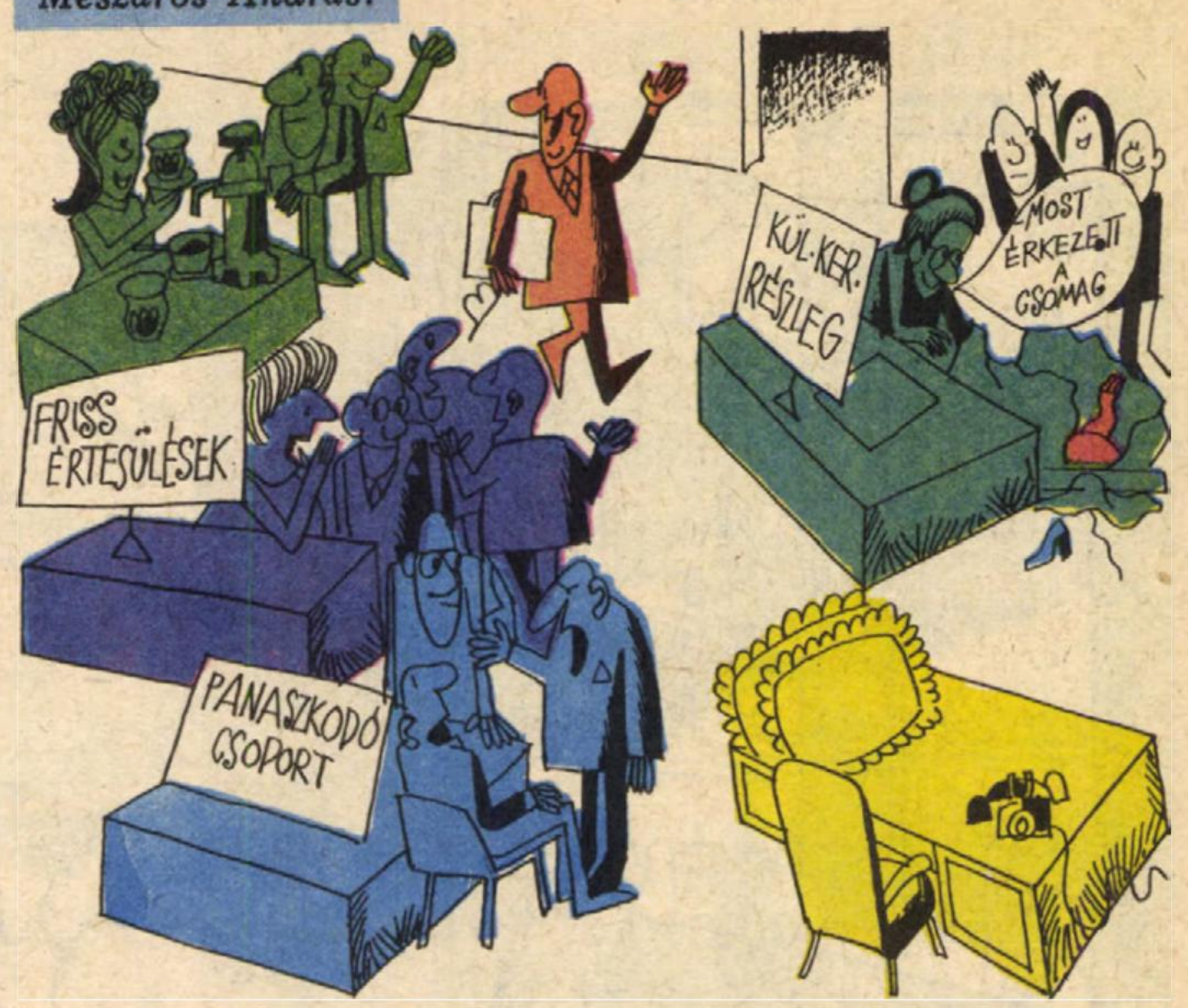

– A munkahely nélkül...

Barát József:

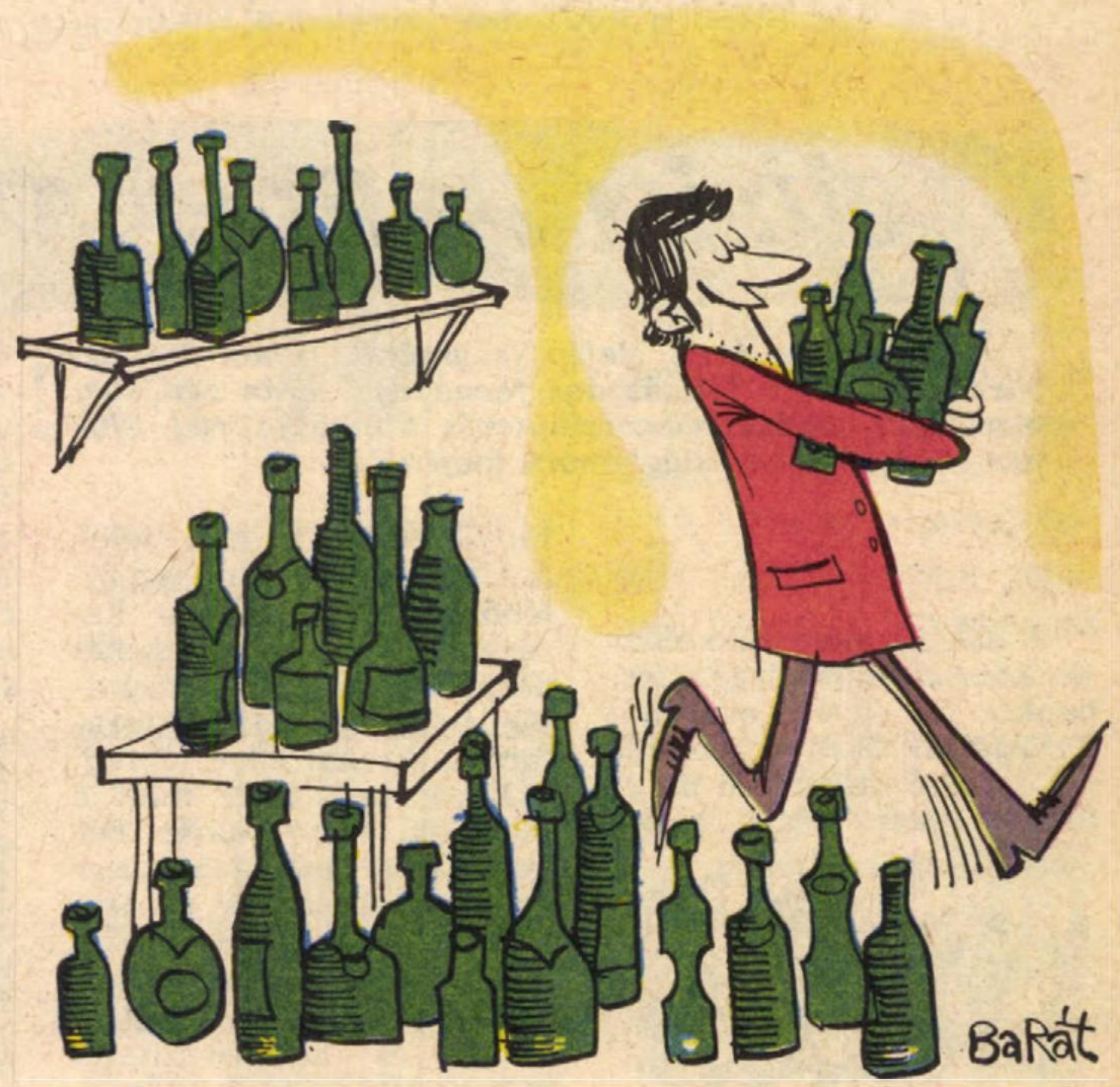

– Üres üvegek nélkül, a hó végén.

VIDÁM MARHAFELSÁL

A napokban betértem a „Vidám Marhafelsál"-hoz címzett vendéglőbe. Leültem az egyik sarokasztalhoz. A tiszta, kék-kockás abrosz, az ízléses, tiszta tányér, a gusztusos evőeszközök láttán még jobban éhes lettem. A mosolygós képű pincér egy pillanat alatt az asztalomnál termett:

— Szervusz. Eszel valamit? — érdeklődött barátságosan.

— Bocsánat. Nem hiszem, hogy ismernénk egymást — motyogtam zavartan.

— Grubicsek vagyok. Sokat biliárdoztunk annak idején.

— Bocsáss meg. Az átkozott memóriám... Mi van veled? Itt dolgozol?

— Én vagyok itt az üzletvezető. Egyél egy szép miskolci rostélyost. Nem fogod megbánni.

— Kérek szépen egy adagot — bólintottam engedelmesen. Grubicsek eltűnt. Fél perc múlva hozta a vacsorát. Tűzpiros paprikáslében szép szelet marhahús, jó illatú paprikáskrumpli körítéssel.

— Pompás! — kiáltottam elismerően az első falatok után. — Persze, ez protekciós adag — kacsintottam rá bizalmasan. Grubicsek felháborodottan tiltakozott:

— Tévedsz. Nálam minden vendég ilyen porciót kap. A hatóságilag megállapított pontos adagot szolgáljuk fel mindenkinek. Előbb-utóbb ebbe fogok tönkremenni — sóhajtott fel keserűen. — Alapelvem: grammnyi pontossággal mérjük ki az italokat és az ételeket. Ami jár, az jár. Nálunk a vendég nyugodt lehet, itt nem csapják be. Reggeltől estig zsúfolásig telt házunk van. A vendégkönyvünk színültig tele hálás, dicsérő bejegyzésekkel. A napokban kaptunk egy ellenőrzést: patikamérleggel vizsgálták meg az étel-ital adagokat. Az ellenőr sírt a meghatottságtól, hogy mi milyen becsületesek vagyunk. Egyetlen észrevétele az volt, mi a magyarázata annak, hogy a szakácsnőnk egyik szeme kék, a másik meg zöld?

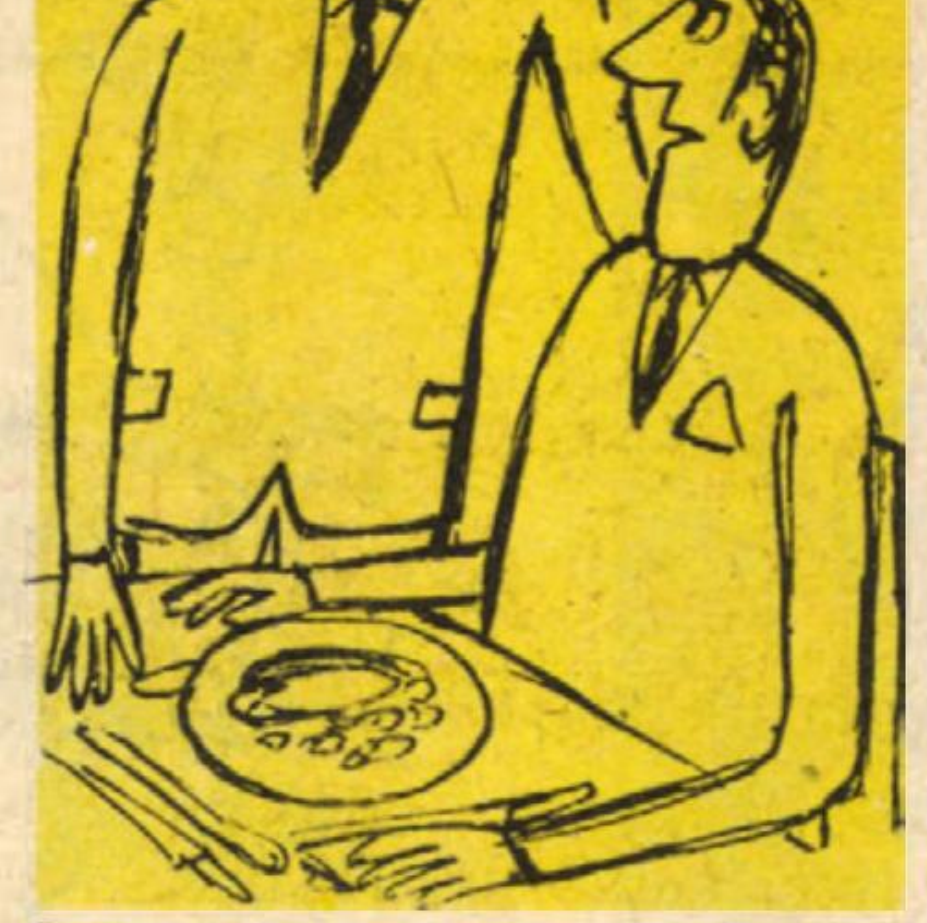

— Gratulálok — bólintottam elismerően.

— Köszönöm — nézett rám, kissé szórakozottan. — Bebizonyítottam, hogy ha a vendéglátó tisztességesen, becsületesen dolgozik, akkor is megtalálja anyagilag a számítását.

— Le a kalappal előtted! Kívánom, hogy még sok évig vezesd a „Vidám Marhafelsál"-t, mindenki megelégedésére.

Grubicsek fáradtan végigsimított redőzött homlokán:

— Lehet, hogy jövő héten már újságot árulok. Idegileg ugyanis nem bírom tovább.

— A becsületességet? — kérdeztem szorongó kíváncsisággal.

Grubicsek fásultan legyintett:

— Dehogy. A konkurrencia fenyegetéseit. Az utca túlsó oldalán van a „Fekete Tulok". Az üzletvezető kijelentette, hogy laposra pofoz, mert szerinte amit én csinálok, az tisztességtelen verseny!...

Galambos Szilveszter

AZ EMBER ÉS A TERMÉSZET

Megtakarított pénzecském egy részét arra használtam, hogy önműködő vízhevítő készüléket szereltessek fürdőszobám falára, közvetlenül a kád fölé.

A készülék fehér volt, kecses és könnyed. Tetszéssel szemléltem harmonikus formáját, barátságosan világító piros szeme egy pillanatra a kedves házinyulak emlékét idézte. Elragadtatott nyöszörgések közepette ereszkedtem a kádba, ám ezúttal a nyöszöröknek csupán elenyésző hányada jelezte azt a fizikai elragadtatást, amelyet a melegvízbe való alámerülés vált ki az egyszerű emberből. A nyöszörök nagyobb része magasabb rendű nyöször volt. Szellemi, eszmei, sőt, már-már társadalmi jellegű.

Ime egy készülék, mondtam magamban, amely nem csupán szerződésileg meghatározott mennyiségű és hőfokú melegvízről gondoskodik, hanem még bizonyos műtőszerű eleganciát is kölcsönöz a kopott kis helyiségnek. Hol vannak már a múlt idők vasporos kisördögökre emlékeztető kályhái, amelyek mindig a szappanozás közepette adták be a kulcsot s az embernek fülig habosan kellett a hideg, síkos kőre lépnie, hogy még egy lapát fekete port lökjön a bendőjükbe. Elhatároztam, hogy legott örömteli dalocskával adok kifejezést ünnepi érzéseimnek, persze csak úgy óvatosan és szerényen, magam elé dünnyögve, mint kultúremberhez illik.

A következő pillanatban egy sebzett kafferbivaly velőtrázó bömbölésével és egy Polaris hordozórakéta végsebességével pattantam ki a kádból egyenest a plafon felé. Az önműködő vízhevítő készülék aljáról egy jéghideg vízcsepp zuhant a nyakamba, ami adott körülmények között az orvtámadás leggaládabb fajtája. Zihálva, vad tekintettel fordultam a készülék felé, farkasszemet néztem a nyúlszemmel és éreztem, miként virágzik ki szívemben az elidegenedés. Az első lázas pillanatban elhatároztam, hogy többé az életben nem fürdöm, kisvártatva azonban felülkerekedett bennem a kollektív lény és ráébredtem, hogy a társadalom iránt is vannak bizonyos — többnyire kellemetlen — kötelességeink.

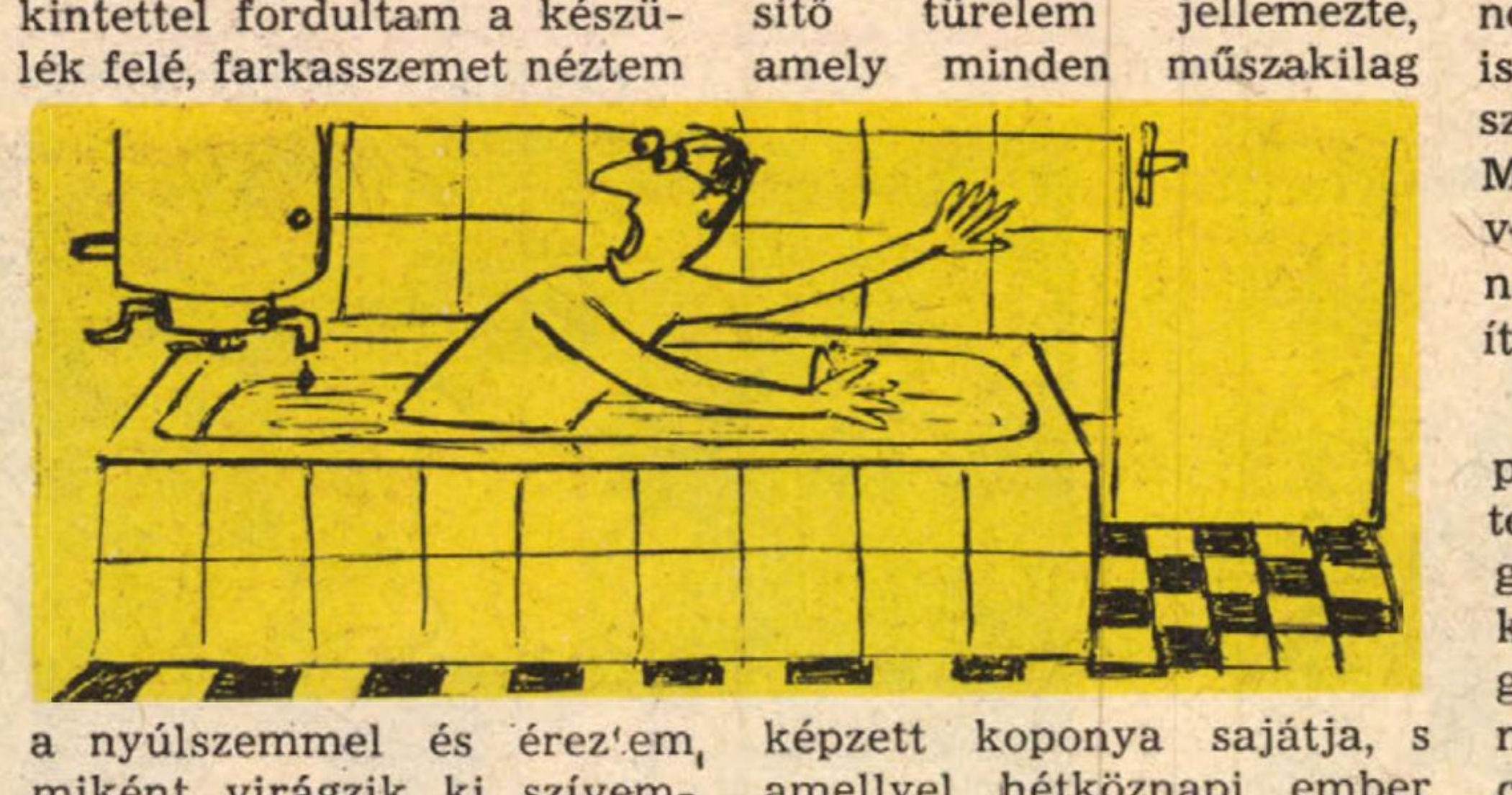

A bizottság másnap minden oldalról szemügyre vette a készüléket, majd magyarázatba kezdett. Előadásukat az a fajta túlzott és idegesítő türelem jellemezte, amely minden műszakilag képzett koponya sajátja, s amellyel hétköznapi ember csak a nagyon kedves, ám enyhén ütődött kisgyermek felé fordul. A készülék — közölték — mindig is csepegni fog, mert ez a kötelessége. Méghozzá az alján külön e célra rendszeresített túlcsapó szelep közbejöttével. Ellenkező esetben ugyanis a legnagyobb zűr támadhatna, túlnyomás, majd robbanás következhetne be, amely nemcsak az én testi épségemet veszélyeztetné, hanem még a költséges és finom csőhálózat károsodását is maga után vonná. A műszaki emberek egyike Boyle-Mariotte, sőt, Gay-Lussac nevét is említette, amit túlzásnak találtam, de a bizottság ítélete mégis megnyugtatott.

Cipőmadzaggal egy kis petróleumtölcsért kötöztem tehát az önműködő vízmelegítő aljára és a tölcsér csücskére ráhúztam a gázvasaló gumicsövét. A szerkezet majd elvezeti a kicsapószelep cseppjeit, s a természet ezzel máris kétvállra kényszerül. Vigyorogva ereszkedtem ismét a kádba, láttam magam előtt Gay-Lussac csalódott arcát, sőt, Boyle-Mariotte megnyúlt ábrázatát is. Valami hézag van, fiúk? — tettem fel merőben szónoki, ám teljesen kaján kérdést és azon voltam, hogy elégedett dalocskával adok kifejezést érzelmeimnek.

A következő pillanatban egy sebzett kafferbivaly velőtrázó bömbölésével ugrottam ki a kádból. A gumicső hitszegő és fondorlatos módon két teljes csepp jeges vizet csorgatott végig a hátamon.

Most már túl vagyok a nehezén. Gyötrelmes éjszakák során vívódtam kétségeimmel és a környező világgal. Most már ledöftem mindkettőt és azóta higgadtabb, bölcsebb emberként járok a távoli ég alatt. Rájöttem a megoldásra s már tudom, hogy az elmélyült gondolkodás mindig legyőzi az ellenséges természetet, bár a harc nem könnyű.

Azóta fordítva ülök a kádba.

Peterdi Pál

HIVATAL

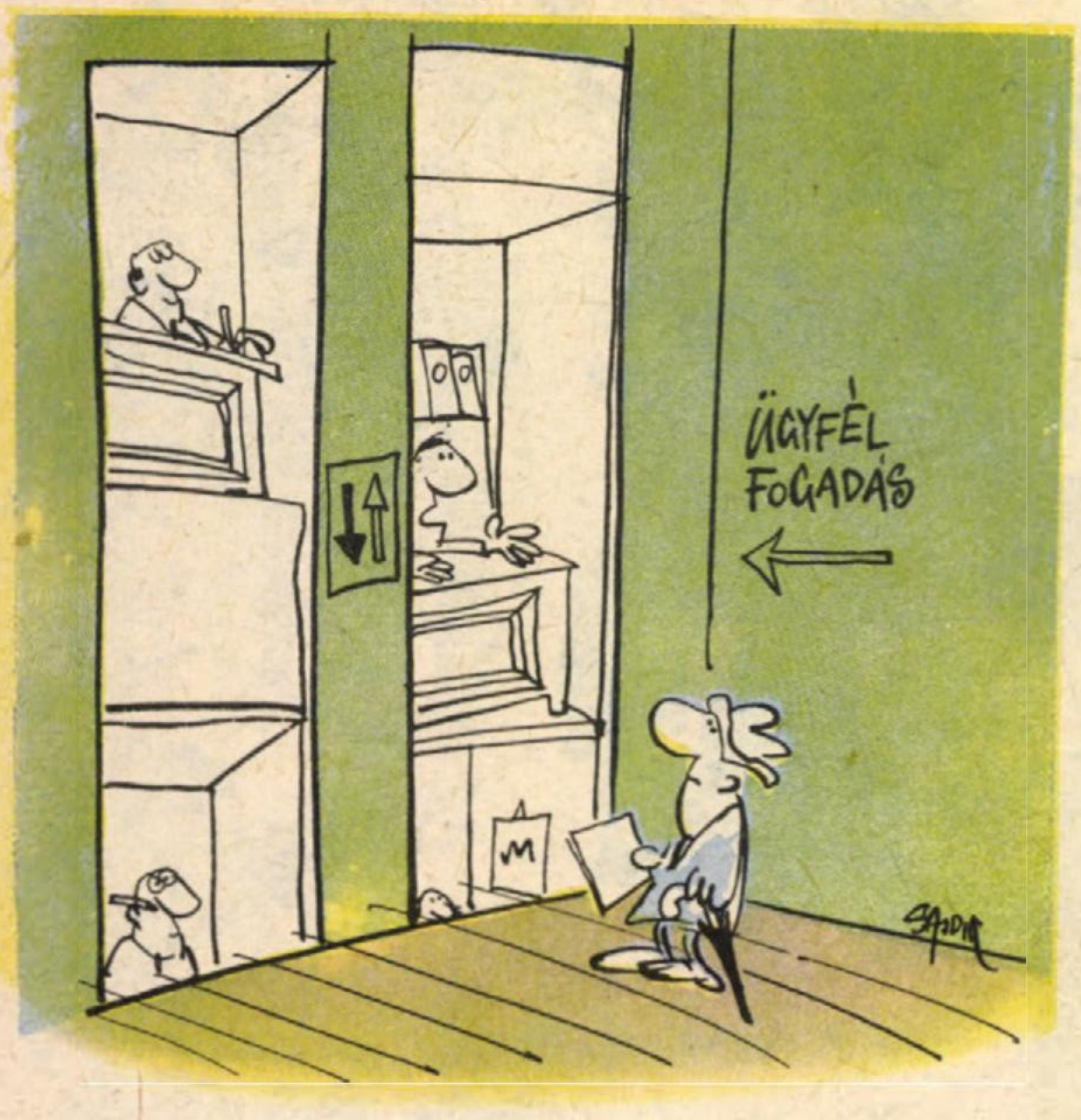

– Siessen az ügyét előadni, mert közben halad a páternoszter.

KUTYADIVAT

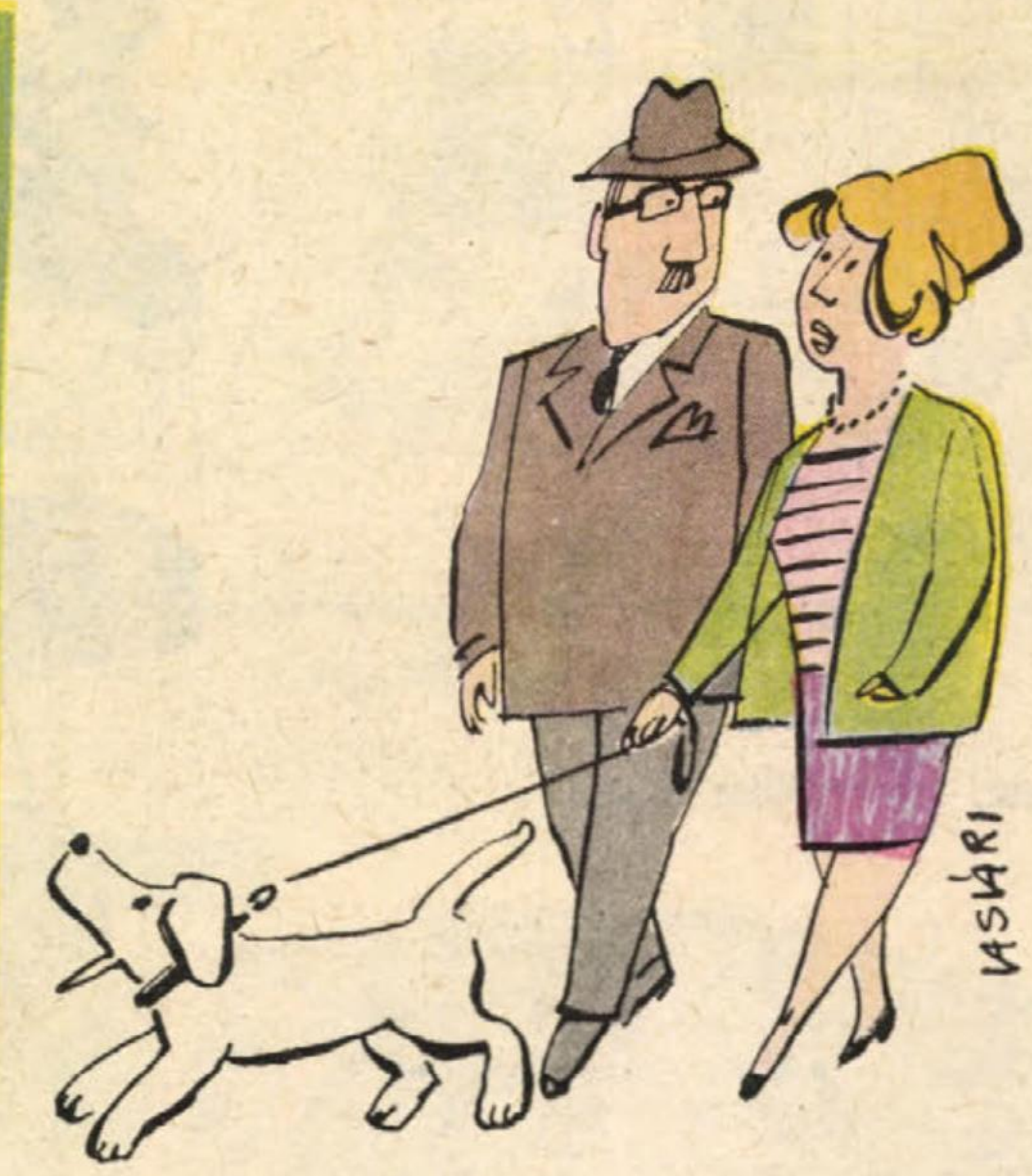

– A fehér kutya megy mindenhez...

ÁLLATI AGGODALOM

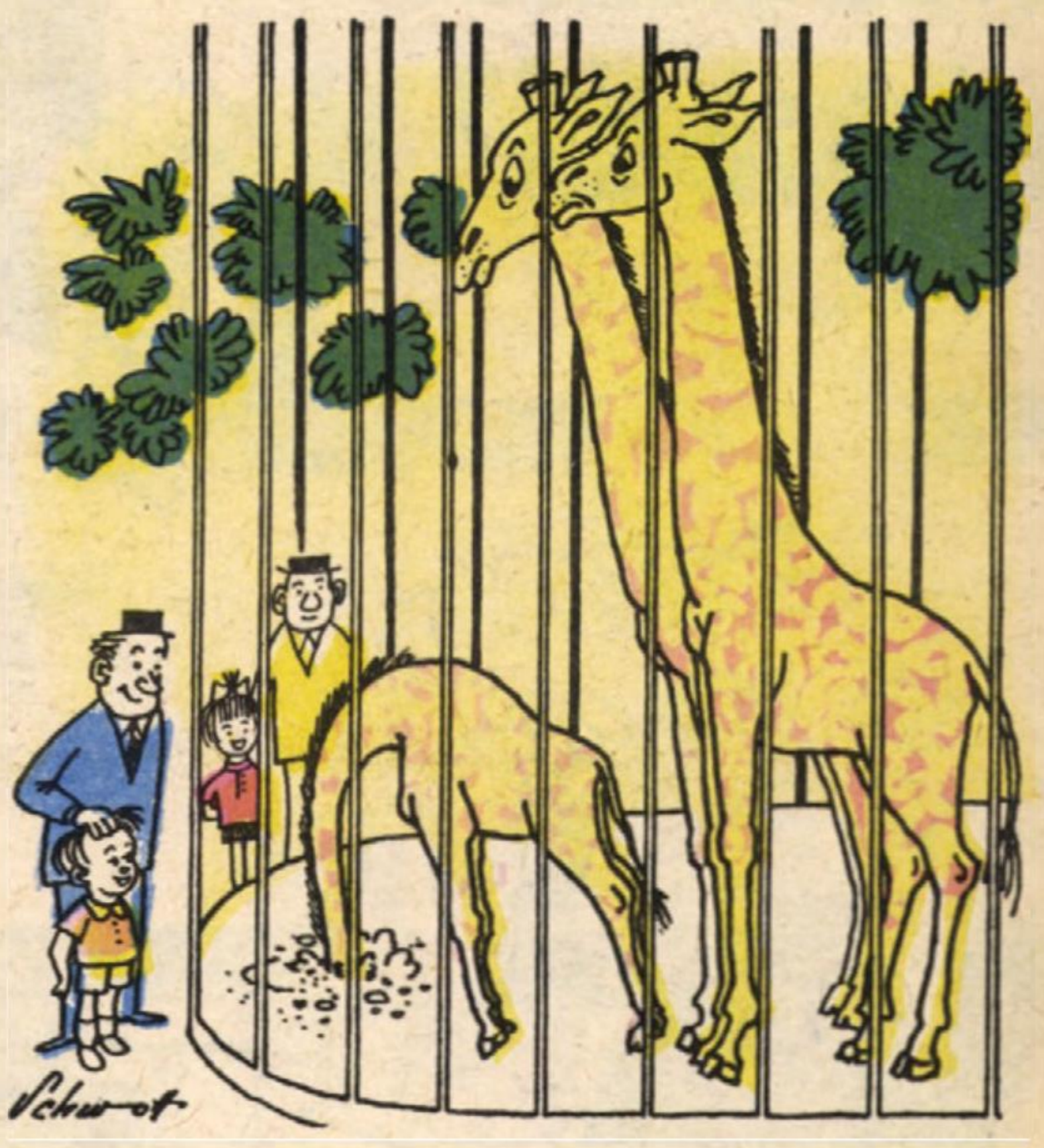

– Látod, ezt is azoktól a haszontalan struccgyerekektől tanulta az állatóvodában!...

VIDÁM PERCEK AZ OTTHON KÖRBEN

A negyvenes évek elején megszűnt Otthon Írók és Hírlapírók Köre félszázados fennállása során rengeteg viccelődés, csípkelődés, csínytevés színhelye volt. Néhány még az első világháború idejéből:

1

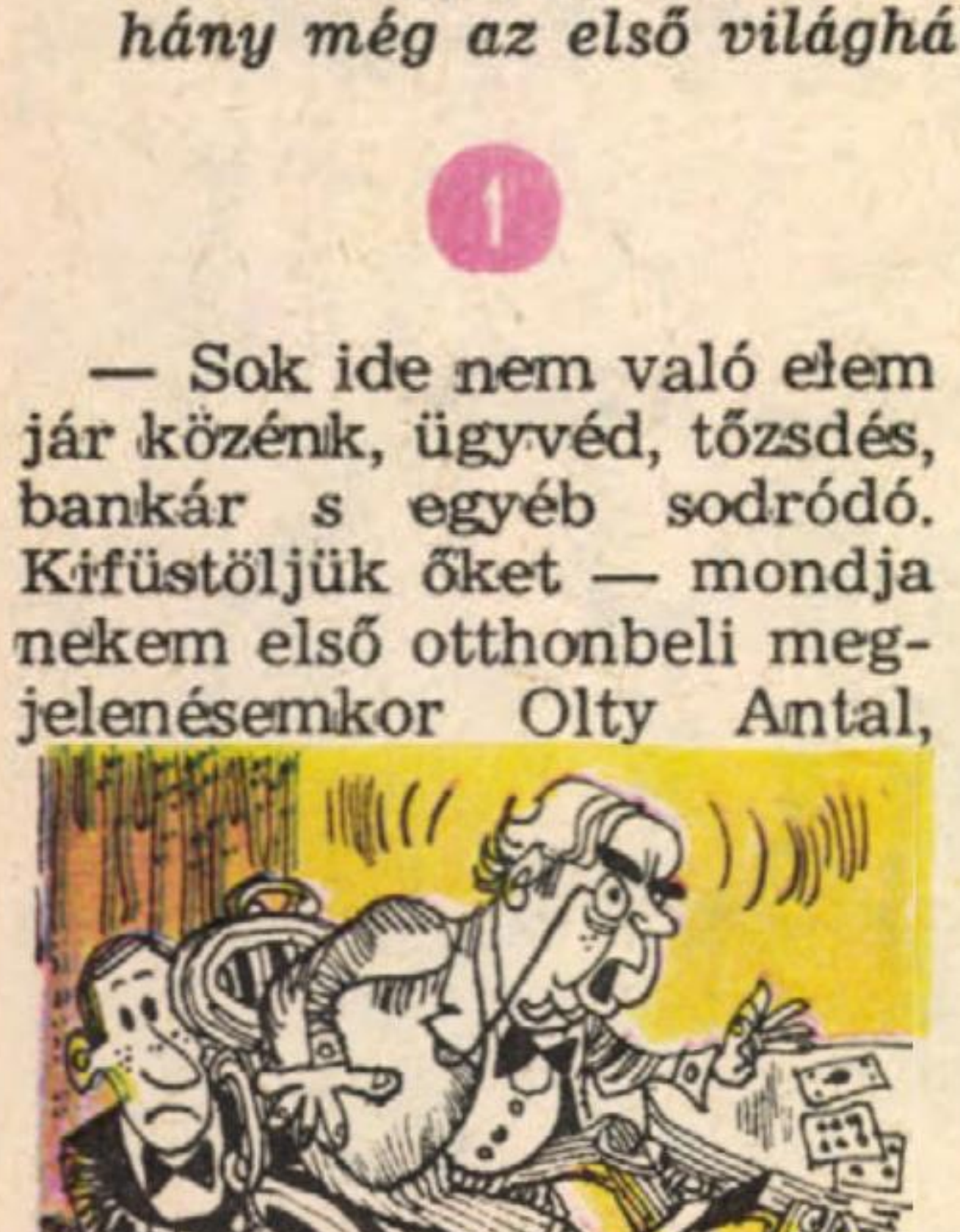

— Sok ide nem való elem jár közénk, ügyvéd, tőzsdés, bankár s egyéb sodródó. Kifüstöljük őket — mondja nekem első otthonbeli megjelenésemkor Olty Antal, Olty Magda színésznő édesatyja — klubgazda és tréfacsináló —, s biztat, gyújtsak alá egy a klubba betolakodott, éppen háttal ülő, kövér szállítmányozónak. Meghagyása szerint gyanútlanul a kövér háta mögé lépek, leguggolok és három gyufaszállal átüzesítem a karosszék furnír ülőlapjának alsó felét. A sötétkék ruhás molett ültéből felpattan, egyik kezével átforrósodott fenekéhez, a másikkal monoklijához kap s riadtan hátrafordul. Arcom kővé mered: a kövér nem más, mint a világhírű író, Molnár Ferenc. Vagy negyvenen nevetnek, hahotáznak az asztal körül. Molnár is nevetni kezd. Néhány nappal azelőtt ő találta ki a gyújtási heccet és népszerűsítette sajátkezűleg a klub termeiben.

2

Móricz Zsigmond üdvözli Molnárt.

— Picit lefogytál, Ferikém.

— Csak látszat. A látszat még az orvost is megcsalja. Egy ízben, Karlsbadban, rettenetes koplalókúrára fogtak, én azonban továbbra is a szokott módon étkeztem s az orvosi vizsgálatra bőnyakú inget húztam fel. A főorvos diadalmasan kijelenti: — Na látja, hogy lefogyott, lötyög a nyaka a gallérjában. Az előírt kúra eredménye. Csak így tovább.

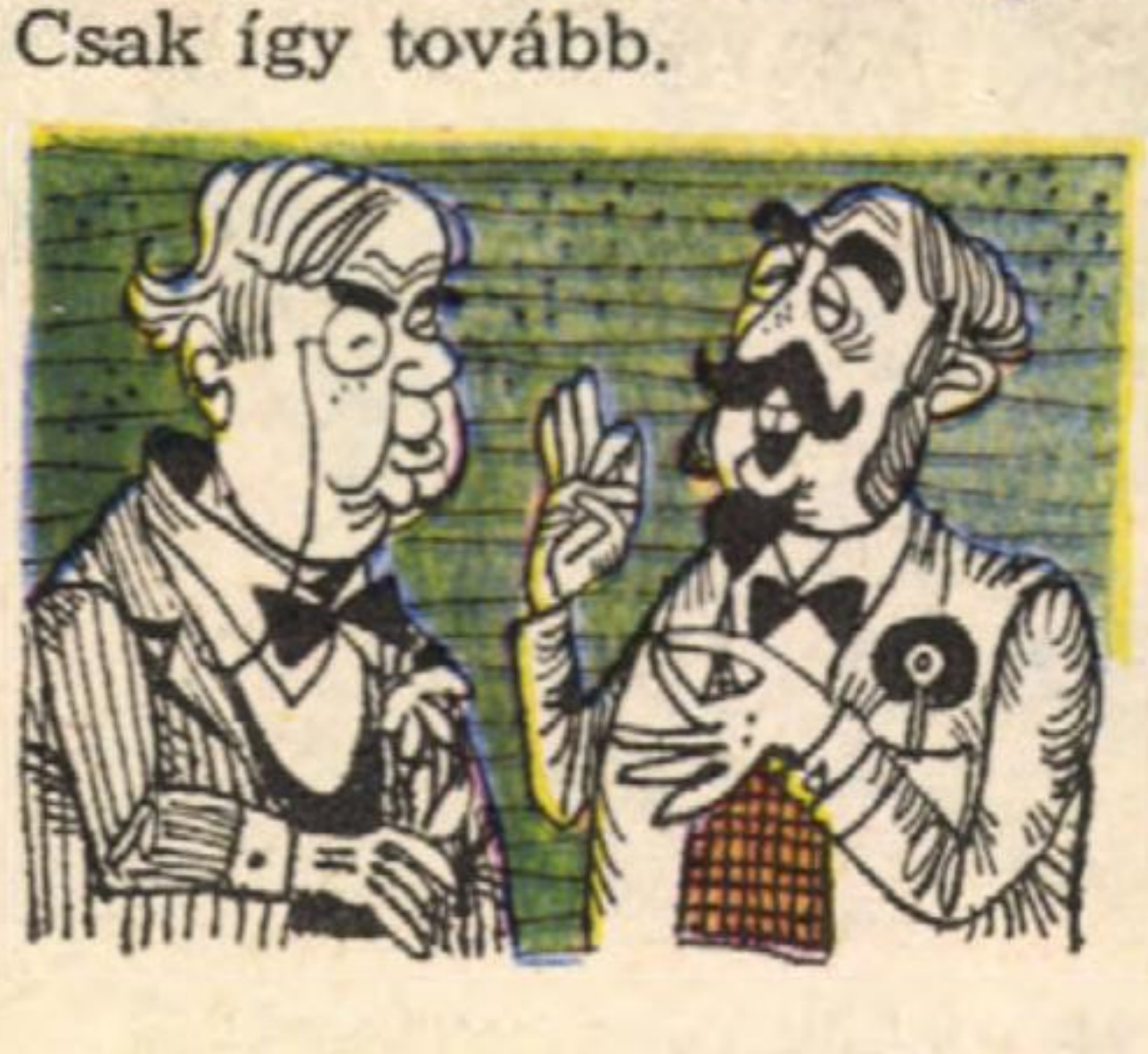

3

— Jánoskám, jó, hogy jössz — kiáltja Bródy Sándor a belépő Heltai Jenő felé.

— Mi a probléma, Sanyi?

— Valamelyik lap, hogy, hogy nem, megírta előre egy darabom tartalmát, pedig én még a Vígszínházzal nem is ismertettem a darabot. Mit szólnál, ha előre megjelenne valamelyik lapban készülő munkád tartalma?

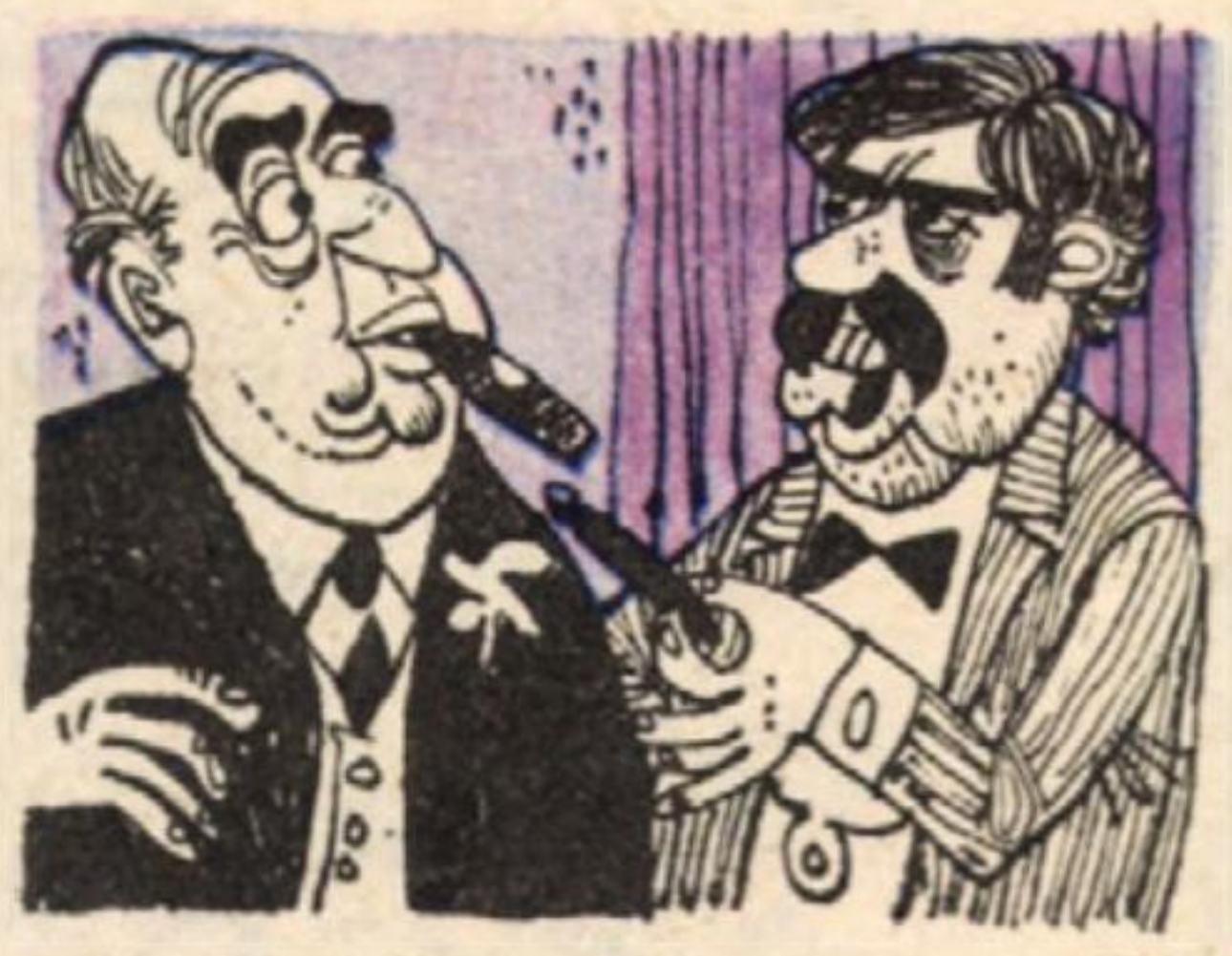

Heltai leteszi a szivarját, összekulcsolja a kezét, az égre néz és felsóhajt:

— Adná az Isten. Legalább tudnám, mi a darabom tartalma...

4

— Ezt hallgassátok meg — veszi át a szót újból a híres színházi újságíró. — Latabár Árpádnak elfogyott a pénze, de igazgatójától nem mert előleget kérni, mert már évekre előre felvette a fizetését. Nagyot és merészet gondolt. Betett egy diót a szájába, és szenvedő ábrázattal beállít Krecsányi színigazgató elé. „Szentisten!" — szól Krecsányi — „hogy néz ki maga?" „Megdagadt az arcom." „Hiszen ma fel kell lépnie, hogyan fogja eljátszani a szerepét?" „Bizony, azt én sem tudom." „Rettenetes. Azonnal rohanjon orvoshoz, mert különben el kell halasztani az előadást." „Nem megyek orvoshoz, nincs pénzem. Ezt operálni kellene, az pedig harminc korona." „Itt a harminc korona, siessen a sebészhez." „Nem, köszönöm, az operáció nagyon fáj, inkább megvárom, míg lelohad magától." „Hát itt van még húsz korona fájdalomdíj, csak siessen." „Az már más..." Latabár szenvedő arccal zsebrevágta az ötven koronát és elment. Este, kitűnő kondícióban fellépett: a dió nem volt a szájában.

Román Kálmán

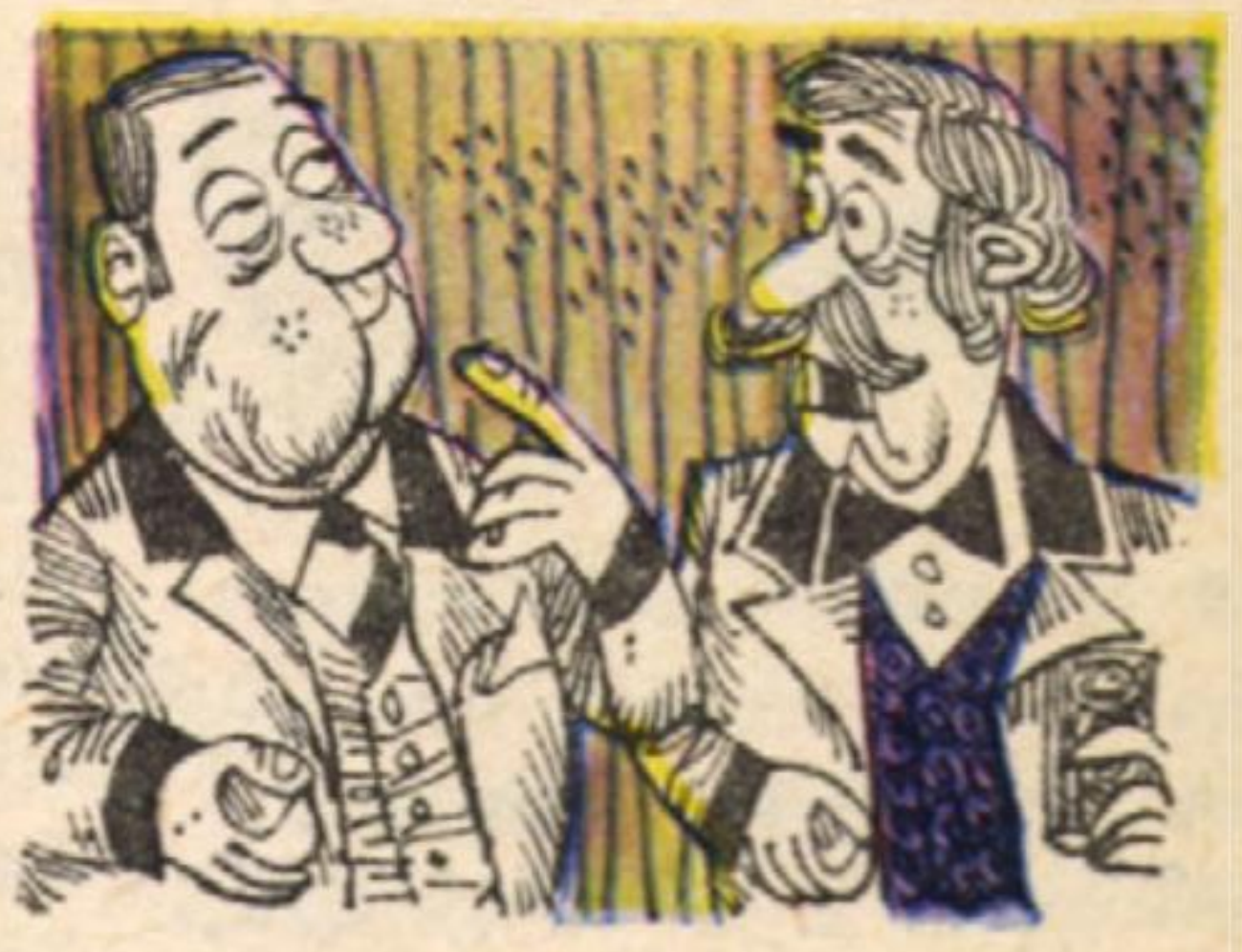

PECHES EMBER

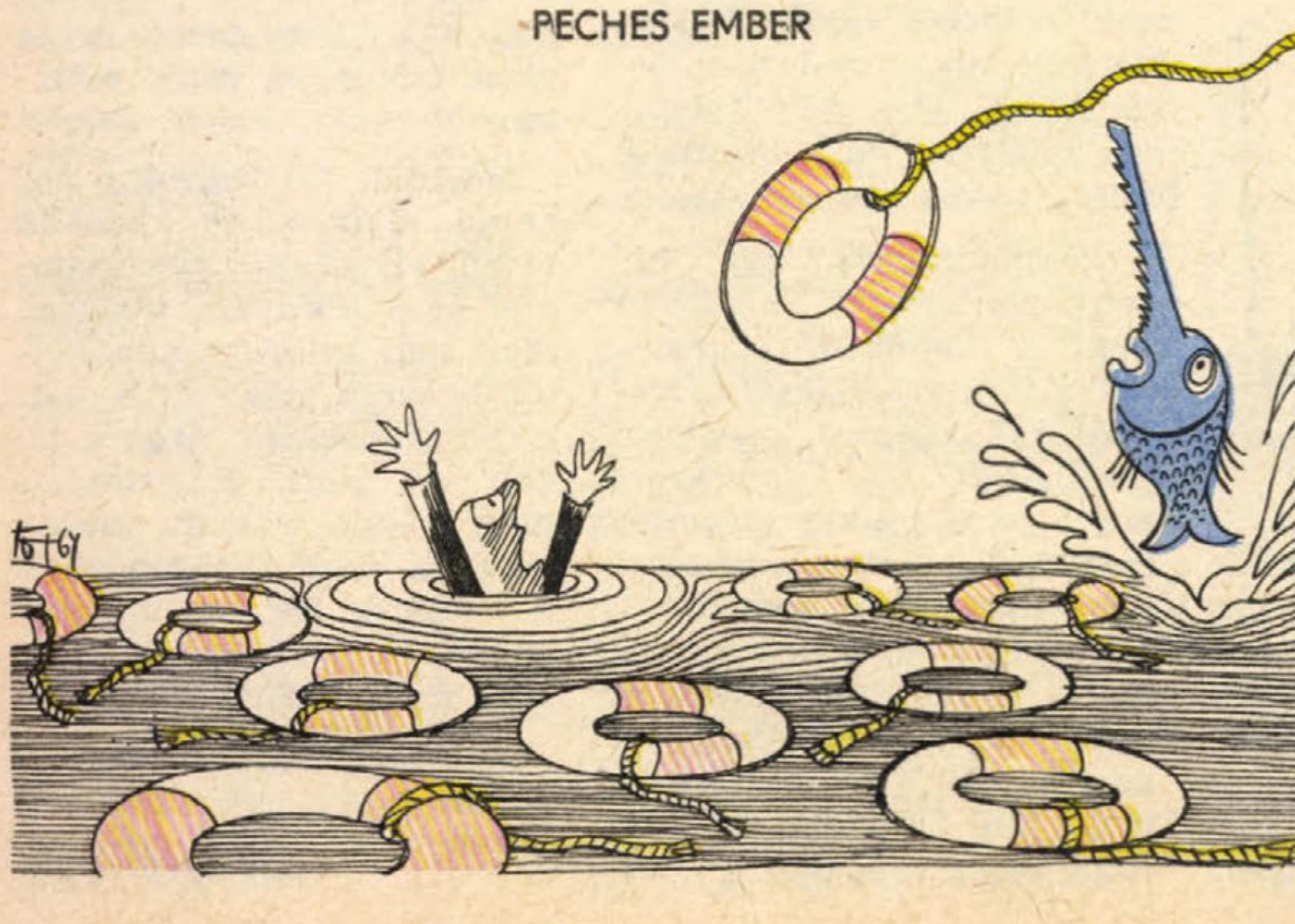

OPTIMISTA REPÜLŐGÉPRABLÓ

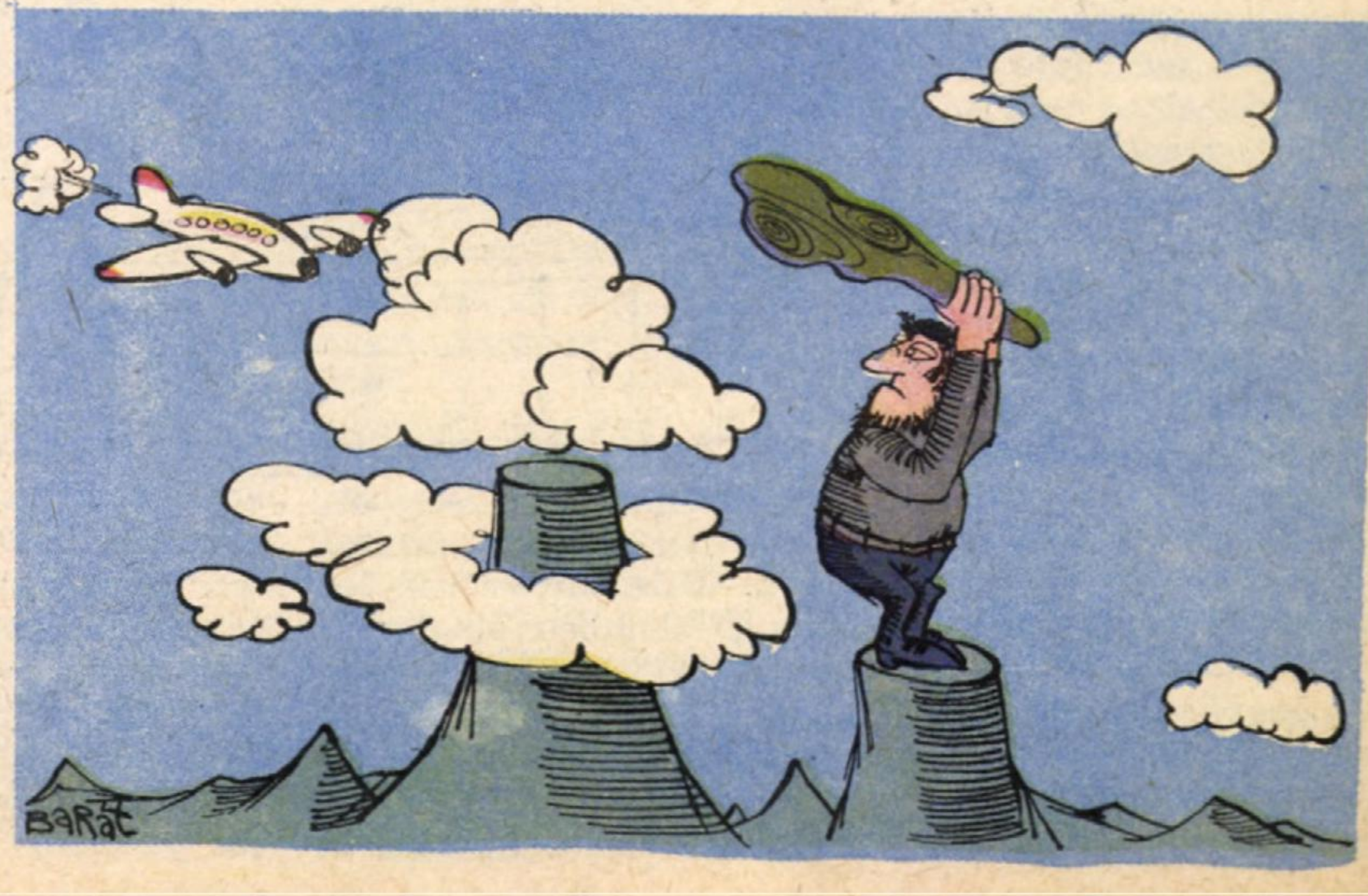

KÉM

BRENNER, DALLOS, BALÁZS-PIRI, VÁRNAI, HEGEDŰS, FÜLÖP, SAJDIK

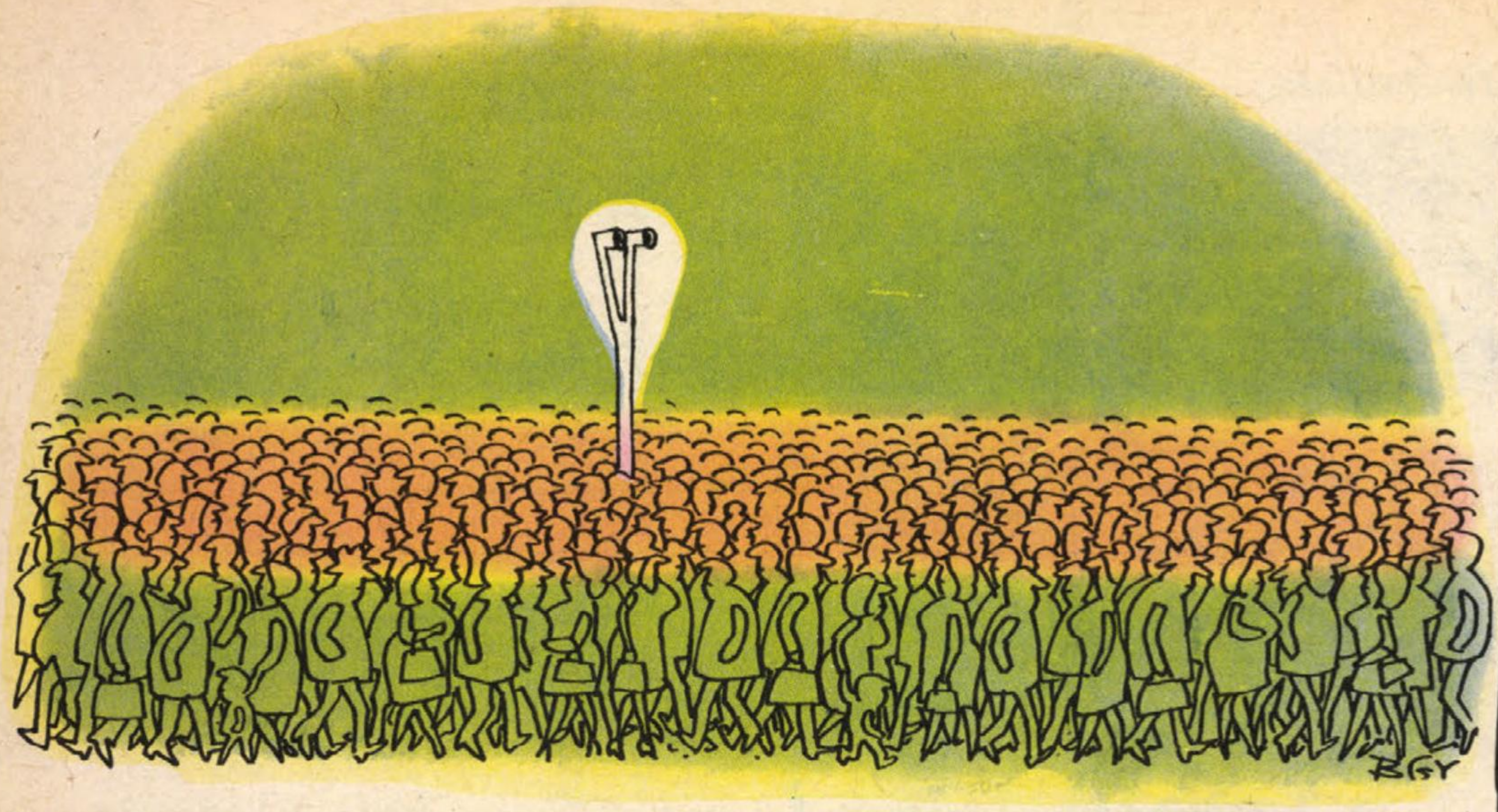

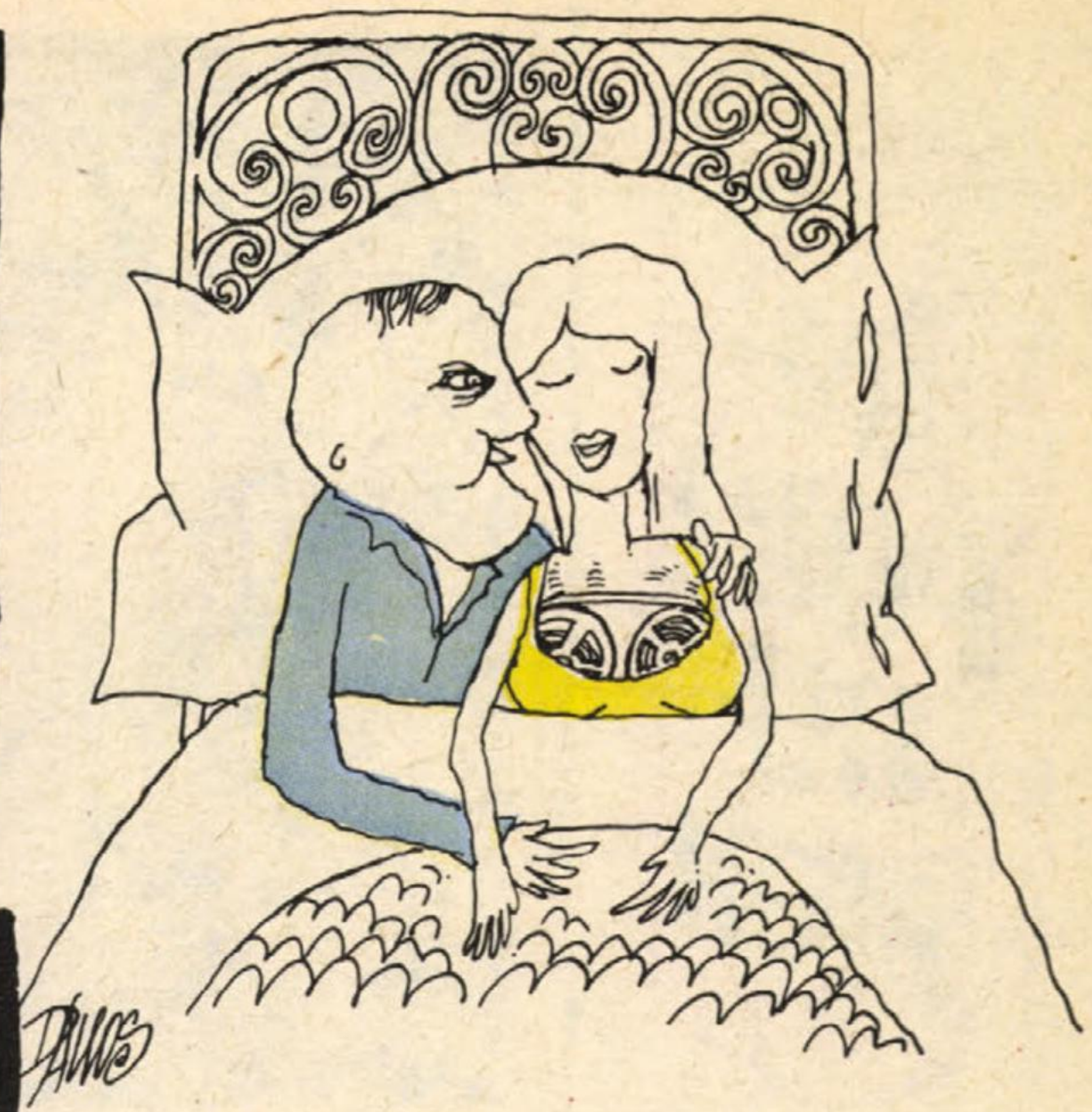

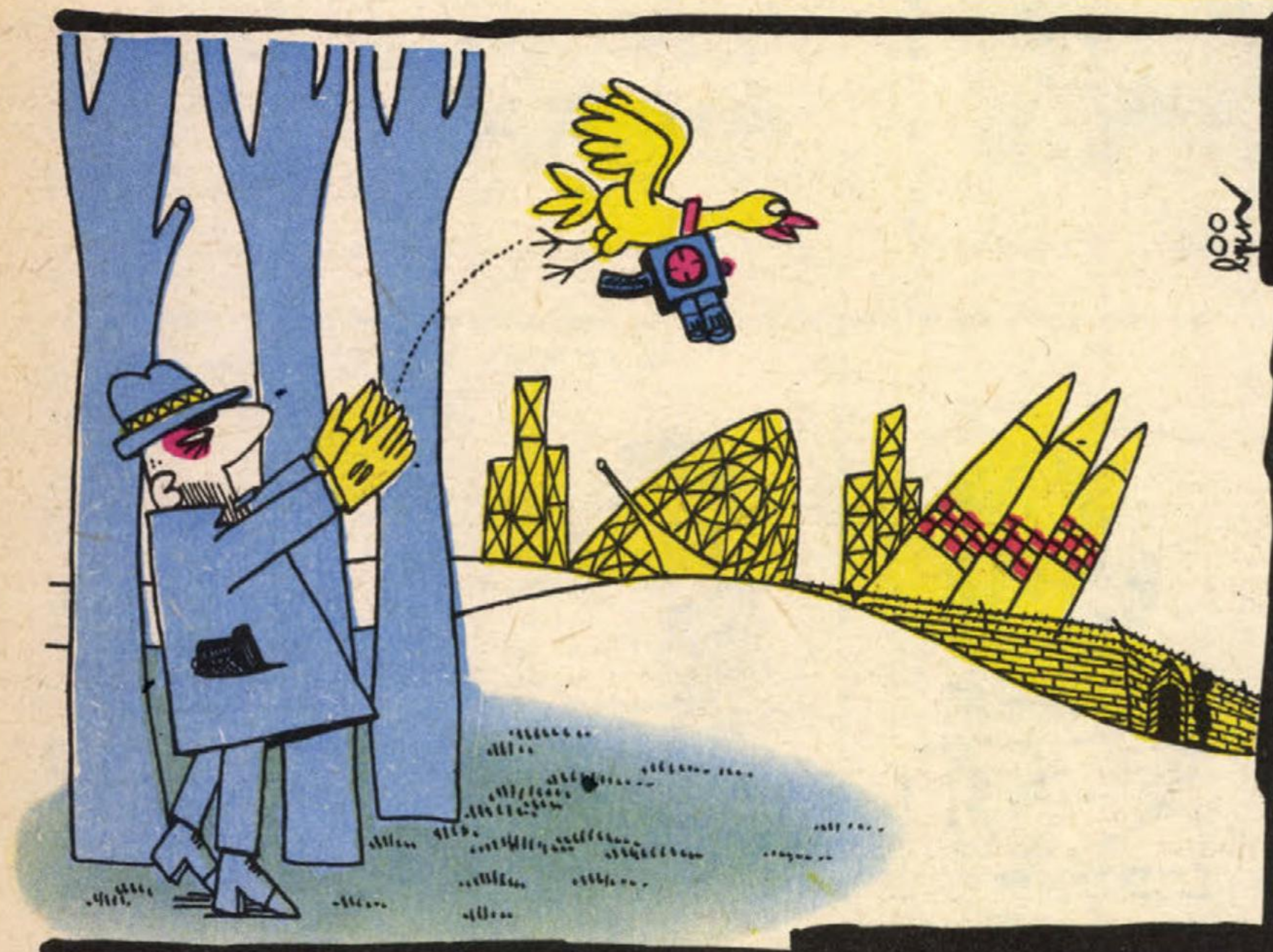

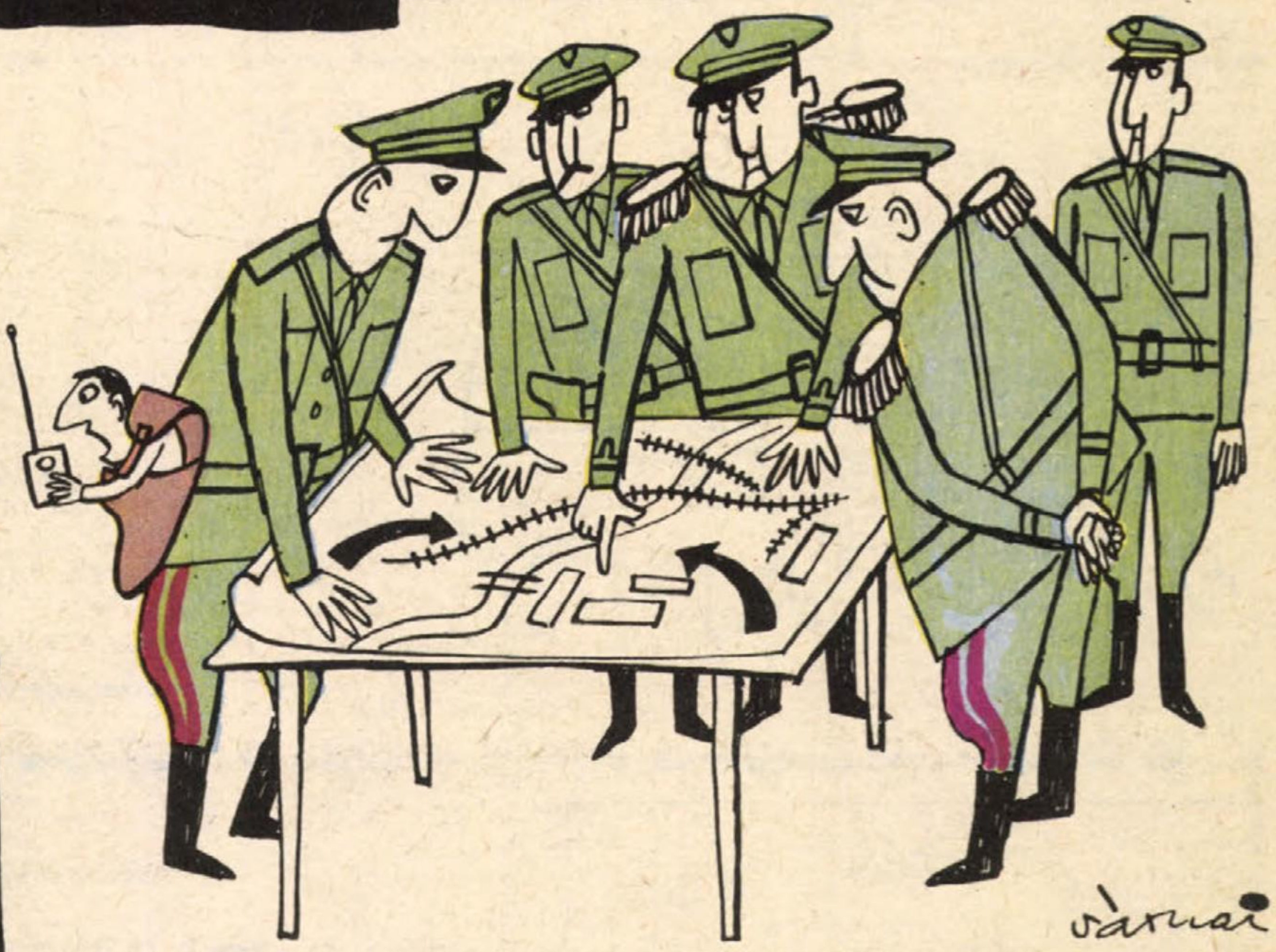

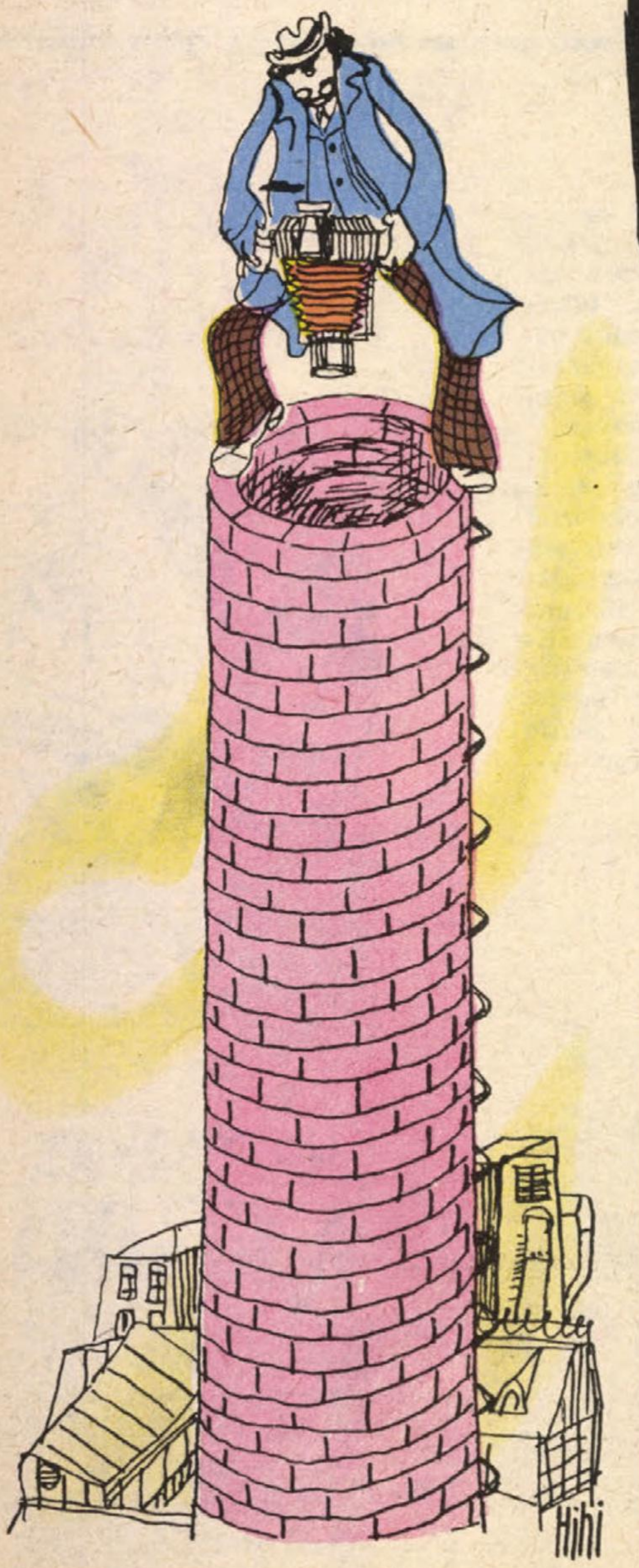

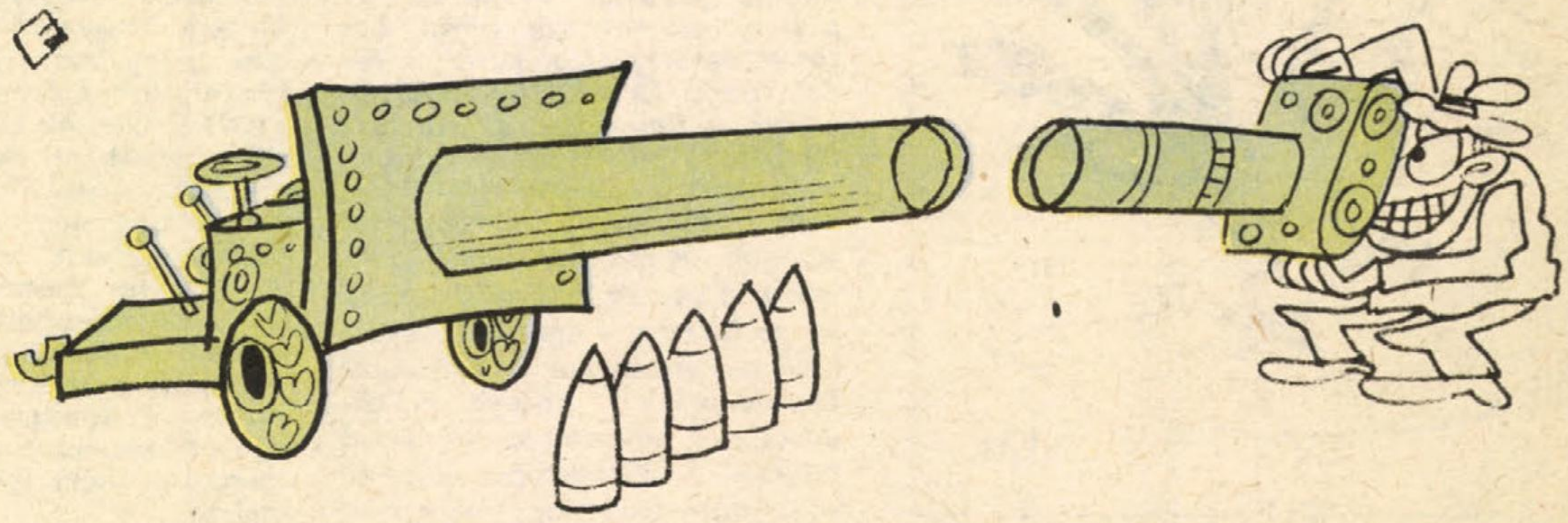

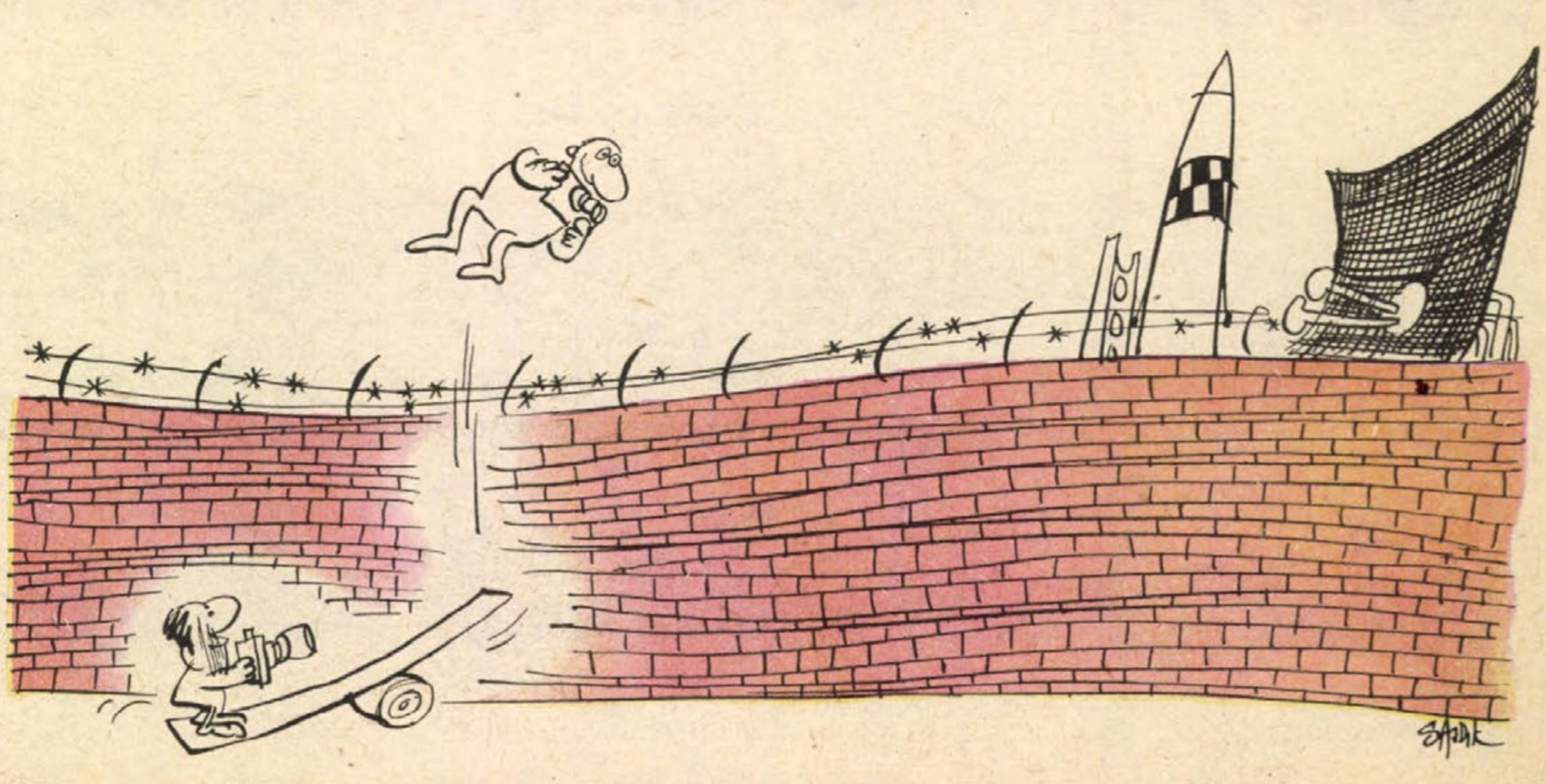

IMPORTHUMOR

ALKATRÉSZHIÁNY

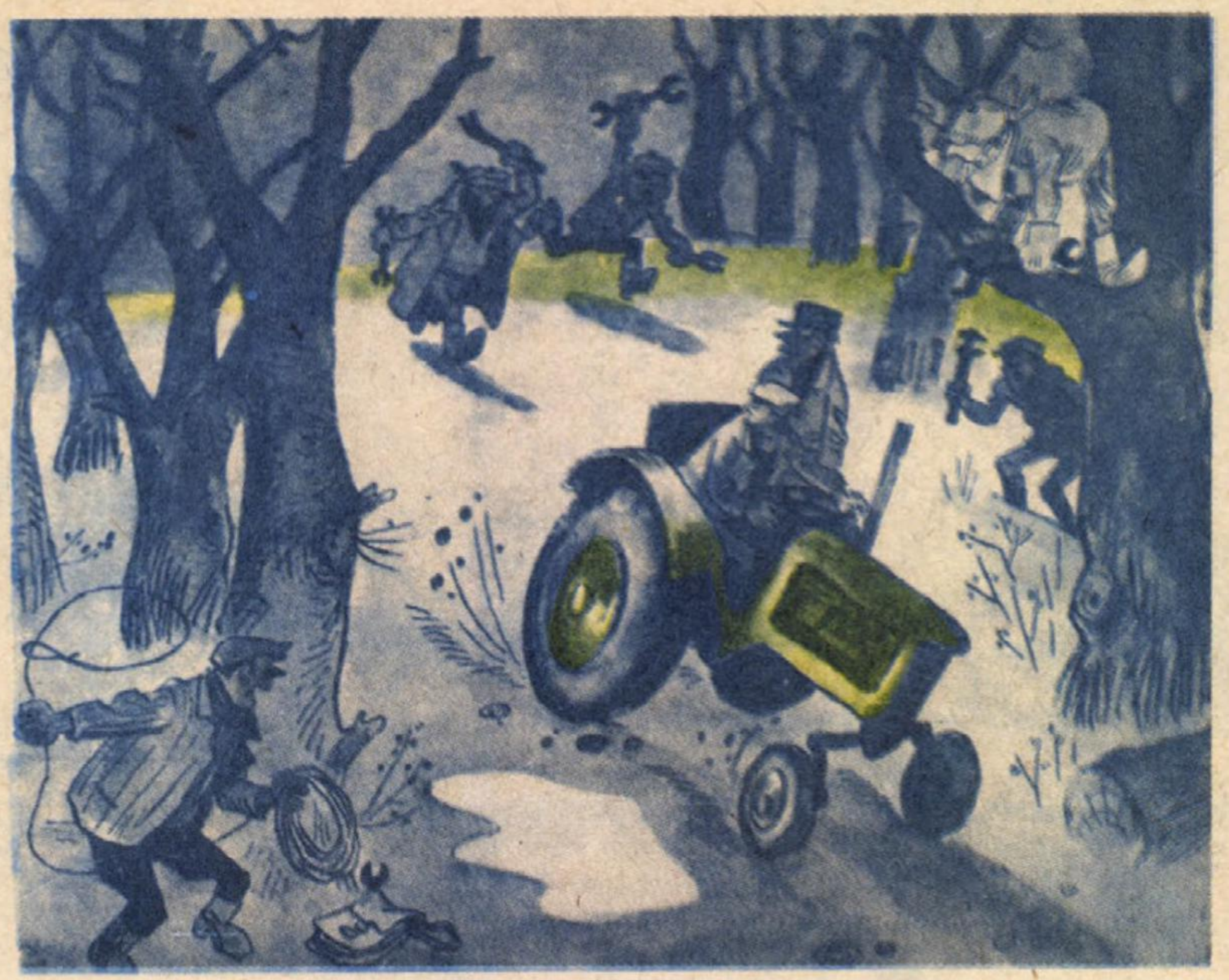

– Gyorsabban! Ha utolérnek, alkatrészekre szednek!

(„Krokodil", Moszkva)

MONUMENTÁLIS FARAGÁS

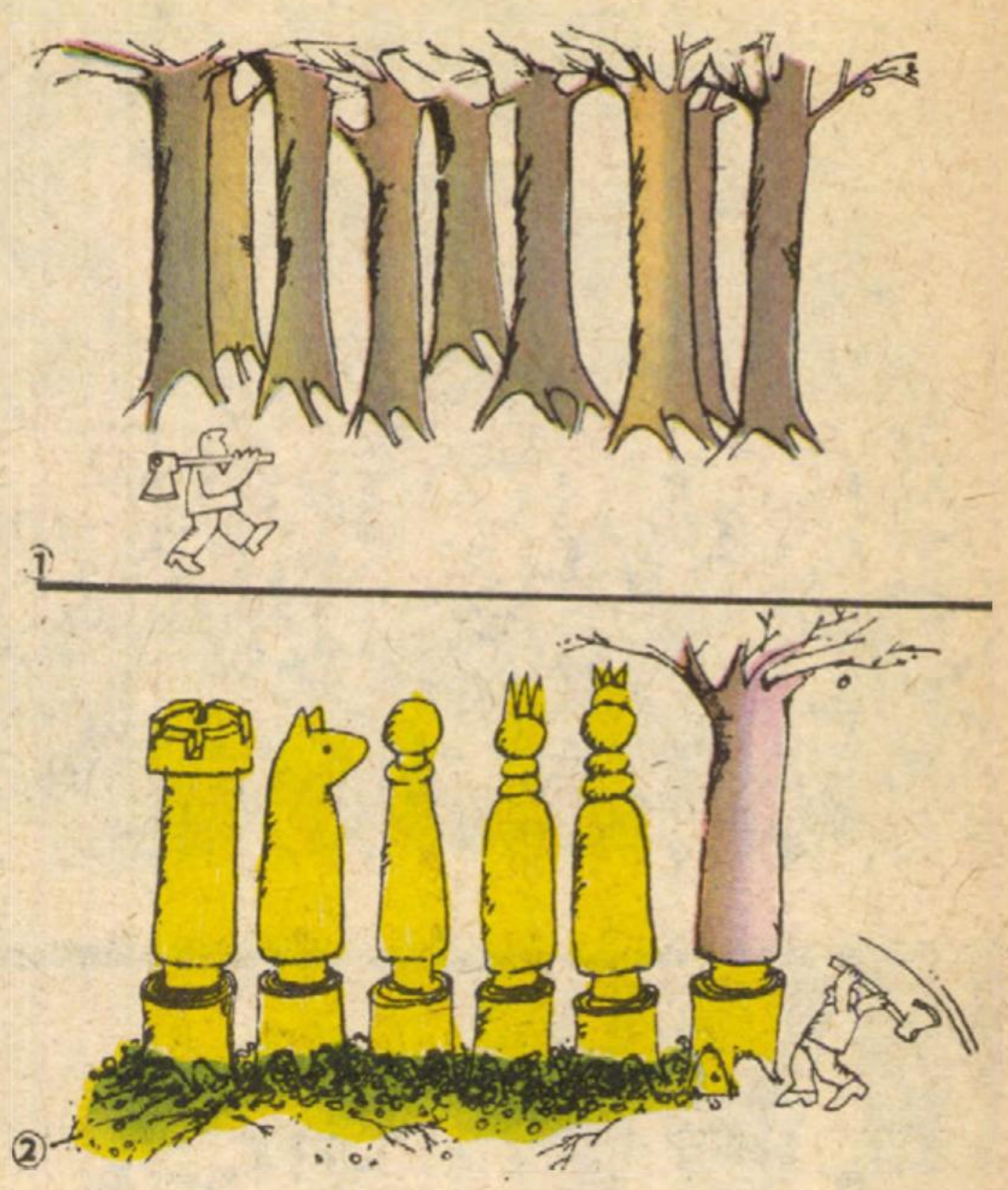

(„Rohács", Pozsony)

ÁLL A BABA, ÁLL...

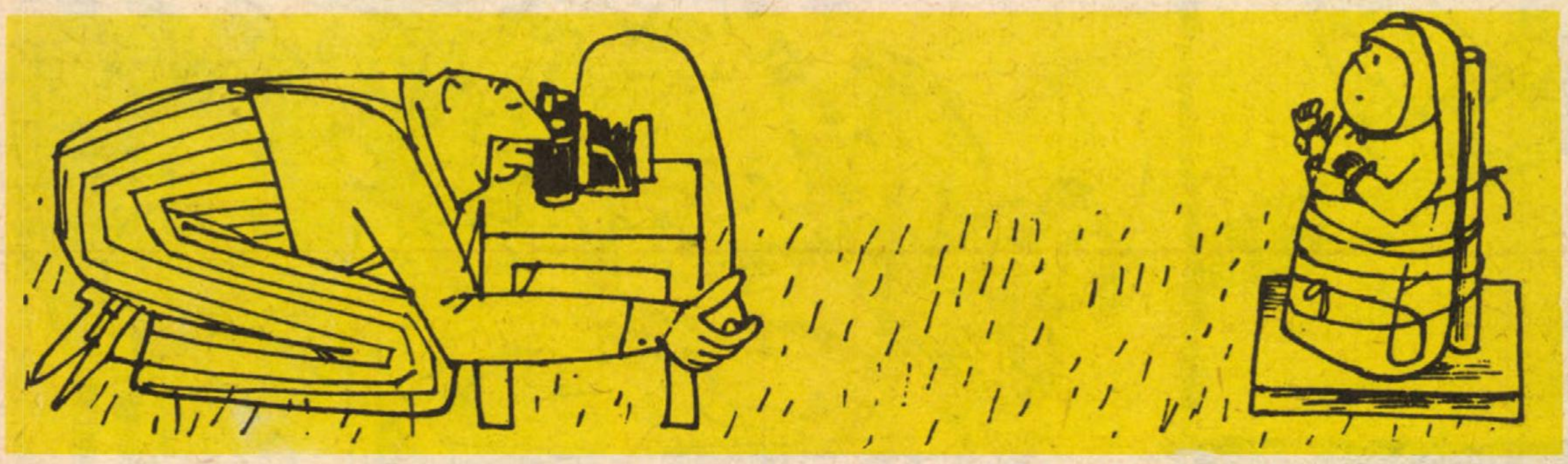

(„Eulenspiegel", Berlin)

BIZAKODÁS A HORDÁGYON

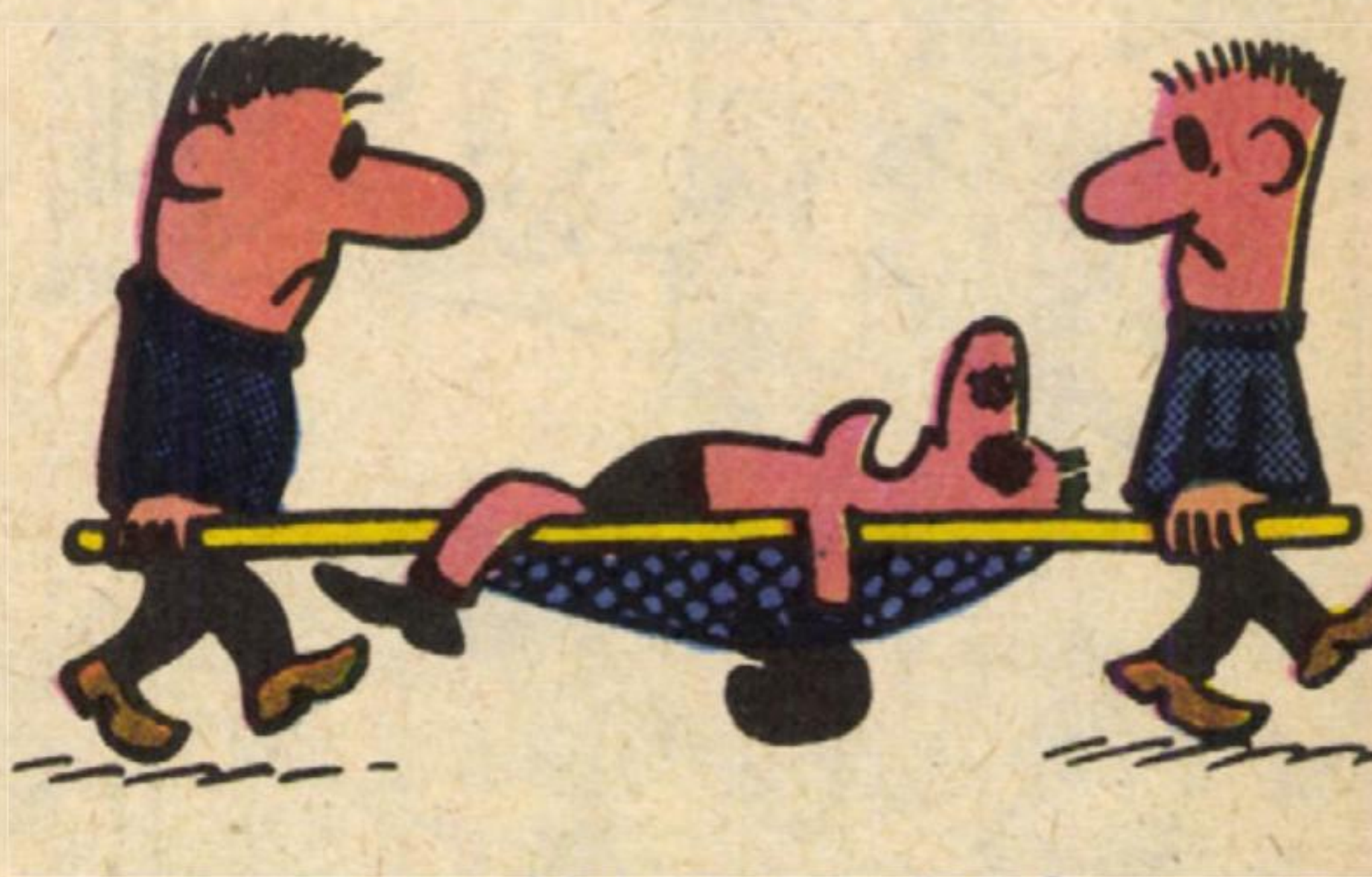

– Melyikünk győzött?

(„Bunte", Berlin)

PÓTHAJ

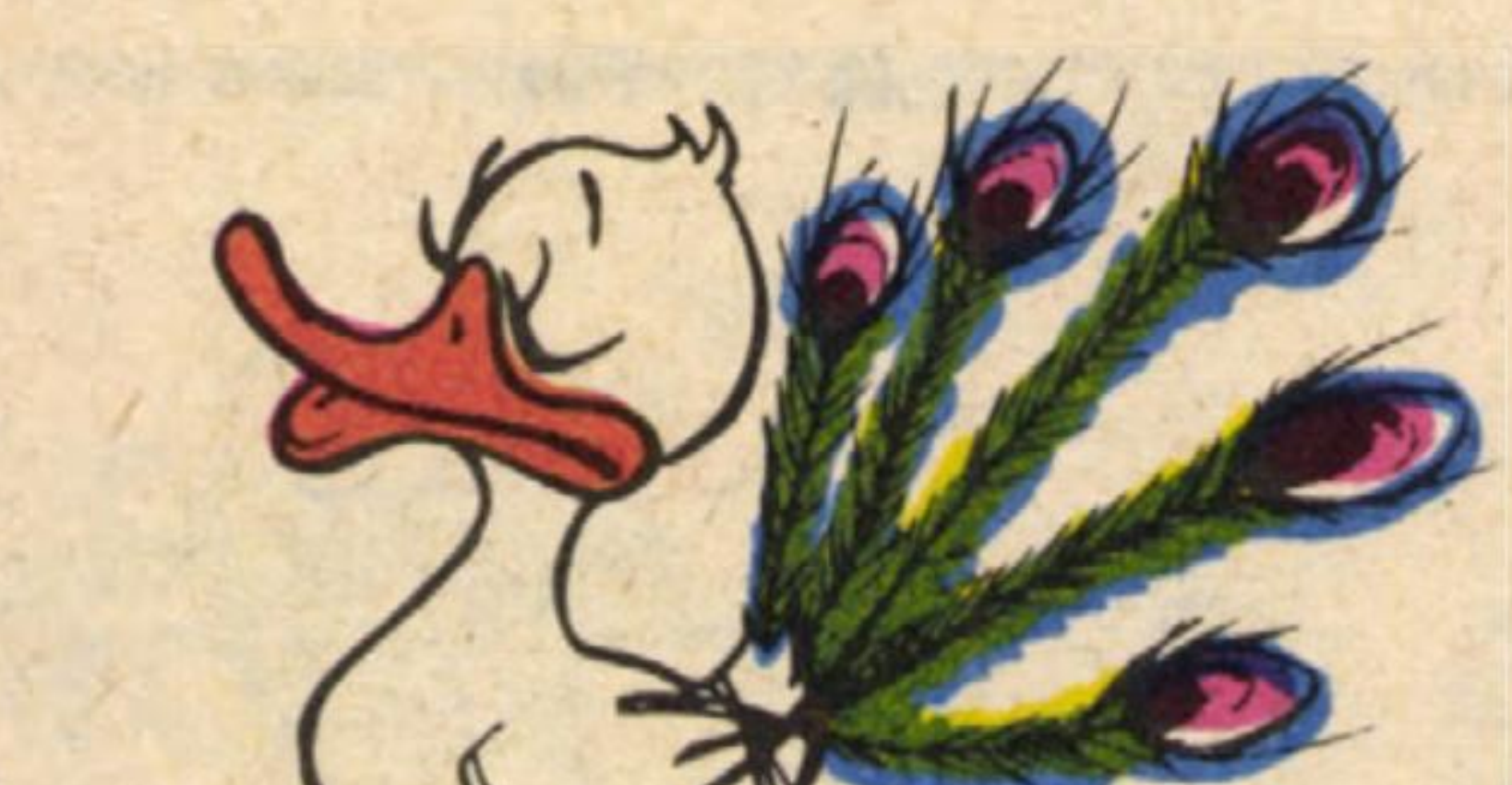

VESZÉLYES MESTERSÉG

A betörés egyre kockázatosabb élethivatássá vált szerte a világon, s nem ésszerűtlen az az alvilági javaslat, amely szerint a tényleges munkát végző betörők veszélyességi pótdíjat érdemelnek. És ez már nemcsak amerikai ügy. Mint az AP-hírügynökség jelenti Stockholmból, a Lennart Druessing-féle rádióüzlet valóságos lidércnyomás minden gyanútlan betörő számára. A minap betörők hatoltak be az üzletbe, s egy vigyázatlan lépéssel mindössze a következő berendezéseket hozták működésbe: öt elektromos motorral működő fényképezőgép követte őket mozgásukban, fényszórók világították meg nemcsak az üzletet, hanem az egész környéket, majd magnó-berendezés jóvoltából következőket bömbölte a hangszóró a csendes utcán: „Figyelem, figyelem! Betörés folyik az Odengatan 21. szám alatt! Értesítsék a rendőrséget!" A megdöbbent betörők természetesen menekülni igyekeztek, s a gyorsan megérkező rendőrök csak egyiküket tudták elfogni. A többiek személyazonosságának megállapításához viszont kitűnő minőségű fényképek állnak a hatóságok rendelkezésére, mivel a könnyelmű bűnözők egyike sem viselt álarcot, pedig manapság nem lehet eléggé vigyázni.

GYORSOLVASÁS

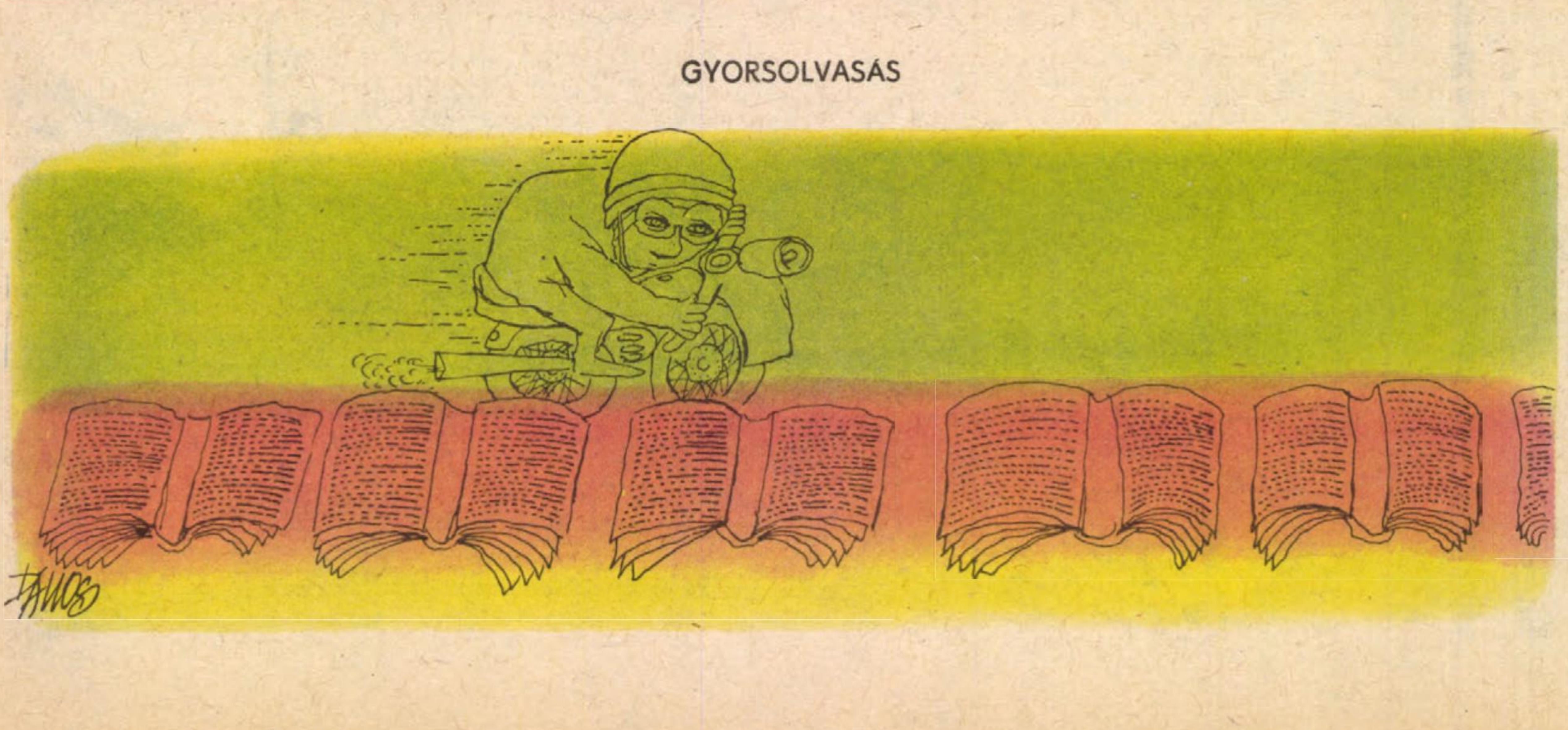

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

NYUGODTAN ORDÍTHAT FŐNÖKÉVEL...

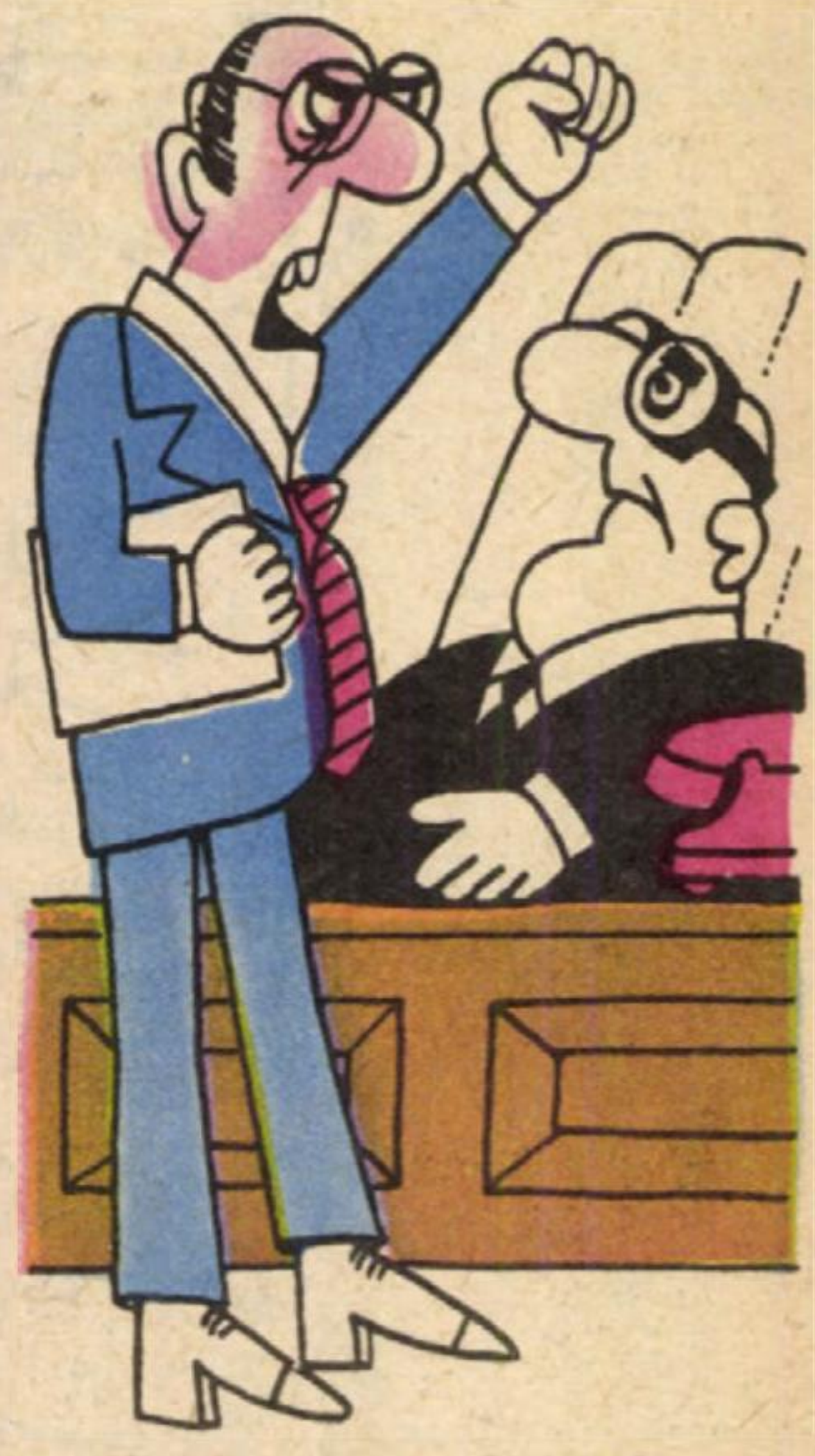

...HA TORKÁT NEGRO GYÓGYCUKORKÁVAL TARTJA RENDBEN!

A CSEMEGE
ÉDESIPARI GYÁR
TERMÉKE

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

MÉGIS INKÁBB KONYHAKÉSZ CSIRKÉT VESZEK!
Könnyű és finom!

Hekus lettem
BŰNÜGYI KRÓNIKA
Magyar film.

Rendezte: FEJER TAMAS

Főszereplők: Harsányi Gábor, Koncz Gábor, Moór Mariann, Balogh Zsuzsa. 14 éven aluliak is látogathatják.

Május 4-től nagy siker a mozikban!

TÜCSÖK és BOGÁR

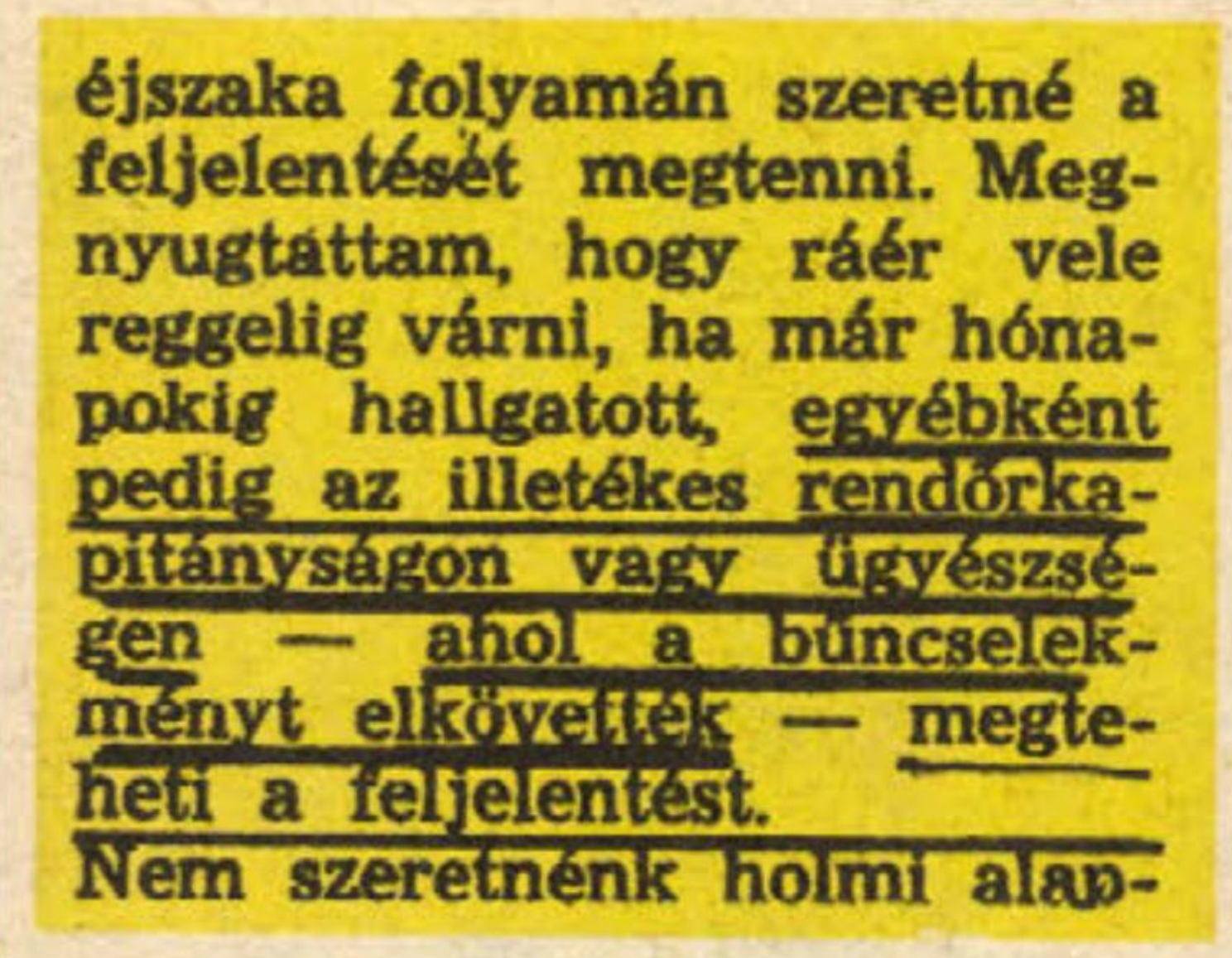

éjszaka folyamán szeretné a feljelentését megtenni. Megnyugtattam, hogy ráér vele reggelig várni, ha már hónapokig hallgatott, egyébként pedig az illetékes rendőrkapitányságon vagy ügyészségen — ahol a bűncselekményt elkövették — megteheti a feljelentést.
Nem szeretnénk holmi alap-

Bocsánat: hol követték el a bűncselekményt? Csak nem?. . .

(A Tükör-ből ollózta Kuhn István)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

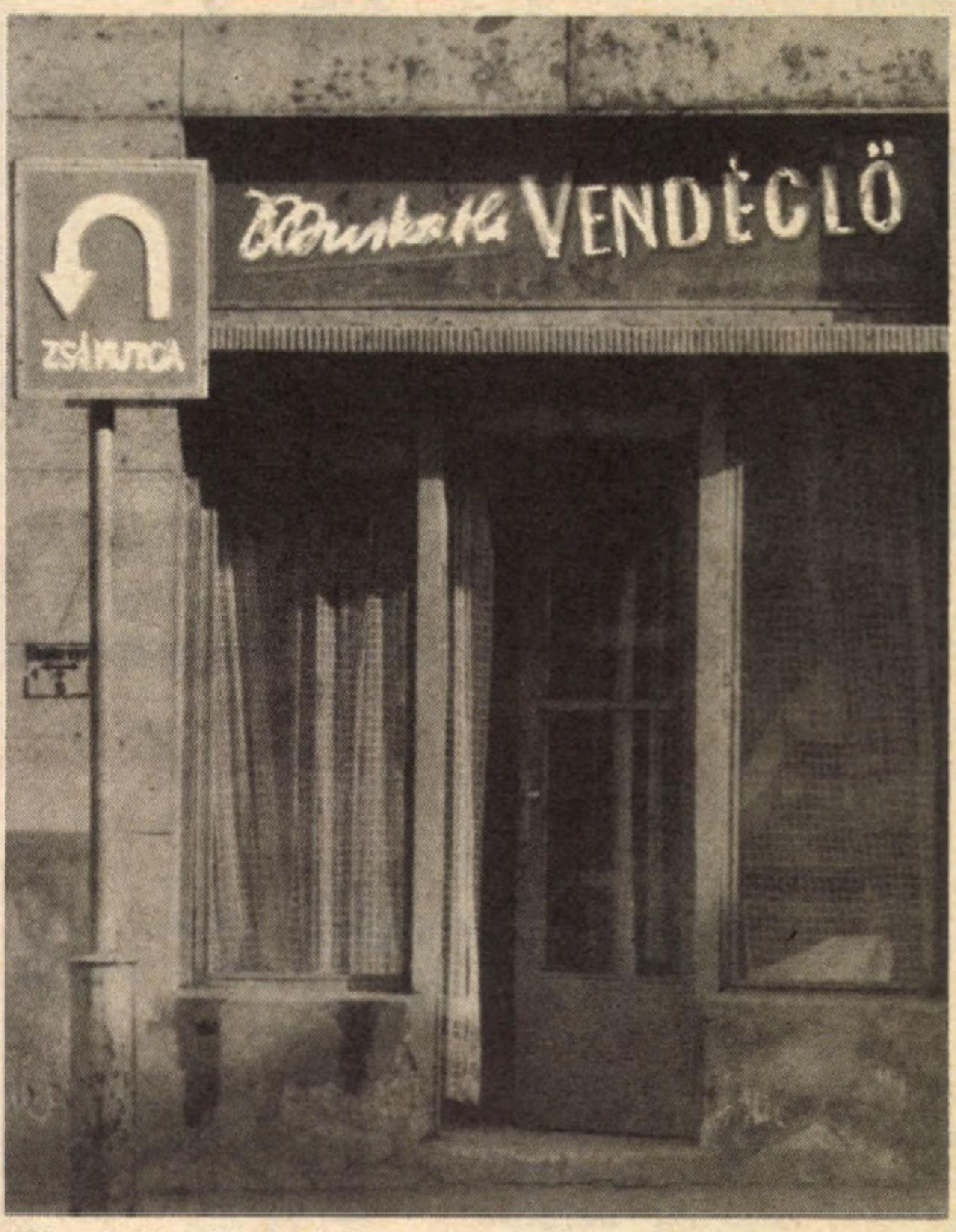

Mi ez? Az alkoholellenes küzdelem legújabb formája?

(Miskolcon fotózta Orosz Tamás)

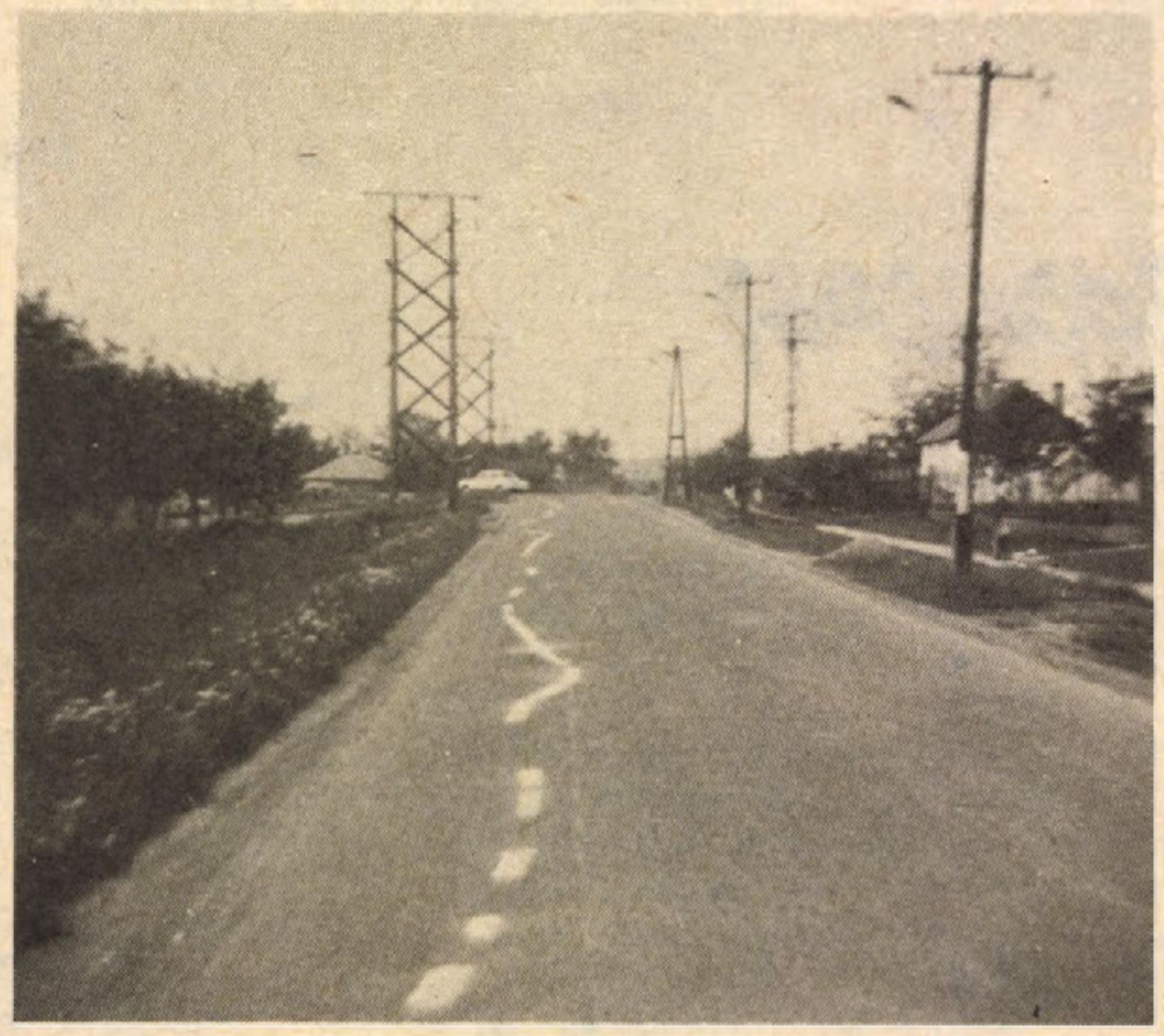

Az úttest közpére pingált fehér szaggatott vonalat „vezetősávnak" nevezzük. Úgy látszik, vannak félrevezetősávok is.

(Szolnokon fotózta Littenberg László)

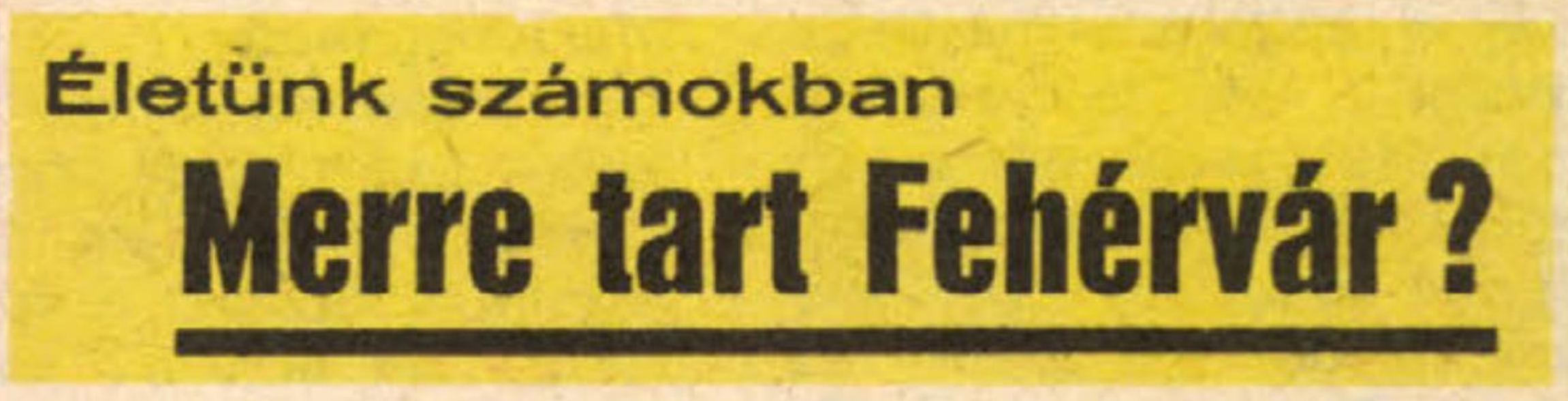

Életünk számokban

Merre tart Fehérvár?

Egyelőre csak annyi bizonyos, hogy Lepsénynél még megvolt.

(A Fejér megyei Hirlapból nyirta Szigeti Sándor székesfehérvári olvasónk)

NOSZTALGIA

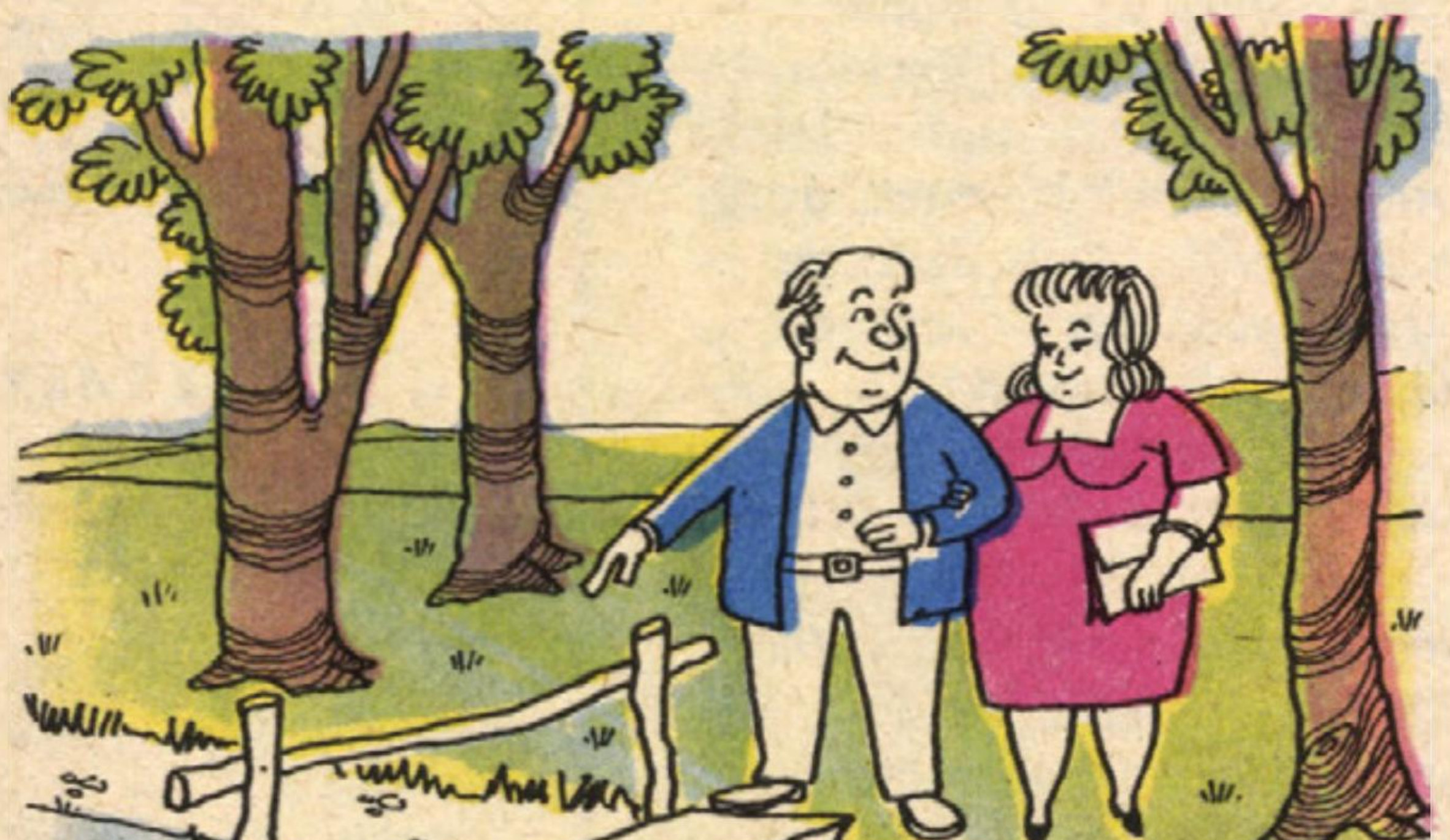

– Emlékszel, amikor még ezen a pallón karonfogva mentünk keresztül?...

IGÉNYES FALU

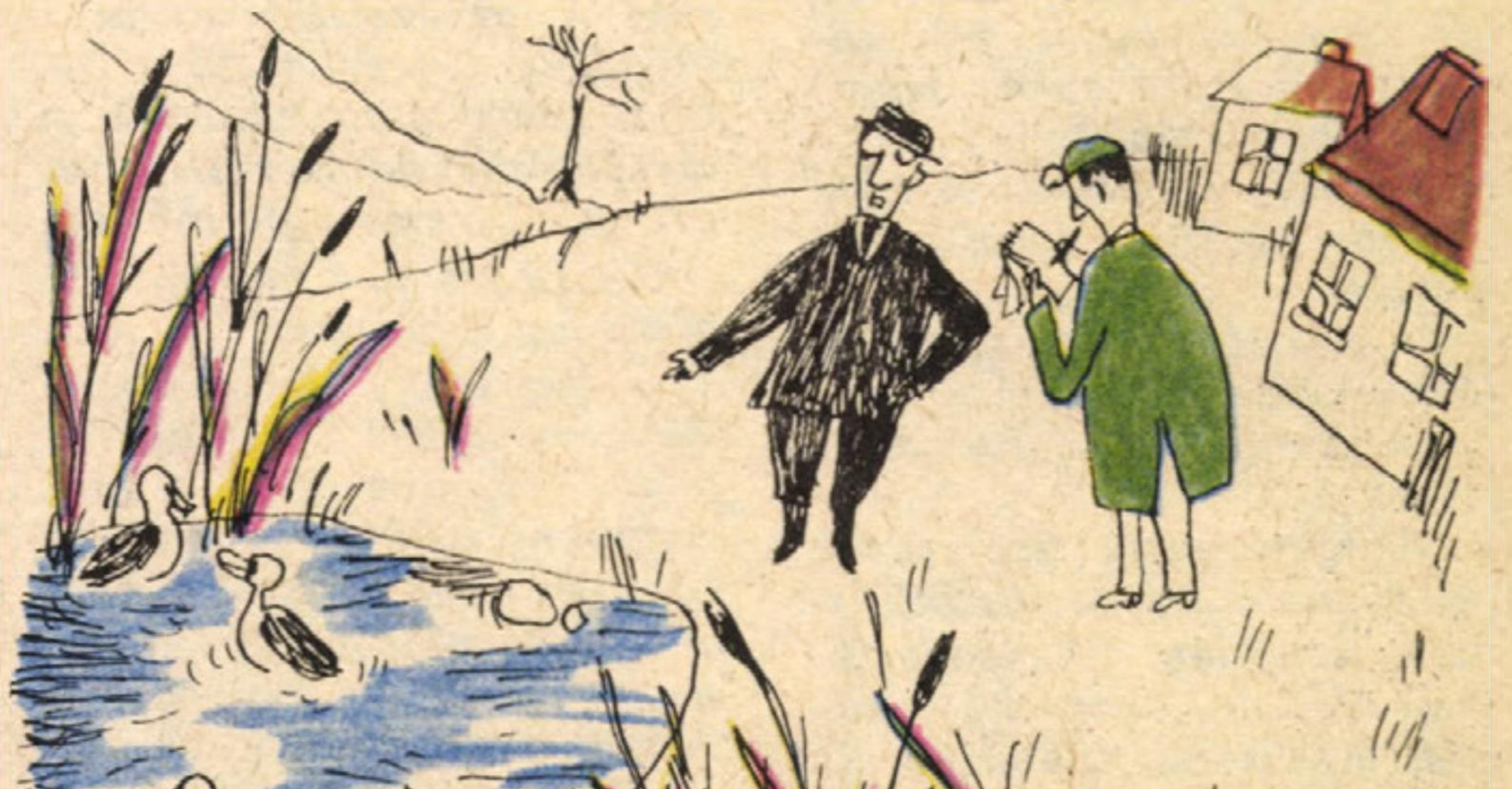

– ...és ide tervezzük az Aranypartot!

KOMFORTOS VÍKENDHÁZ

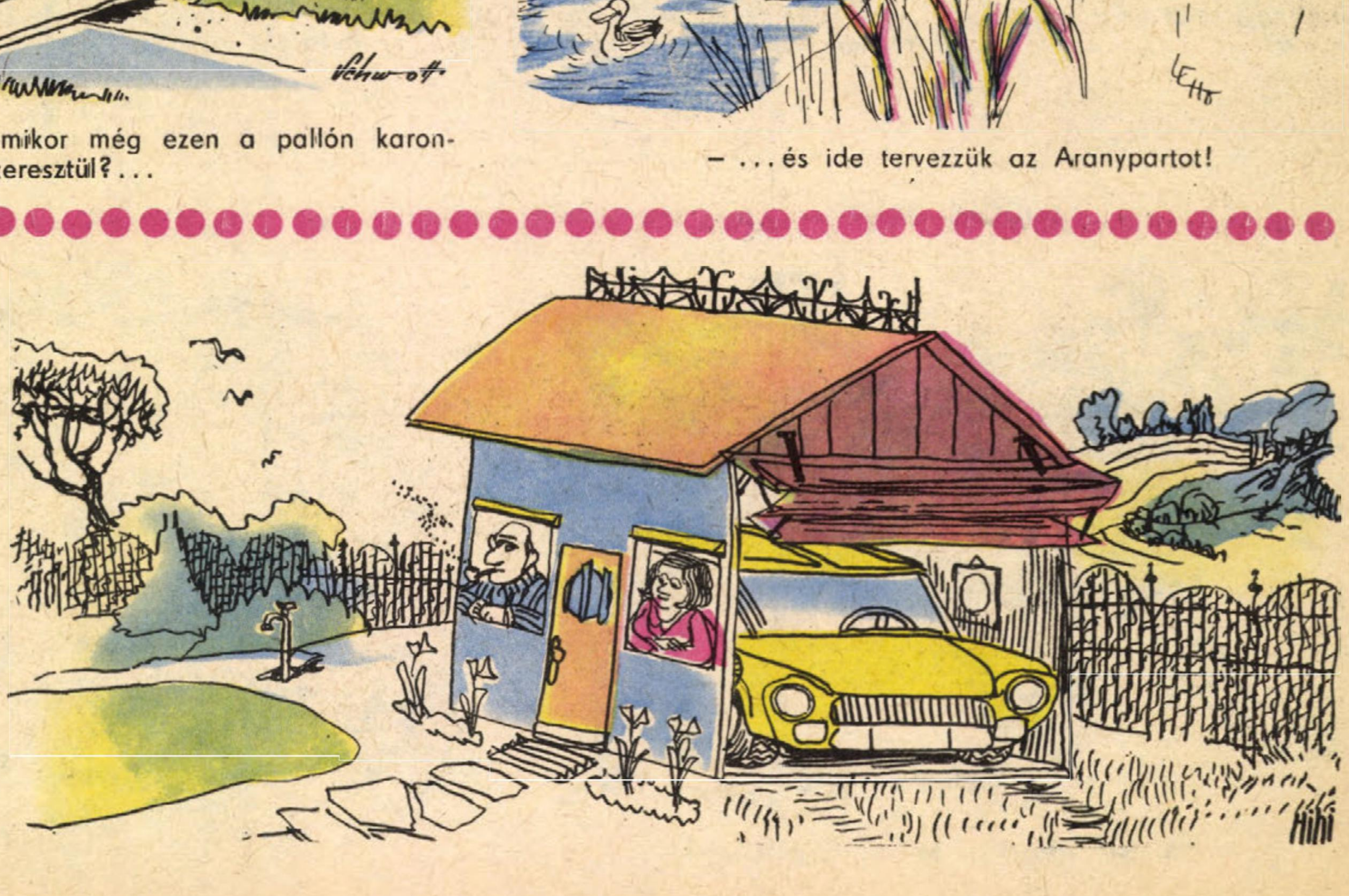

EGÉSZEN OLCSÓ FILM

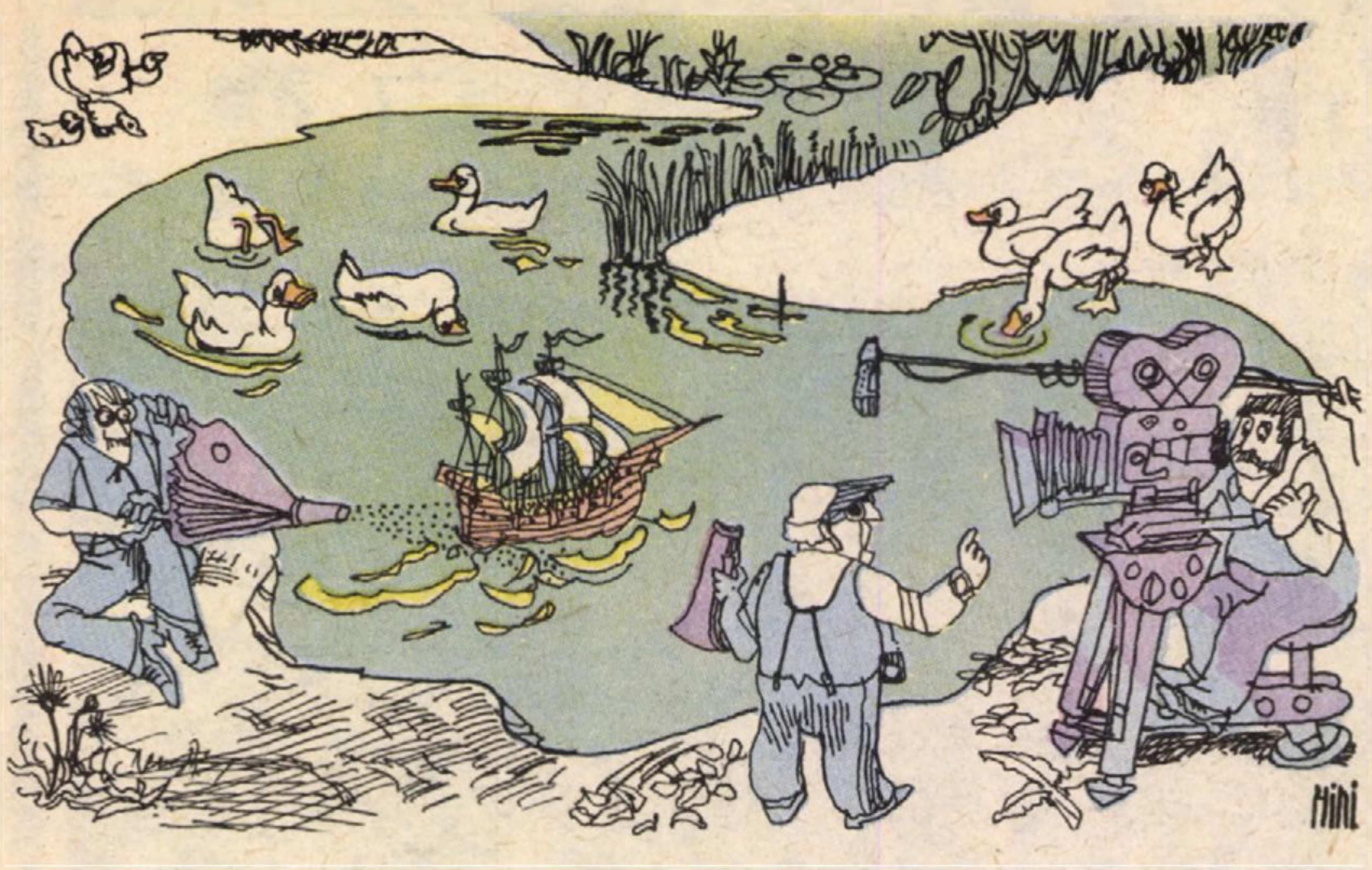

– Vigyázz, a kacsák ne legyenek benne!...

PANASZKODIK A FELESÉG

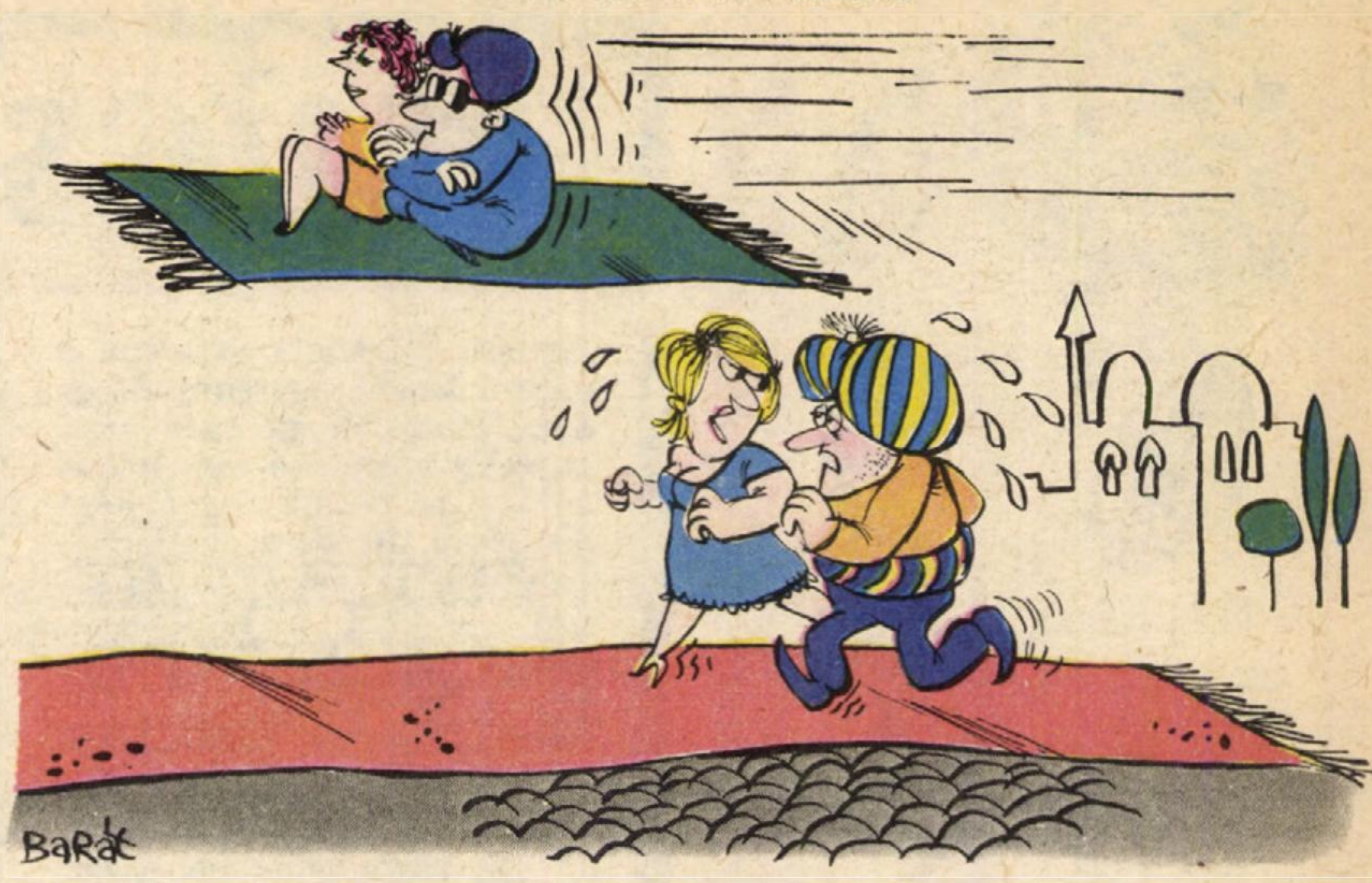

– Lehetetlen alak vagy! Nekünk csak futószőnyegünk van, Ibrahiméknak pedig repülő szőnyegük.

ÍGY FEJLŐDIK AZ IRODALOM

IV. Lajos, e néven valóban a negyedik a Borbély utcai hölgyfodrászatban, egy esős vasárnap délután véletlenül elolvasott három egyformán gyenge novellát és ez arra inspirálta őt, hogy megírja a negyediket. Miután irodalmunkban egyre divatosabb lett a tájnyelv, hát ő is felkutatott valahol Budapest és Ráckeve között egy tájszót és azt felhasználva alkotta meg művét. Tömören, de világosan. Íme a novella:

„— Szericc?

— Aha!”

Egy bátor szerkesztő együltében elolvasta az egész művet és halkan megjegyezte:

— Igen! Igen! Érdekes, de jó volna tudni, kik között zajlott le ez az izgalmas párbeszéd?!

Egy IV. Lajosnak ez nem okozott gondot. Újra tollat ragadott.

— Szericc? — kérdezte Bikkmakk Pista.

— Aha! — felelte Bige Mari.

A szerkesztő, aki eddig még nem járt az idegklinikán, szelíden megjegyezte:

— Jó! Jó, most már tudjuk, kik a mű főalakjai, de hol zajlott le ez a szép história?

IV. Lajos nem jött zavarba. Tovább fejlesztette művét.

— Szericc? — kérdezte Bikkmakk Pista a kiserdőben.

— Aha! — felelte Bige Mari ugyanott.

— Nem mondom, érdekes — így a példás türelmű szerkesztő, de nem ártana valamivel többet a környezetről. Az olvasók szeretik az ilyesmit.

IV. Lajos ezt a problémát is megoldotta.

— Szericc? — kérdezte Bikkmakk Pista a Vadliba téesz kiserdejében.

— Aha! — pironkodott Bige Mária.

— Fejlődik a mű, fejlődik! — örvendezett az acél idegzetű szerkesztő — most már csak valamit a társadalmi háttérről. Nem árt az ilyesmi egy műben.

IV. Lajos pár nap múlva hozta az átdolgozott művet.

— Szericc? — kérdezte Bikkmakk Pista a Vadliba téesz brigádvezetője a kiserdőben, miután eljött az év végi elszámolásról, ahol 20 500 forintot számoltak le neki, miközben kint a pacsirták énekeltek!

— Szerit a rosseb! — tért át egy közismertebb nyelvjárásra Bige Manci — hiszen tudom: minden pízed oda adod idesanyádnak, s akkor mibűl akarsz nékem gyűrűt venni... ha szericc?!

— Szerit a rosseb — fordított egyet Bikkmakk Pista is a hangon az egyetértés kedvéért — csak tudni akartam, hogy s mint gondolod!

Azzal megfordult és elindult büszkén azon a sáros úton a tanya felé, amelyről tudta, hogy ugyanott az ötéves tervben köves út fogja összekötni a tanyát a fő úttal.

A szerkesztő, bár telve volt jóakarattal, irodalomszeretettel és az ehhez hasonló nemesebb érzelmekkel, már nem tudta leközölni a novellát, mert, amíg a mű többszörös átdolgozás után elkészült, kiment a tájnyelv a divatból és már a nagymamák is úgy köszöntek: Szia krapekok!

Így aztán IV. Lajos nem lett népszerű novellista, hanem megmaradt népszerű hölgyfodrásznak. Nem fizetett rá!

Szinetár György

ÉRKEZNEK A TAVASZ HÍRNÖKEI

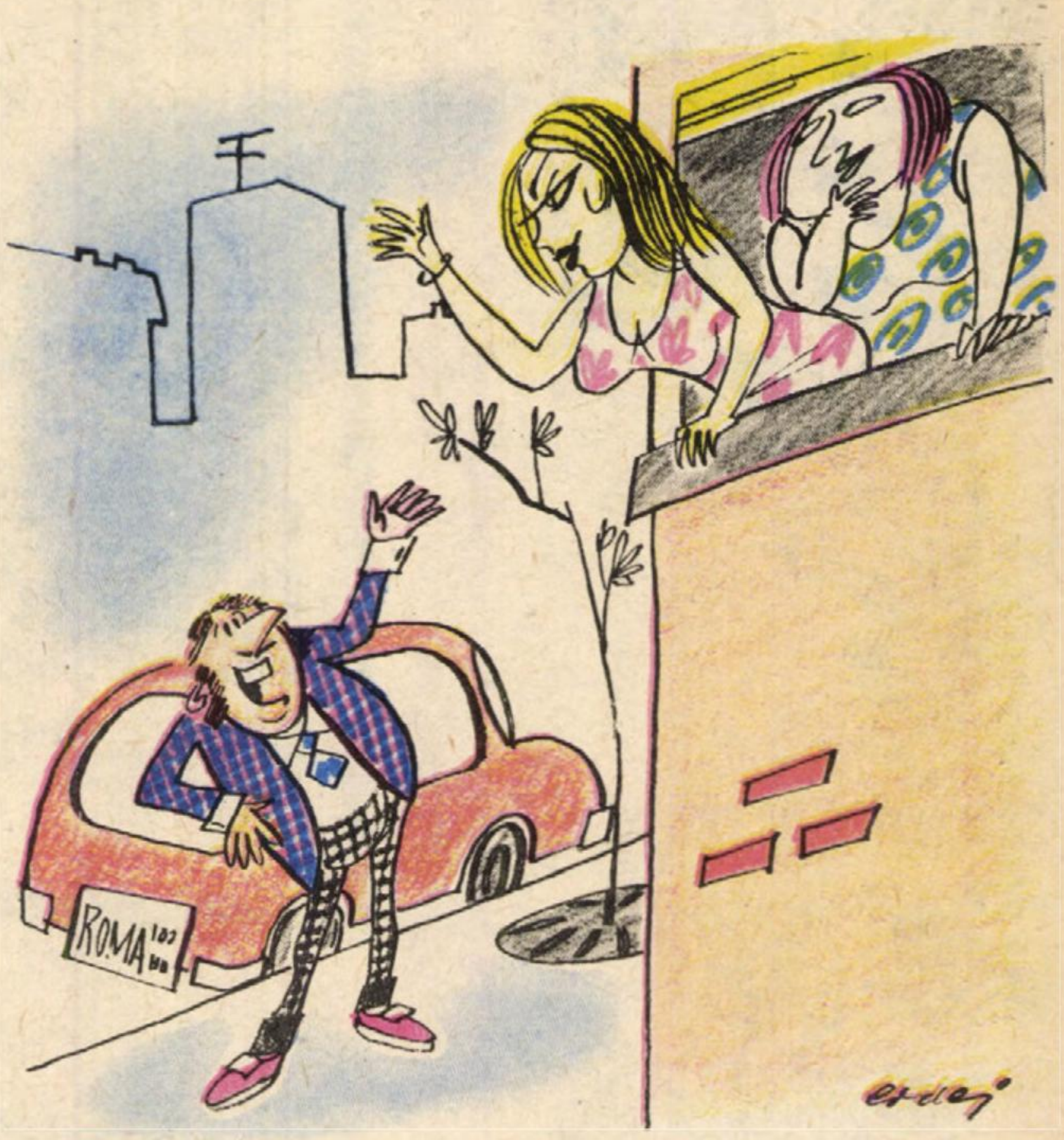

PÁLYAFUTÁS KÉT MONDATBAN

A londoni „Daily Mirror”-ban olvastuk egy bankár nyilatkozatát sikeres pályafutásáról. Mindössze két mondat:

— Üzleti sikereimet első feleségemnek köszönhettem. Második feleségemet üzleti sikereimnek köszönhettem.

Ha az illető tönkremegy (az ilyesmi a City-ben előfordul), harmadik feleségének elnyerése érdekében már emberi értékeit kell latbavetnie.

SZIGORÚ GAZDI

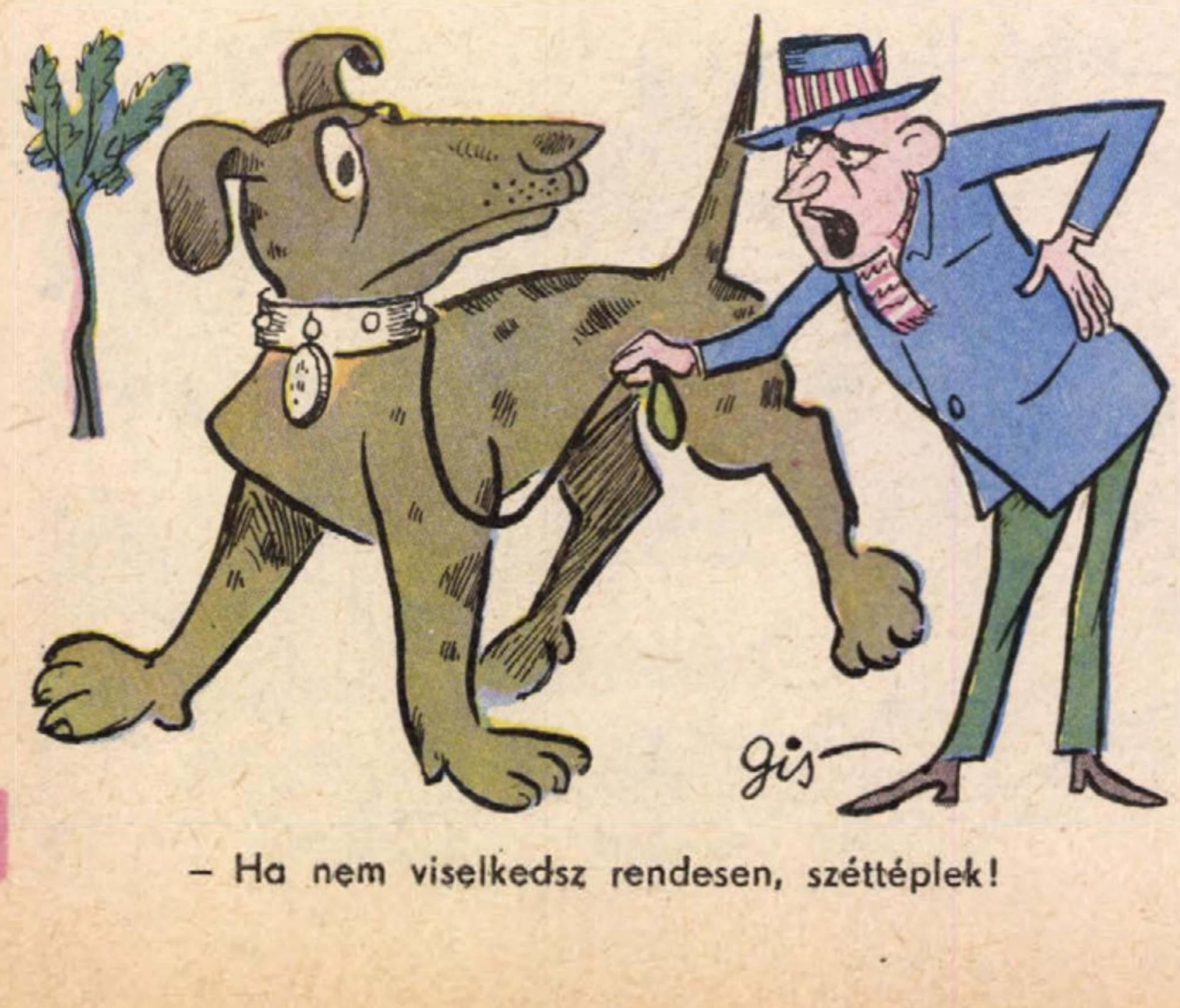

– Ha nem viselkedsz rendesen, széttéplek!

MINDENT EGY HELYEN!

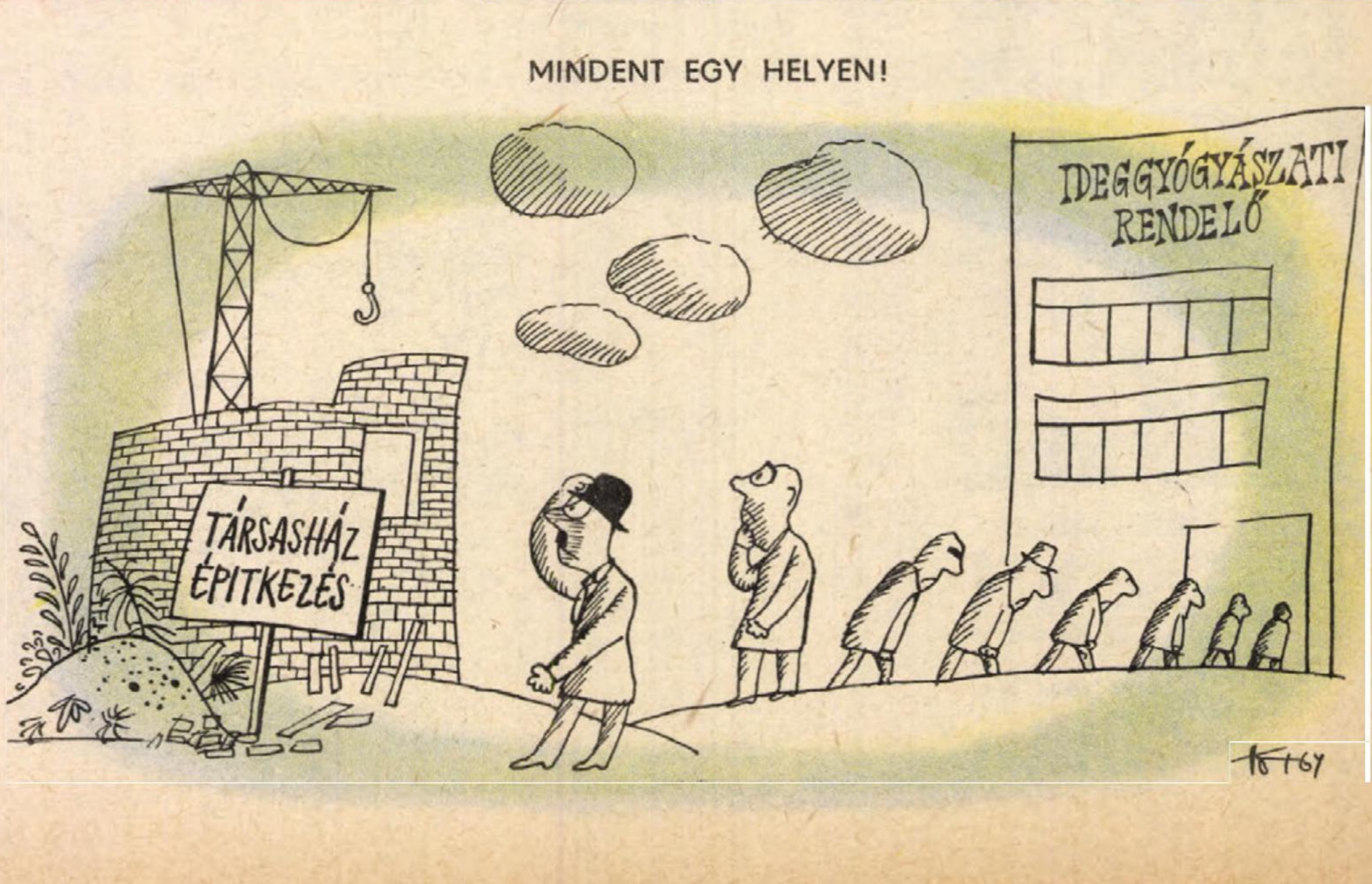

PATRIOTIZMUS

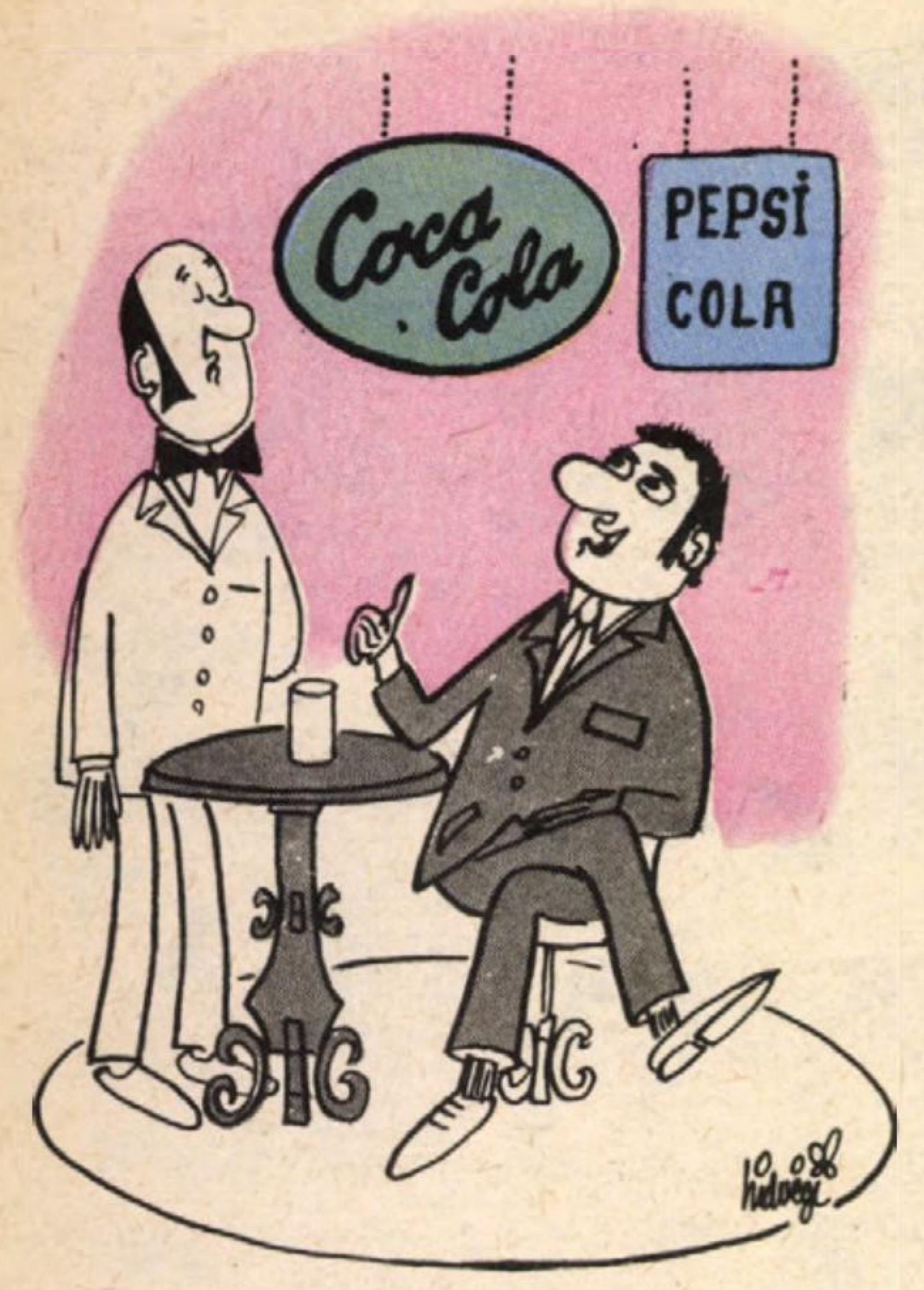
Coca Cola
PEPSI COLA
hidvégi

– „Kakucsi" kólát kérek.

RÉBUSZ

227. rejtvényünk megfejtése:

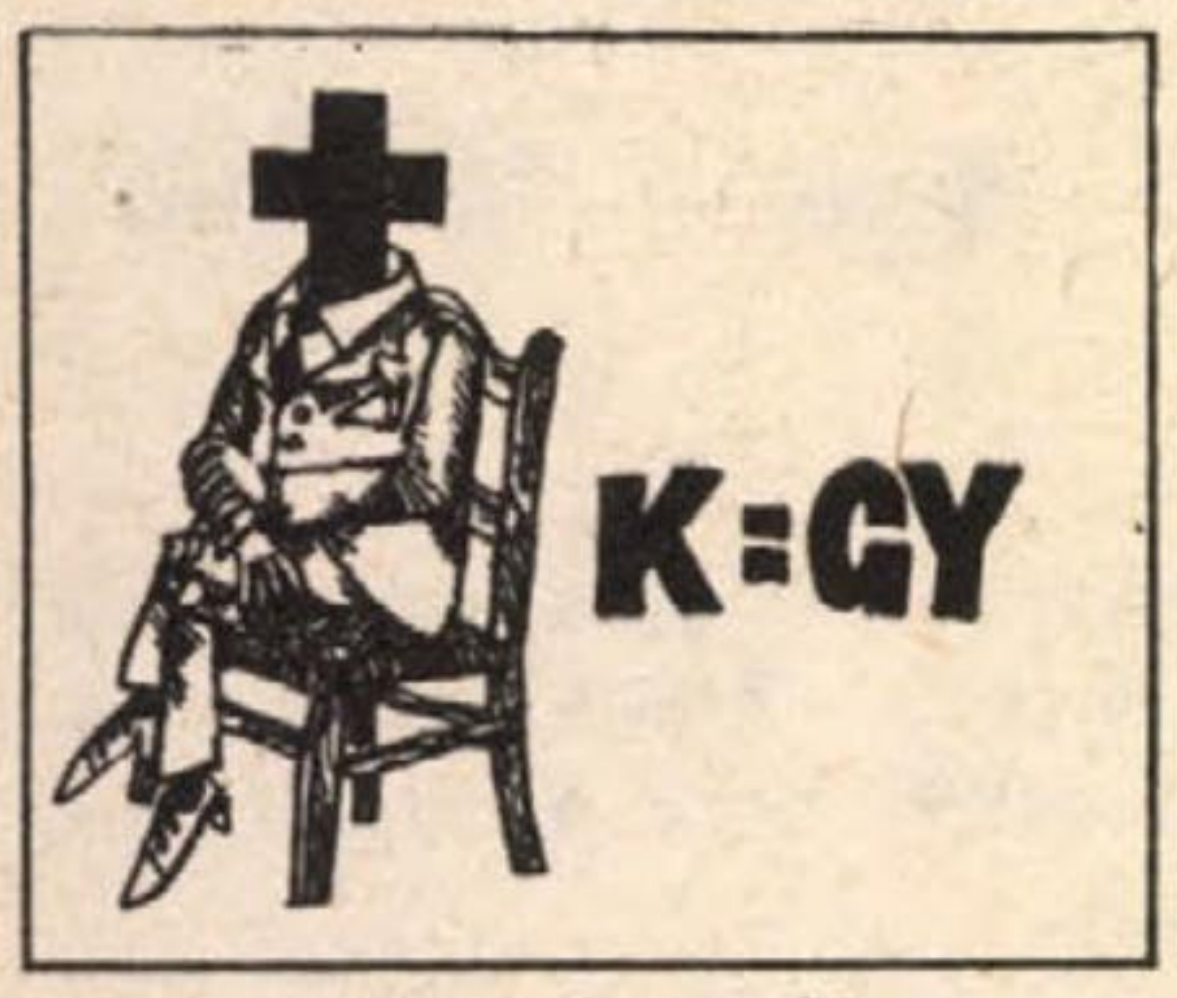

Megszégyenül

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Fekete Imréné, Hajdúnánás, Kossuth u. 7.

Kudlik Imre, Tiszakécske, Tiszasor 27.
Donaberger Oszkár, Bp. I., Lánchíd u. 23.

229. REJTVÉNYÜNK

PIROSZ

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb május 22-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozunk.

Ludas Matyi
SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. – Telefon: 335-718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. – Árusítja a Magyar Posta – Készült a Zrínyi Nyomdában. 72.2337/2-20 – Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. – Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. – Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

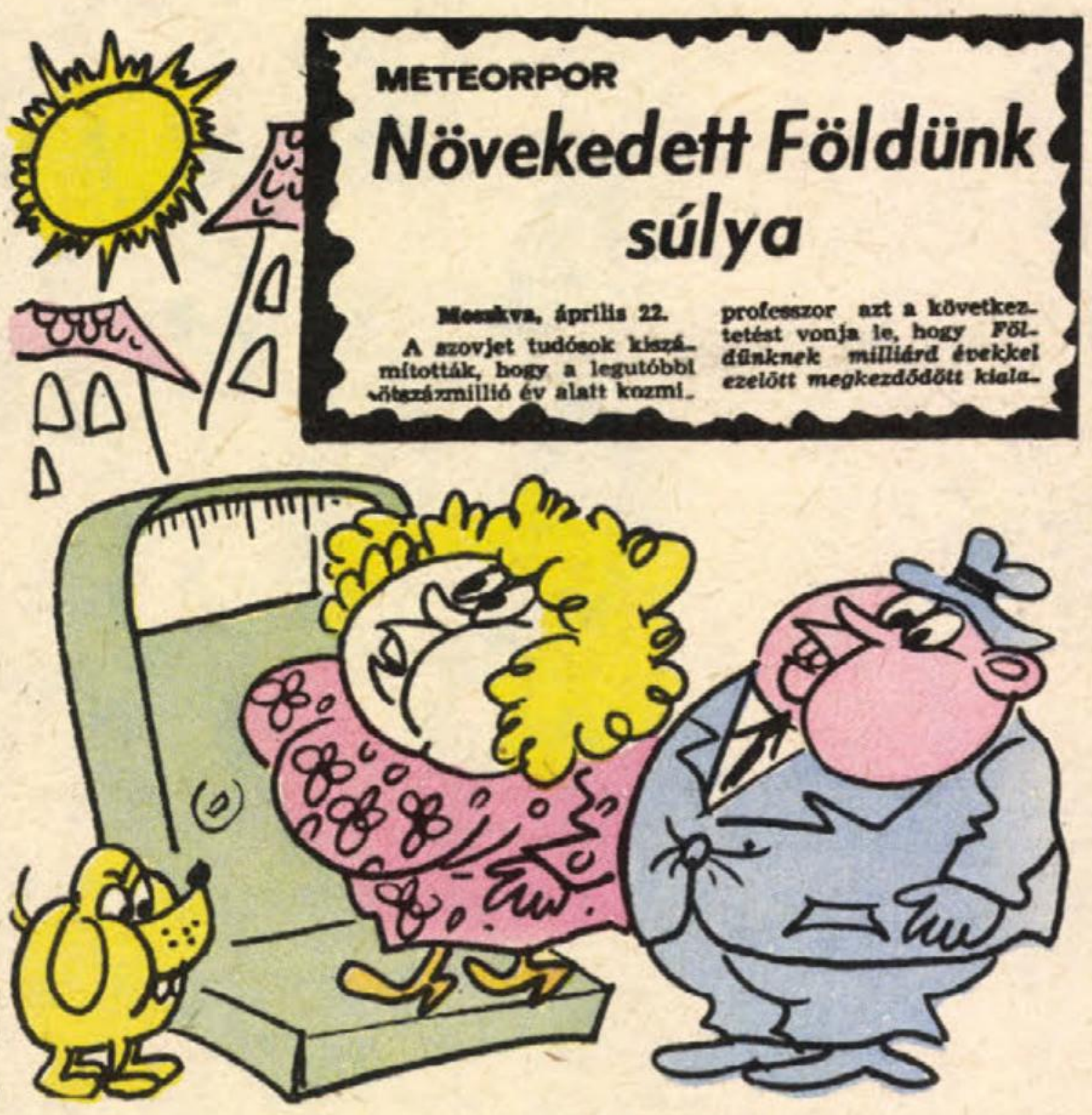
METEORPOR
Növekedett Földünk súlya
Moszkva, április 22.
A szovjet tudósok kiszámították, hogy a legutóbbi ...százmillió év alatt kozmi...
professzor azt a következtetést vonja le, hogy Földünknek milliárd évekkel ezelőtt megkezdődött kiala...

– Sajnos, Földünk megint nehezebb lett öt kilóval.

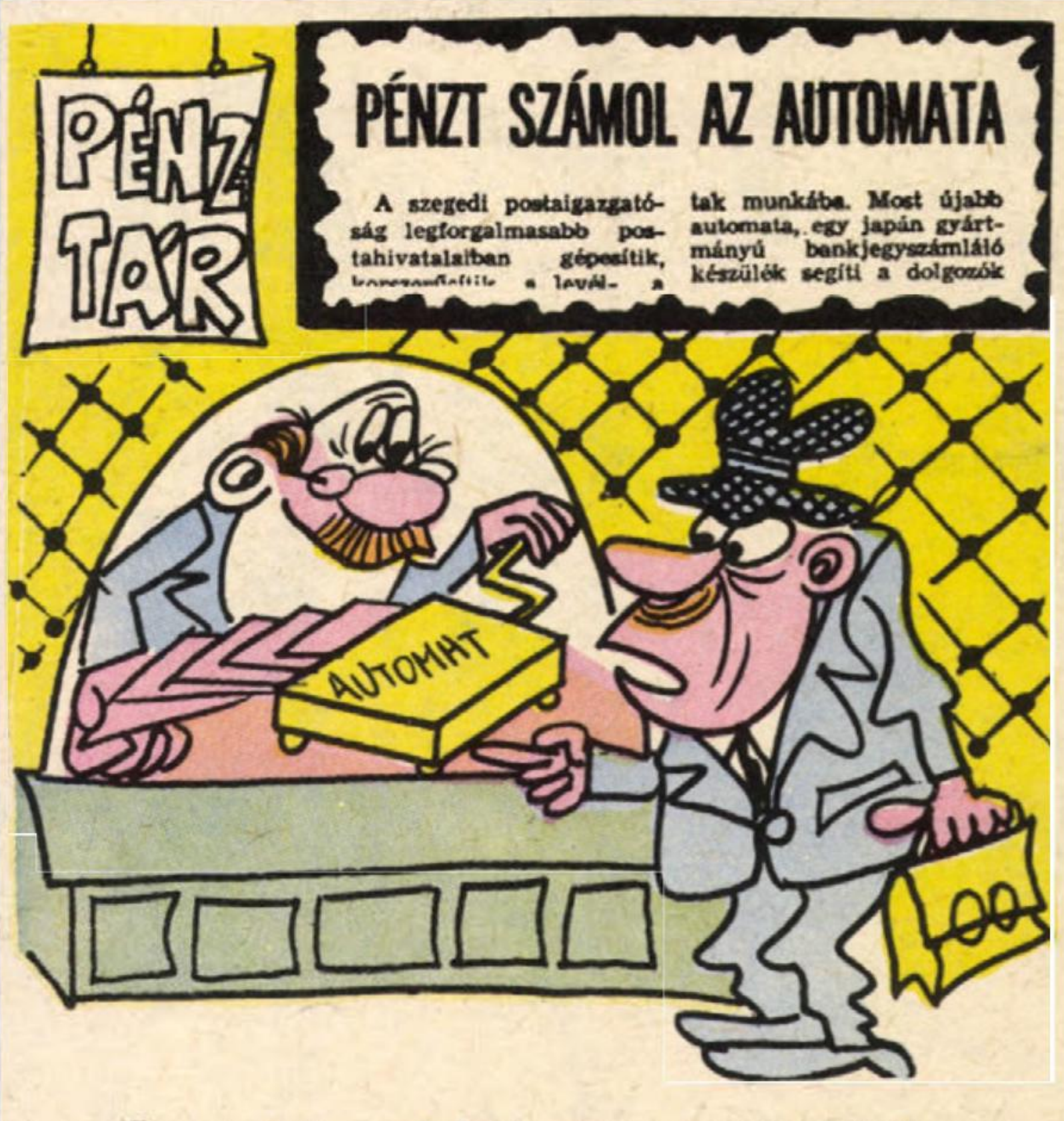
PÉNZTÁR
PÉNZT SZÁMOL AZ AUTOMATA
A szegedi postaigazgatóság legforgalmasabb postahivatalaiban gépesítik, ...
tak munkába. Most újabb automata, egy japán gyártmányú bankjegyszámláló készülék segíti a dolgozók
AUTOMAT
100

– Ez semmi, a feleségem egy pénzköltő automata!

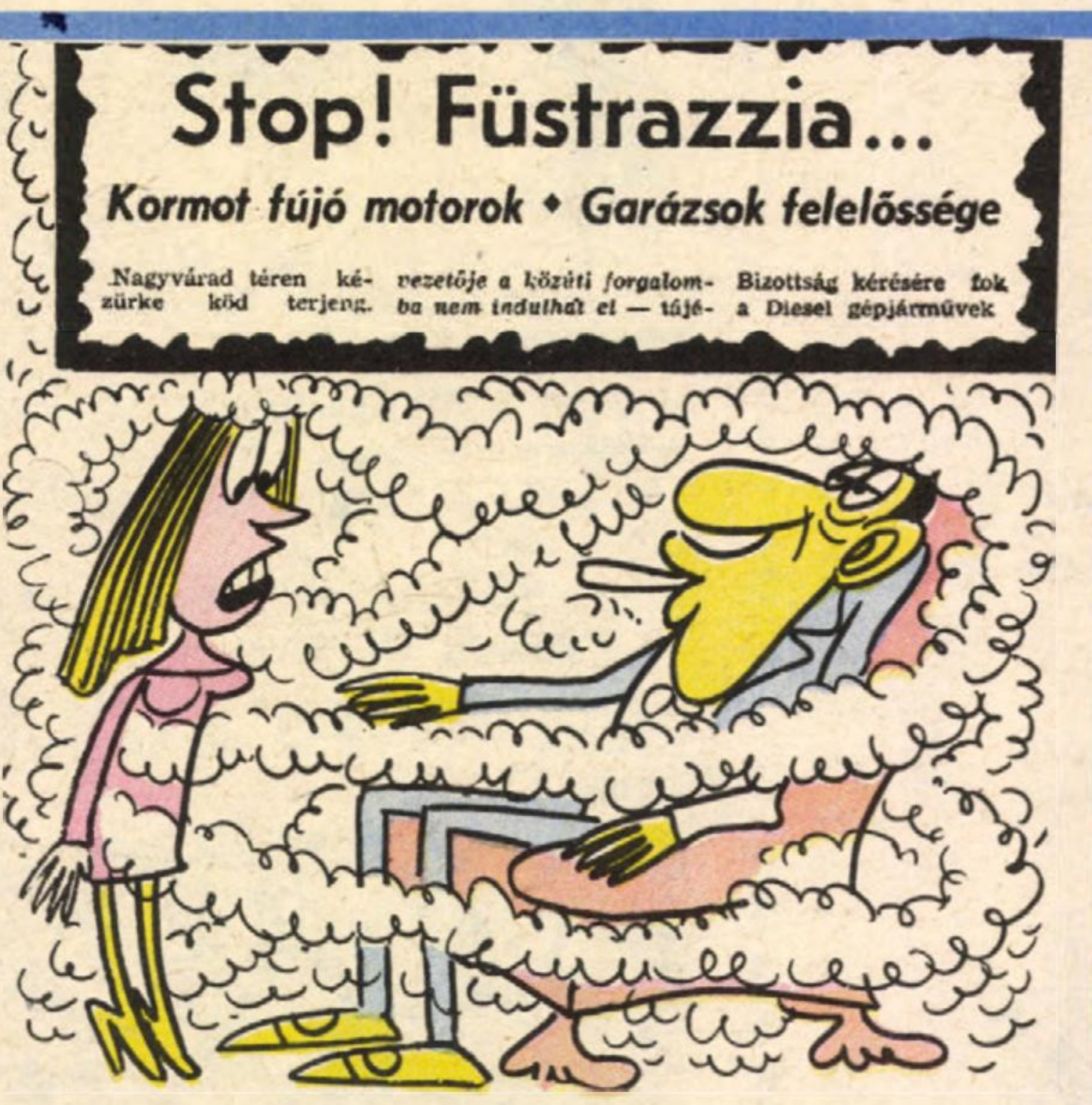
Stop! Füstrazzia...
Kormot fújó motorok • Garázsok felelőssége
Nagyvárad téren kézürke köd terjeng.
vezetője a közúti forgalomba nem indulhat el — tájé-
Bizottság kérésére fok a Diesel gépjárművek

– Addig füstölsz, Jenő, míg egyszer elvisz a razzia!

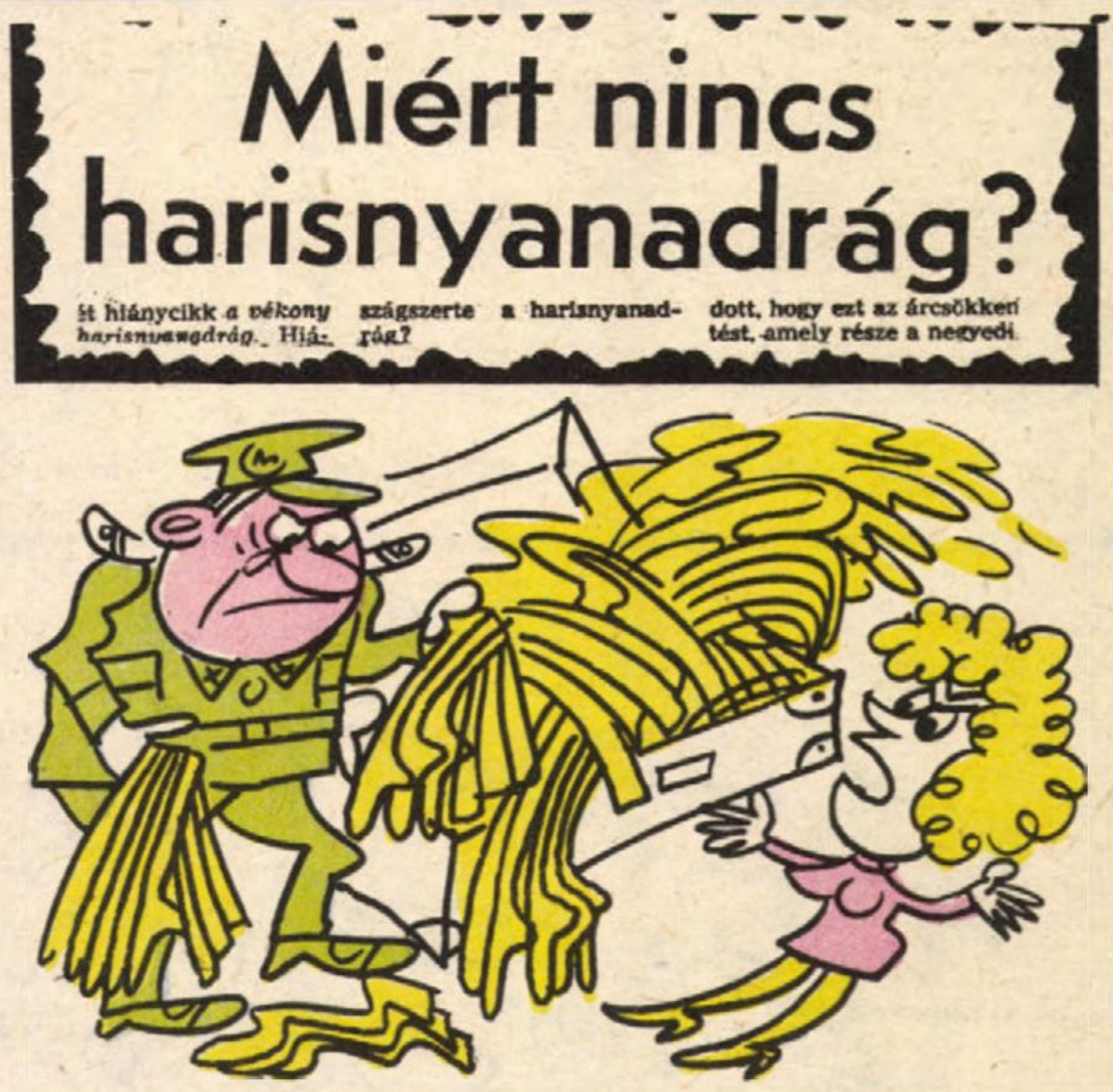
Miért nincs harisnyanadrág?
...t hiánycikk a vékony harisnyanadrág. Hiá...
szágszerte a harisnyanadrág?
dott, hogy ezt az árcsökkentést, amely része a negyedi

– Az ördög érti ezt. Folyton panaszkodnak, hogy nincs, ha meg hoz az ember pár százat, balhéznak...

KAPÓRA JÖNNE!

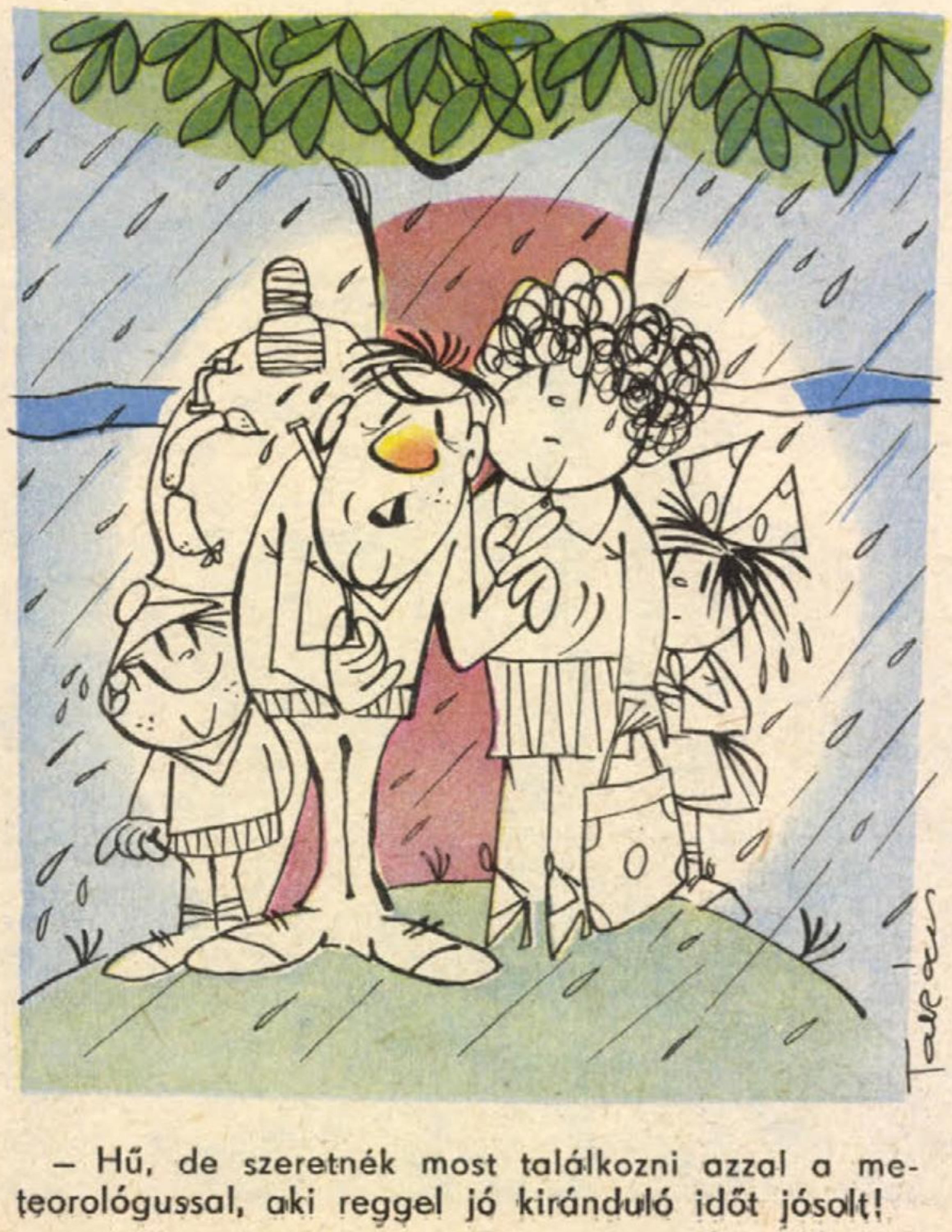

– Hű, de szeretnék most találkozni azzal a meteorológussal, aki reggel jó kiránduló időt jósolt!

KIKÜLDETÉSEN A FŐNÖK

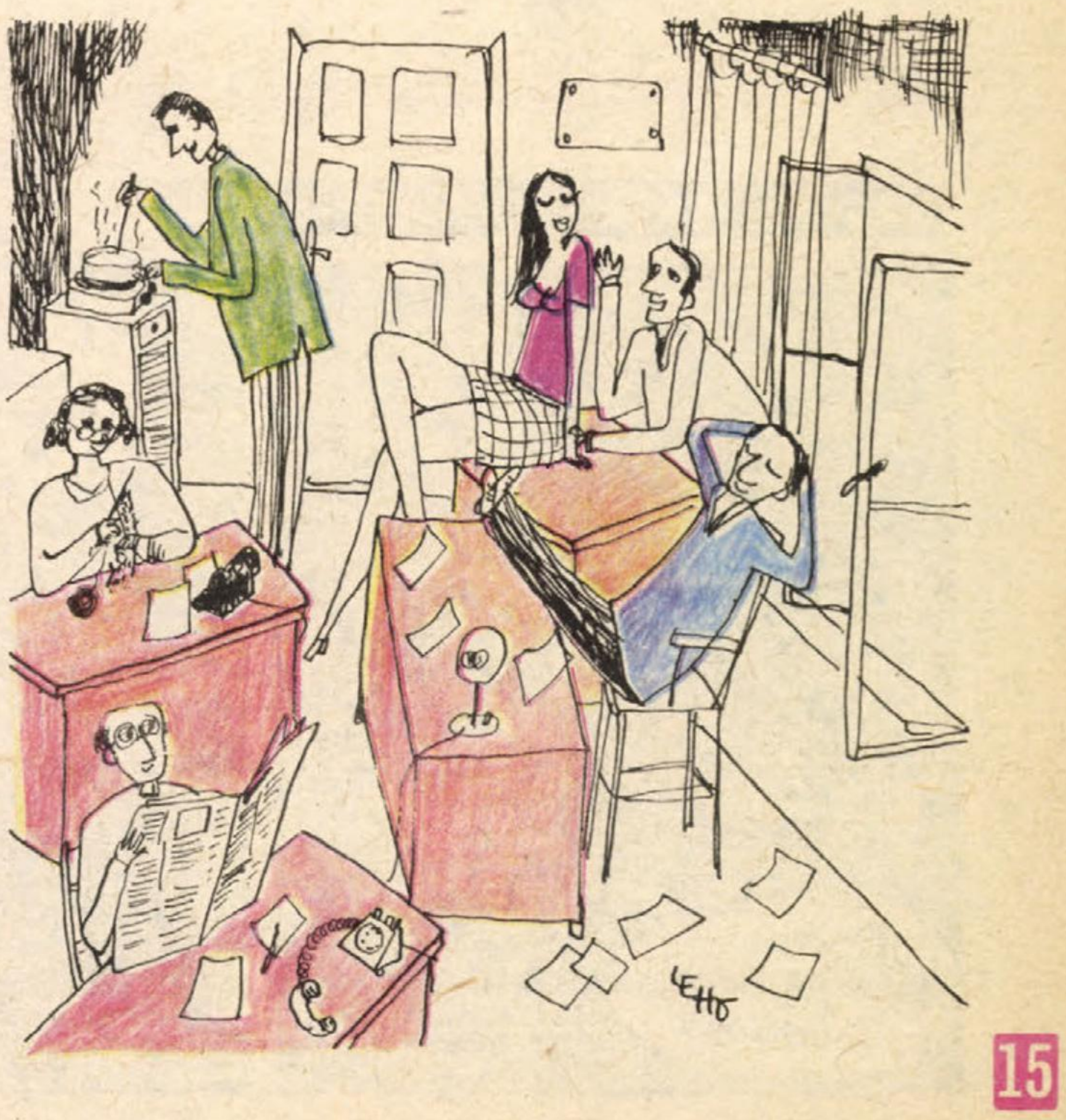

KEZDŐDIK AZ IDEGENFORGALOM

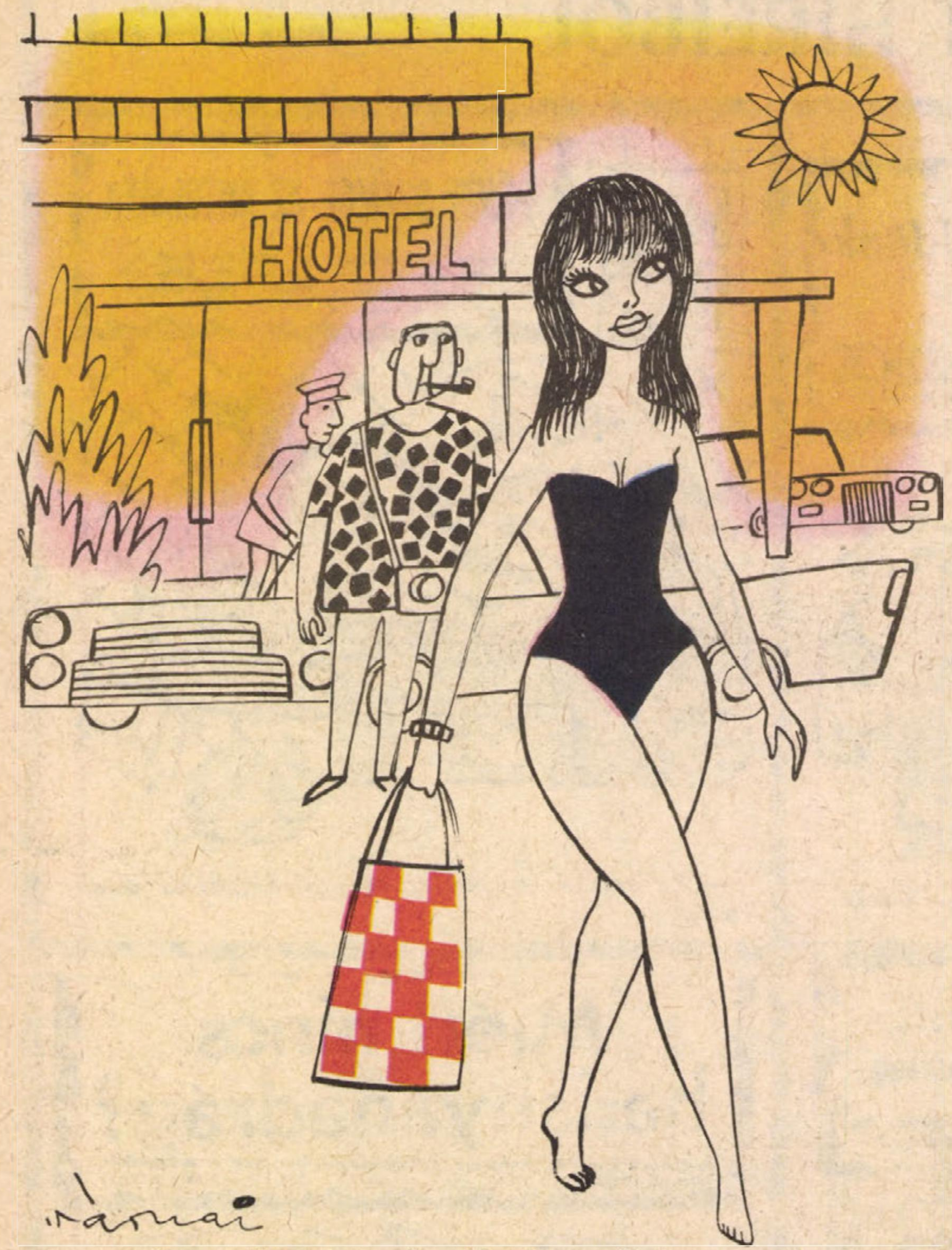
HOTEL
Várnai

– Nem szólított meg. Úgy látszik restelli, hogy magyar.

SEGÉLYKIÁLTÁS

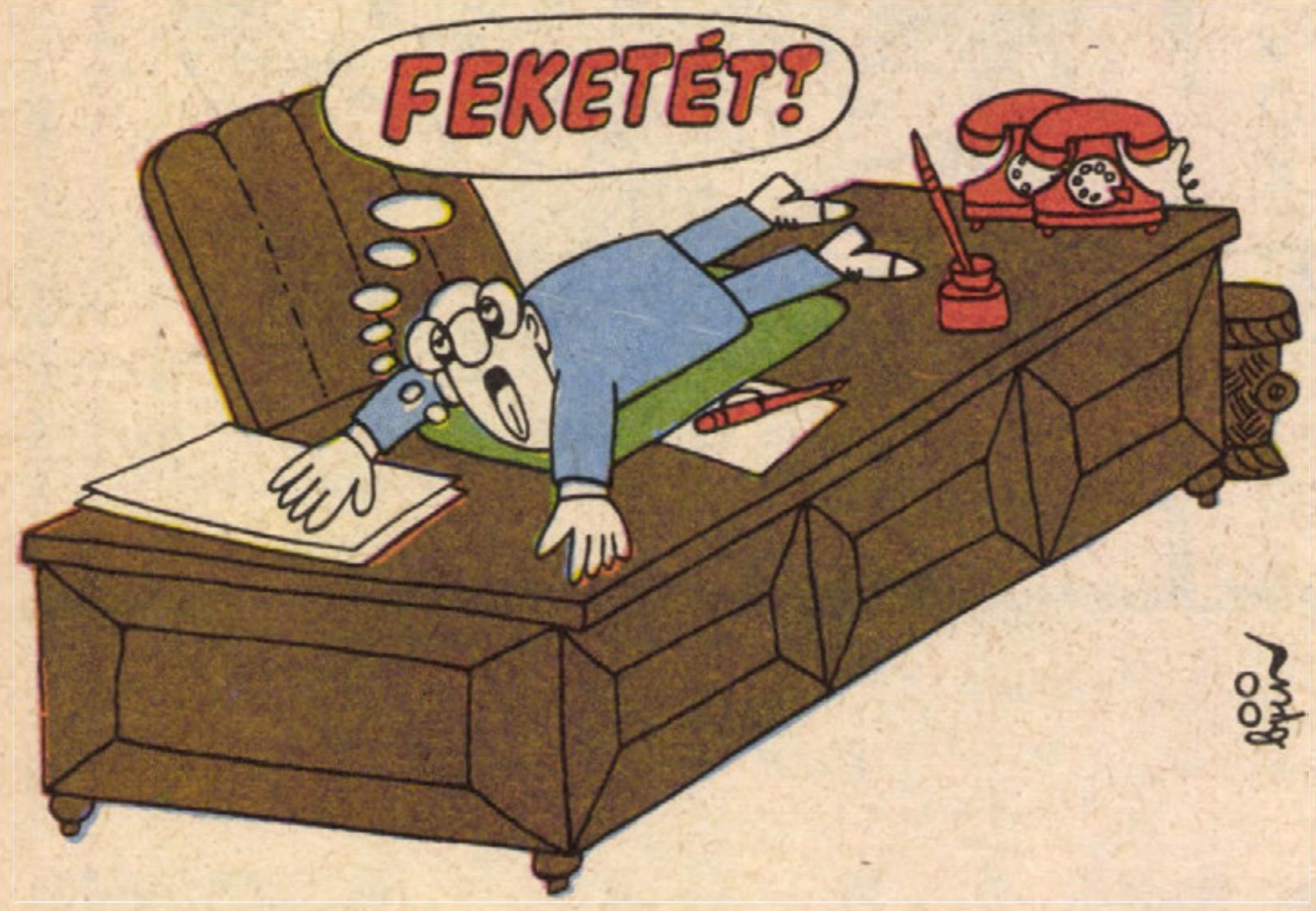

KI A TERMÉSZETBE!

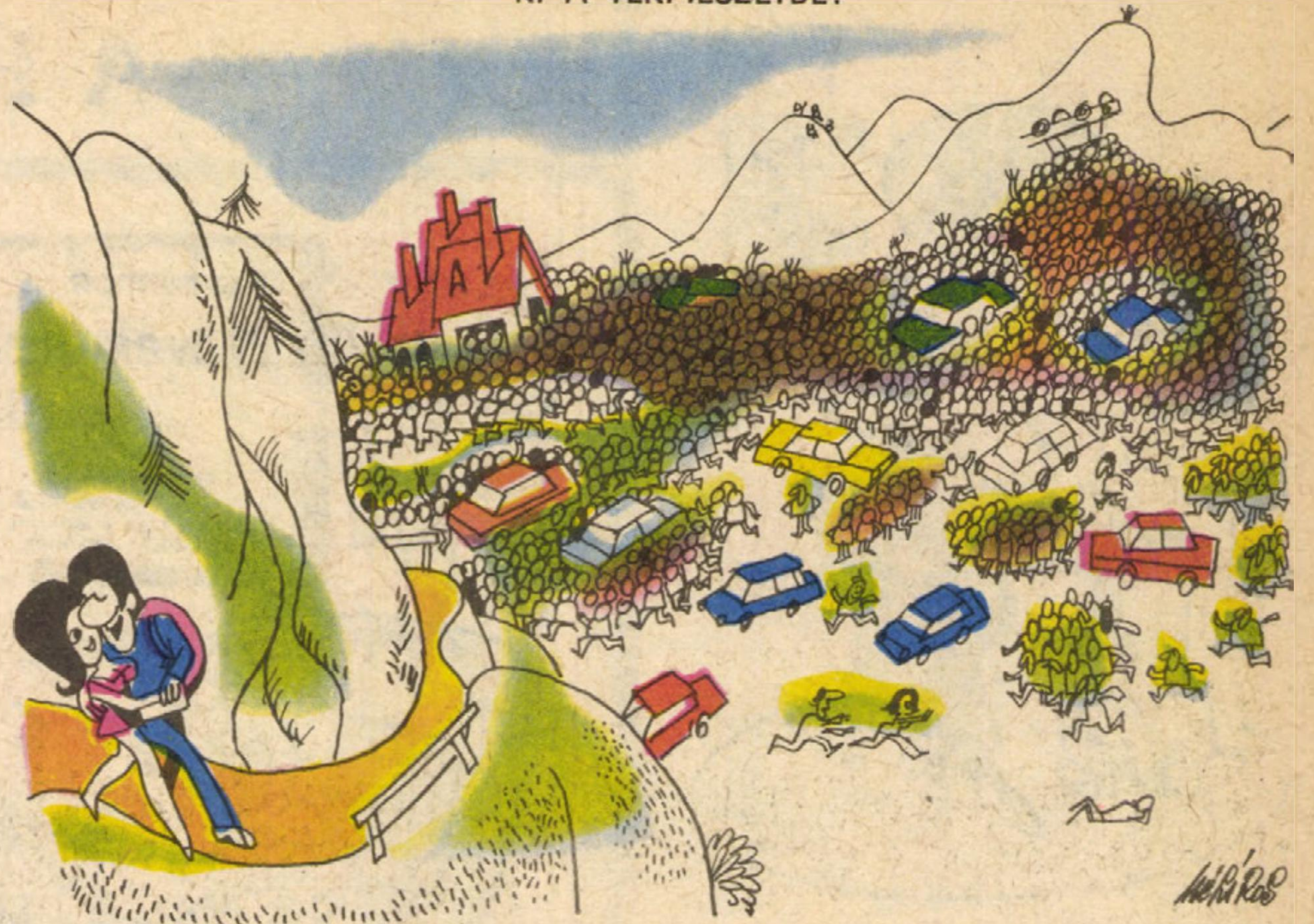

– Mindjárt a kanyar után következik egy isteni, elhagyatott kis turistaház!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI.

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A színházi társalgóban a fiatal komikus szellemes sziporkát potytyant el. A öreg epizódista fölfigyel rá.

— Kitől ered ez a bemondás?

— Tőlem! Csakis!

— Érdekes, akkor te sokkal idősebb vagy, mint amennyinek látszol.

— A statisztikusok kiszámították, hogy például te valahányszor lélegzetet veszel, meghal egy ember.

— Jó, jó, de ha meg nem veszek lélegzetet, akkor én halok meg.

A műkedvelő előadáson pocsékul énekel a „primadonna". Egy felháborodott néző pisszegni kezd kínjában.

— Faragatlan fráter! — szól rá a mellette ülő férfi.

— Hallja — utasítja vissza a sértést a pisszegő —, magát meg csak azért nem vágom pofon, nehogy az a nőcske azt higgye, hogy tapsol neki valaki!

*

— S mit mondott a dramaturg a darabodra?

— Egészében véve kitűnőnek találta, csak azt kifogásolta, hogy túlságosan kidomborítom az unalmas részeket.

NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI

DANTE

NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI

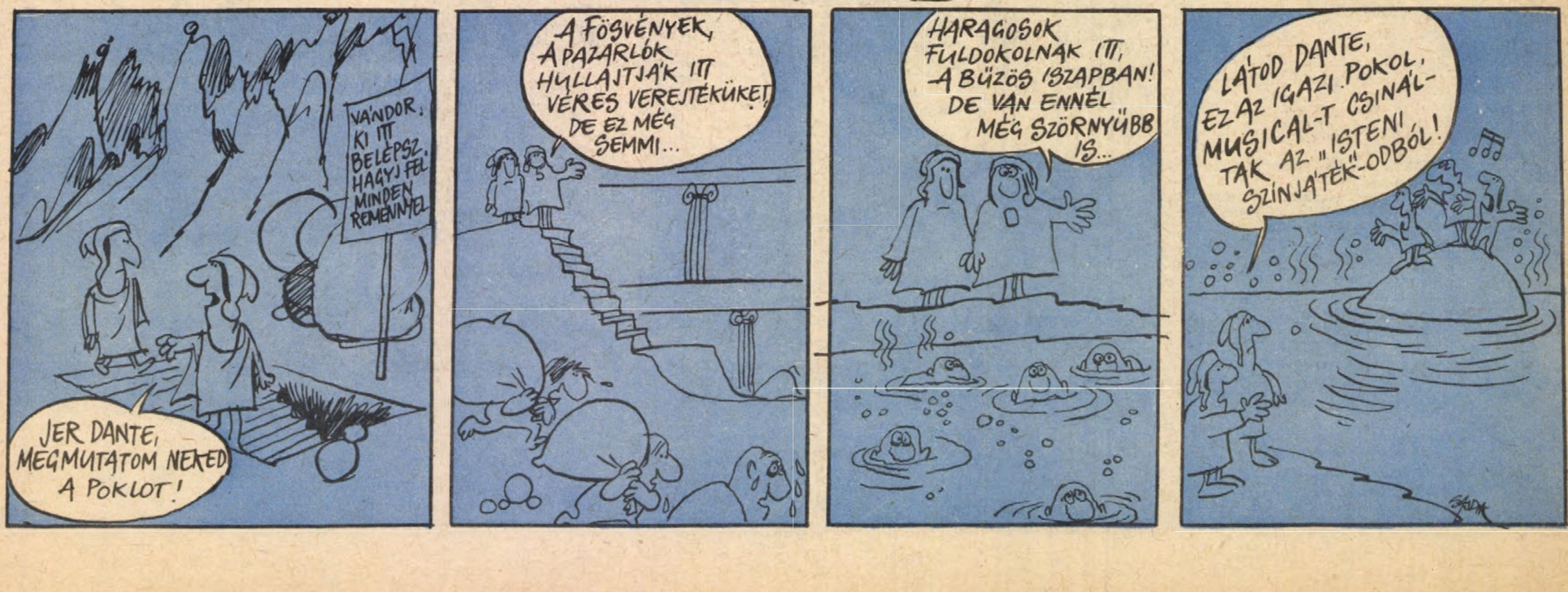
VÁNDOR: KI ITT BELÉPSZ, HAGYJ FEL MINDEN REMÉNNYEL
JER DANTE, MEGMUTATOM NEKED A POKLOT!
A FÖSVÉNYEK, A PAZARLÓK HULLAJTJÁK ITT VÉRES VEREJTÉKÜKET, DE EZ MÉG SEMMI...
HARAGOSOK FULDOKOLNAK ITT, A BÜZÖS ISZAPBAN! DE VAN ENNÉL MÉG SZÖRNYÜBB IS...
LÁTOD DANTE, EZ AZ IGAZI POKOL. MUSICAL-T CSINÁLTAK AZ „ISTENI SZÍNJÁTÉK"-ODBÓL!